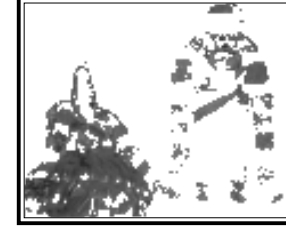


ஸ்ரீ:



ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ

முழக்கம்-16

பாஞ்சஜன்யம்

ஒலி 5,6

மே, ஜூன் 2013-168,169

**இராமானுசர் ஆயிரம் பாகங்கள்
நான்கு மற்றும் ஐந்து
ஆகியவற்றின் வெளியீட்டு விழா**

விஜய ஆண்டு சித்திரை மாதம் 27ஆம் நாள் (10.5.2013) வெள்ளிக்கிழமை எம்பெருமானார் அவதரித்தருளிய ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் அமைந்துள்ள ஸ்ரீஎம்பார் ஜீயர் மடத்தில் இராமானுசர் ஆயிரம் பாகங்கள் நான்கு மற்றும் ஐந்து முறையே 'வேதார்த்தஸங்க்ரஹம்', 'வேதாந்ததீபம்' (இரண்டு அத்யாயங்கள்) ஆகிய நூல்களின் வெளியீட்டு விழா இனிதே நடைபெற்றது. ஸ்ரீமத பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீஎம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமி நூல்களை வெளியிட ஸ்ரீரங்கம் செல்வமணவாளமாமுனிகள் ஸந்நிதி ஆதீனகர்த்தர் ஸ்ரீ.உ.வே. கோமடம் சடகோபாசார்யர் அவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டார். ஸ்ரீமதபரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீபெரும்பூதூர் யதிராஜ ஜீயர் ஸ்வாமி எழுந்தருளி யிருந்து மங்களாசாஸனம் செய்தருளினார். மதுரைப் பேராசிரியர் ஸ்ரீ.உ.வே. இரா. அரங்கராஜன் ஸ்வாமி, திருப்பதி திருவேங்கடவன் பல்கலைக்கழக முன்னாள் பேராசிரியர் ஸ்ரீ.உ.வே. M. வரதராஜன் ஸ்வாமி, சென்னை ஸ்ரீ.உ.வே. P.T. சேஷாத்ரி ஸ்வாமி,

சென்னை ஸ்ரீ.உ.வே.க.க.அ. வேங்கடாசார்யர் ஸ்வாமி, சென்னை ஸ்ரீ.உ.வே. K.B. தேவராஜன் ஆகியோர் இந்த வெளியீட்டு விழா நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டு சிறப்புரையாற்றினர்.

ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ.உ.வே.சடகோப. முத்து ஸ்ரீநிவாஸன் அவர்களால் விளக்கவுரை எழுதப்பட்ட 'மகான் இராமானுசர் அருளிய ஸ்ரீபாஷ்யம் (பிரம்ம சூத்திர விளக்கம்) தெளிவுரை' என்ற நூலும் அன்றைய தினம் வெளியீடு செய்யப்பட்டது. அந்த நூலைப் பதிப்பித்த சென்னை செண்பகா பதிப்பக உரிமையாளர் கைங்கர்ய ஸ்ரீமான் சண்முகம் அவர்களுக்கு ஸ்ரீஎம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமி பொன்னாடை போர்த்தி கௌரவித்தார். நிகழ்ச்சிக்கு முன்னதாக ஸ்ரீகோசங்கள் தாமுகந்த திருமேனியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானார் திருக்கரங்களில் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டன.

மேலக்கோட்டை திருநாராயணபுரத்தில் நடைபெற்ற வெளியீட்டு விழா.

மேலக்கோட்டை திருநாராயணபுரத்தில் 'தமருகந்த திருமேனியாய்' எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானார் திருக்கரங்களிலும், செல்வநாரணன் திருவடிகளிலும் 'வேதார்த்தஸங்க்ரஹம்', 'வேதாந்ததீபம்' (முதல் இரண்டு அத்யாயங்கள்) ஆகிய நூல்கள் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டன. எம்பெருமானார் திருநகூத்திரம் எட்டாம் திருநாள் யானை வாகன புறப்பாட்டிற்குப் பிறகு திருகோயில் வளாகத்தில் அமைந்துள்ள அரசு ஸம்ஸ்க்ருத கல்லூரியில் மாலை 5 மணியளவில் இந்த நூல்களின் வெளியீட்டு விழா நடைபெற்றது. ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகள் ஜீயர் ஸ்வாமி இந்த நூல்களை வெளியிட, செல்வநாரணன் திருக்கோயில் செயல் அலுவலர் முதல் பிரதிகளைப் பெற்றுக் கொண்டார். மேலக்கோட்டை ஸம்ஸ்க்ருத ஆராய்ச்சிக் கழக இயக்குநர் ஸ்ரீ.உ.வே. குமார் அவர்கள் இரண்டாவது ப்ரதிகளைப் பெற்றுக் கொண்டார். திருநாராயணபுரம் அரையர் ஸ்ரீ.உ.வே. ஸ்ரீராம சர்மா ஸ்வாமி, ஸம்ஸ்க்ருத கல்லூரி முதல்வர் ஸ்ரீ.உ.வே. செல்வ நாரணன் ஸ்வாமி, மேலக்கோட்டை ஸம்ஸ்க்ருத ஆராய்ச்சிக் கழக ஆய்வாளர் ஸ்ரீ.உ.வே. கிருஷ்ணன் ஸ்வாமி ஆகியோர் மங்களாசாஸனம் செய்தருளினர். அடியார்கள் பலர் இந்த வெளியீட்டு விழாவிற்கு வருகை தந்து சிறப்பித்தனர். அன்றைய தினம் மேலக்கோட்டை ஸம்ஸ்க்ருத ஆராய்ச்சிக்

கழகத்தின் ஆதரவில் பாஞ்சஜன்யம் ஆசிரியர் Managerial Ability of Sri Ramanuja in Retrospection என்ற தலைப்பில் சொற்பொழிவாற்றினார்.

'வேதார்த்தஸங்க்ரஹம்' மற்றும் 'வேதாந்ததீபம்' (இரண்டு அத்யாயங்கள்) ஆகிய இரு நூல்களும் எளிய தமிழ் நடைமீல் ஸம்ஸ்க்ருத அறிவினைப் பெறாதவர்களும் புரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் எழுதப்பட்டுள்ளன. 400க்கும் மேற்பட்ட மணிப்ரவாள மற்றும் ஸம்ஸ்க்ருத சொற்களுக்கு எளிய தமிழில் பொருள் விளக்கம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. மேற்கோளாய்க் கொள்ளப்பட்ட அனைத்துச் சூத்திர, ஸம்ஸ்க்ருதி, இதிஹாச, புராணச் சொற்றொடர்களுக்கு தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு ஆங்காங்கே அடைப்பில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக வேதம் தமிழ்செய்த மாறனின் பாசுரங்கள் சுமார் 40க்கும் மேல் ஆங்காங்கு வேதாந்த விசாரங்களை உள்ளபடி அறிந்துகொள்வதற்கு உறுதுணையாய்க் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இதுகாறும் வெளிவந்த பதிப்புகளில் காணப்படாததொன்றாகும் இது. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தின் நுண்ணிய கருத்துக்களை அறிந்து கொள்வதற்கு இந்த இரண்டு நூல்களும் பேருதவி புரியக் கூடியன.

இந்த ஆண்டு 'இராமானுசர் ஆயிரம்' நான்கு மற்றும் ஐந்தாம் பாகங்களை கொண்ட தொகுப்பு நூல்களை அச்சிடுவதற்கான பெரியதொரு தொகையை நிதியுதவியாக அளித்த சேலம் A.N.S. Jewellers உரிமையாளர்கள் கைங்கர்ய ஸ்ரீமான்கள். A.S. ராஜேந்திரன், A.S.ஸ்ரீராம் ஆகியோருக்கும், புருஷகாரம் புரிந்த கோமடம் ஸ்ரீ.உ.வே. சடகோபாசார்யர் ஸ்வாமிக்கும் அடியேனுடைய நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஸ்ரீ.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ. திரிதண்டி ஸ்ரீமந் நாராயண ராமானுஜ சின்ன ஜீயர் ஸ்வாமி இராமானுசரைப் பற்றிய செய்திகளை ஒரு தொகுப்பு நூலாக வெளியிட வேண்டும் என்னும் தம் அவாவினை அடியேனிடம் சென்ற சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வெளிப்படுத்தினார். அதை ஆங்கிலம் மற்றும் பல இந்திய மொழிகளில் மொழிபெயர்த்து பரப்ப வேண்டும் என்ற பேரவாவின் விளைவே 'இராமானுசர் ஆயிரம்' என்ற இந்நூலின் நான்கு மற்றும் ஐந்தாம் பாகங்கள். கி.பி. 2017 ஆம் ஆண்டுக்குள் மக்கள் மத்தியிலே பெருமளவில் இராமானுசருடைய வாழ்க்கை வரலாறு மற்றும் அவர் நடைமுறைப்படுத்திய மேலாண்மைக் கொள்கைகள் அவருடைய

சமுதாயத்தொண்டுகள், சமுதாயச் சிந்தனைகள், அவர் அருளிச் செய்த நூல்கள் ஆகியவை பரப்பப்பட வேண்டும் என்பதற்காகப் பல்வேறு நடைமுறைத் திட்டங்களை செயல்படுத்தி வருபவர் ஸ்ரீ.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ. திரிதண்டி ஸ்ரீமந் நாராயண ராமானுஜ சின்ன ஜீயர் ஸ்வாமி அவர்கள். அந்த ஸ்வாமியினுடைய மங்களாசாஸனம் 'இராமானுசர் ஆயிரம்' என்ற இந்த நூலின் நான்கு மற்றும் ஐந்தாம் பாகங்களுக்கு மகுடம் போல் அமைந்துள்ளது. ஜீயர் ஸ்வாமியின் திருவடிகளில் தண்டனிட்டு அடியேனுடைய க்ருதஜ்ஞதையைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஸம்ஸ்க்ருத மொழியில் அமைந்துள்ள சொற்றொடர் களை தமிழில் ஒலிக்குறியீடுடன் எழுதி உபகரித்தவர் இரும்பாநாடு ஸ்ரீ.உ.வே. S. பத்மநாபன் அவர்கள். அவருடன் தன் பெயரை வெளிப்படுத்திக்கொள்ள விரும்பாத அன்பர் ஒருவரும் 'வேதார்த்தஸங்க்ரஹம்' மற்றும் 'வேதாந்ததீபம்' ஆகிய இரு நூல்கள் இந்த ஆண்டு வெளிவரப் பேருதவி புரிந்தனர். மேலும் சென்னை ஸ்ரீ.உ.வே. P.T.சேஷாத்ரி ஸ்வாமி 'வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்தின்' பல்வேறு பதிப்புகளை தந்து உதவி புரிந்துள்ளார். மேற்குறிப்பிடப்பட்ட ஸ்வாமிகள் திருவடிகளில் அடியேன் தண்டனிட்டு நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக கேள்வித்தாள் ஒன்று 'வேதார்த்தஸங்க்ரஹம்' நூலுடன் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. விடையளிப்போருக்கு முதற்பரிசாக ஐந்தாயிரமும், இரண்டாம் பரிசாக மூன்றாயிரமும், மூன்றாம் பரிசாக இரண்டாயிரமும் அளிக்கப்படவுள்ளன. விடைகளை அனுப்ப வேண்டிய கடைசி தேதி 30.9.2013. பரிசுப்போட்டியில் கலந்து கொள்ள விருப்பம் இல்லாத வர்களும் அவரவர்க்கு அமைந்துள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய அறிவினை அறிந்து கொள்வதற்கு ஓர் அளவுகோளாய் இந்த கேள்விகள் அமைந்துள்ளன. அவர்கள் இந்த கேள்விகளுக்கான விடைகளைக் கண்டறிந்து தமக்குத்தாமே மதிப்பெண்களைக் குறித்துக் கொண்டால் அது அவர்களுடைய ஸம்ப்ரதாய ஜ்ஞானத்தின் அளவுகோலாய் அமைந்திடும் என்பதில் எவ்வித ஐயமும் இல்லை. ஜ்ஞானத்தைப் பெறுவதற்கு எந்த முயற்சியையும் கைகொள்ளலாம். அதற்கோர் வரம்பில்லை, வயதில்லை. அறிந்தவன் அறியாதவன் என்ற வேறுபாடில்லை. இந்த நூல் களின் விலை ரூ. 800. கூரியர் செலவு தமிழ்நாட்டிற்குள் ரூ. 60.

ஸ்ரீ:

'வேதார்த்தஸங்க்ரஹம்' பரிசுப்போட்டிக்கான வினாத்தாள்

1. மொத்த மதிப்பெண்கள் 1000 - விடைகளுக்கான மதிப்பெண்கள் 980. 2. ஆசார்ய ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களே இந்தப் பரிசுப் போட்டியில் கலந்து கொள்ளலாம். அதற்கான மதிப்பெண் 10. தெளிவான கையெழுத்துக்கான மதிப்பெண் 10. விடைத்தாளின் முகப்பில் பெயர், முகவரி, தொலைபேசி எண், கைபேசி எண், ஆசார்யன் திருநாமம், அவருடைய தனியன் ஆகியவை குறிப்பிடப்பட வேண்டும். விடைத்தாள்கள் தனித்தாள்களில் எழுதப்பட்டிருந்தால் நூலிட்டு கட்டப்பட வேண்டும். 3. விடைகள் தெளிவாகவும், வரிசை எண் மாறாமலும் எழுதப்பட வேண்டும். தெரிந்த வினாக்களுக்கான விடையை முதலில் எழுதுவது, தெரியாததை இன்னொரு இடத்தில் எழுதுவது கூடாது. 4. குறிப்பிட்ட வரிகளுக்கு உட்பட்டுத் தான் விடையளிக்க வேண்டும். மீறி அதிக அளவில் விடையளிப்போர் மதிப்பெண்கள் குறைக்கப்படும். 5. விடைகள் 30.9.2013ஆம் தேதிக்குள் எமது அலுவலகத்திற்கு வந்து சேர வேண்டும். 6. திருத்தப்பட்ட விடைத்தாள்களைப் பெறுவதற்குரிய தபால் தலைகளுடனும், உங்கள் முகவரியுடன் கூடிய உறையையும் விடைத்தாளுடன் இணைத்திட வேண்டும்.

பகுதி - 1.

மதிப்பெண்கள் 13x5=65

1. பரமாத்மாவை வழிபட வேண்டியவர்களுக்கு அமைந்திருக்க வேண்டிய தன்மைகள் யாவை?
2. 'ப்ரக்ருதி' என்ற சொல் எவை எவற்றைக் குறிக்கும்?
3. ப்ரஹ்மம் நான்கு செயல்களுக்கு காரணம் என்று தைத்தீய

ப்ருகுவல்லி சொற்றொடர் குறிப்பிடுகிறது. அவை யாவை? அந்தச் சூத்திர சொற்றொடரை எழுதிடுக.

4. நிர்விகல்பம், ஸவிகல்பம் என்ற சொற்களுக்கு என்ன பொருள்? அந்தச் சொற்களுக்கிடையே அமைந்துள்ள பொருள் வேறுபாடு யாது?

5. 'விபூதி' என்ற சொல்லுக்கு என்ன பொருள்? ஸர்வேச்வரனுக்கு அமைந்துள்ள விபூதிகள் யாவை? அவை மகாப்ரளய காலத்தில் அழிவுறுகின்றனவா? இல்லையா?

6. சூந்யவாதிகள் என்று குறிப்பிடப்படுபவர்கள் யாவர்?

7. கண்களால் காணப்படும் பொருள்கள் யாவை? சாஸ்த்ரங்களால் அறியப்படுபவை யாவை?

8. 'உபாதி' என்ற சொல்லுக்கு என்ன பொருள்? இந்தத் தன்மைப் ப்ரஹ்மத்திடம் இருப்பதாக ஒத்துக் கொள்ளப்படுவது எந்த ஸித்தாந்தத்தில்?

9. விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தப்படி தத்துவங்கள் எத்தனை வகைப்படும்? அந்தத் தத்துவங்களுள் எவை எவைகளுக்கு மாறுதல்கள் உண்டு?

10. பத்தர்கள், முக்தர்கள், நித்யஸூரிகள் ஆகிய சொற்களின் மூலம் அறியப்படும் பொருள் யாது?

11. 'ஸித்தமான பொருளுக்கு வ்யுத்தபத்தி ஏற்படமாட்டாது' என்பது யாருடைய வாதம்?

12. விதி, அர்த்தவாதம், மந்திரம் ஆகிய பகுப்புகள் எதனுள் அமைந்துள்ளன? அவற்றிற்குப் பொருள் என்ன?

13. 'அபூர்வம்' என்ற சொல்லுக்கு என்ன பொருள்? இந்த வாதத்தை முன் வைப்பவர்கள் யார்? அவர்களை நாம் எவ்வாறு அழைக்கின்றோம்?

பகுதி - 2.

மதிப்பெண்கள் 42x10=420

14. "வேதாந்தவாக்யஜாதம் ப்ரவ்ருத்தம் ஹி" - இந்தச் சொற்றொடர்க்கு என்ன பொருள்? அவ்வாறு ப்ரஹ்மத்தை நிலைநிறுத்தும் சூத்திர சொற்றொடர்களில் ஐந்தினை ஆகரத்தோடு குறிப்பிடுக?

15. 'ஏக விஜ்ஞானேந ஸர்வ விஜ்ஞானம்' - இந்தச் சூத்திர சொற்றொடர்க்கு விசிஷ்டாத்வைதிகள் அளித்திடும் விளக்கம் யாது?

16. 'ஆதேச' என்ற சொல்லுக்கு சங்கர மதத்தவர்கள் கூறும் பொருள் யாது?

17. விசிஷ்டாத்வைதக் கொள்கைப்படி சேதன அசேதன பொருள்களுக்கும், ப்ரஹ்மத்திற்கும் இடையே அமைந்துள்ள தொடர்பு யாது? இதைத் தெரிவித்திடும் ஆழ்வார் பாசுரத்தினை அடிபிறழாமல் எழுதுக.

18. எல்லாச் சொற்களும் வைதிகச் சொற்களே என்பதை வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் எவ்வாறு நிலைநாட்டியுள்ளார்?

19. ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய வைசேஷிகர்களின் கொள்கை யாது? அவை ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் எவ்வாறு மறுக்கப்பட்டுள்ளன?

20. பகவான் என்ற சொல் யாரைக் குறிக்கும்? அதற்கான பொருள் யாது? அதைத் தெரிவிக்கும் ப்ரமாணங்கள் யாவை?

21. கனவு பற்றிய அத்வைதிகள் மற்றும் விசிஷ்டாத்வைதிகளின் நிலைப்பாட்டினை விளக்கிடுக.

22. வேதக் கருத்துக்களின்படி அசேதனத்தின் மாறுதல் எவ்வாறு நிகழ்கிறது என்பதை ஸ்ரீபராசரபகவான் விவரித்துள்ளவாறு விளக்கம் தந்திடுக.

23. ஏககாலத்தில் பேதமும் அபேதமும் ப்ரஹ்மத்திற்கு உண்டு என்று கூறுபவர்கள் யாவர்? அவர்கள் அதை எவ்வாறு நிரூபிக்க முயற்சிக்கிறார்கள்?

24. காரணாவஸ்தை, கார்யாவஸ்தை ஆகிய இரு நிலைகளை சாஸ்த்ரம் எவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றது?

25. ஜீவ சரீரனாகவே ஈச்வரன் அந்தர்யாமியாக அனுப்ரவேசிக்கிறான் என்பதற்கான ப்ரமாணங்கள் யாவை?

26. 'ப்ராசாஸிதாரம்' என்றால் என்ன பொருள்? மநு ஸ்ம்ருதி 12.122இன் துணைகொண்டு பொருள் விளக்கம் தருக.

27. "தைவீஹேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா | மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்திதே ||" (பகவதீகை 7-14) பொருள் விளக்கம் தந்திடுக.

28. மயா ததமித்யம் ஸர்வம் ஜகத்யவ்யக்தமூர்திநா |

மத்ஸ்த்நாநி ஸர்வபூதாநி ந சாஹம் தேஷ்வஸ்தி₂த: ||
நச மத்ஸ்த்நாநி பூதாநி பஸ்யமே யோக₃மைஸ்வரம் |
(பகவதீகை 9-4, 9-5)

பொருள் விளக்கம் அளித்திடுக.

29. ப்ரஹ்மமானது விசித்திரமான பல்வகைப்பட்ட சக்தியுடன் கூடியது என்பதை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண ச்லோகங்கள் கொண்டு விளக்கம் அளித்திடுக.

30. ஸத்வித்யை, தஹரவித்யை ஆகியவற்றைப் பற்றிய விளக்கங்களை தந்திடுக.

31. உலகில் அனைவரும் இன்பத்தையே அனுபவிப்பதில்லை. பலர் செல்வமற்றவர்களாகவும், நோயுற்றவர்களாகவும், அறிவற்றவர்களாகவும், துன்பங்களில் உழல்பவர்களாகவும், நாத்திகர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர்? இவ்வாறு உலக மக்கள் துன்பப்படுவதற்குக்

காரணம் யாது? கருணை உள்ளம் படைத்த கடவுள் இவ்வாறு மக்களைத் துன்பத்தில் உழலச் செய்யும்படி பிறப்பித்திருப்பது எந்த வகையில் பொருந்தும்? 'கடவுளுக்கு கருணை இல்லை' என்ற கூற்று உண்மையானதா? சாஸ்த்ரத்தின் துணைகொண்டு இதற்கான விளக்கத்தைத் தந்திடுக.

32. 'உபாயம்' என்னும் சொல்லிற்கு என்ன பொருள்? எம்பெருமானே உபாயமும், உபேயமும் ஆகின்றான் என்பதை எவ்வாறு நம் பூர்வர்கள் நிலைநாட்டியுள்ளனர்?

33. நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்ய: நமேதயா ந பஹுநா ஸ்ருதேந | யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம் || (முண்டகோபநிஷத் III-II-3, கடோபநிஷத் I-II-22) என்ற உபநிஷத் சொற்றொடர்களுக்கு என்ன பொருள்? இதனால் நிலைநாட்டப்படும் தத்துவம் யாது?

34. வேதத்தில் ருசியும், வேதார்த்தத்தின் உண்மையான ஜ்ஞானமும் யாருக்கு ஏற்படும்? மநு ஸ்ம்ருதி சொற்றொடர் கொண்டு விளக்கம் அளித்திடுக.

35. ஜகத்காரண வஸ்து என்று கொள்ளப்படும் தத்துவம் யாது? கூரத்தாழ்வான் அந்த தத்துவத்தை எவ்வாறு நிலைநாட்டியுள்ளார்?

36. ஸ்தோத்ர ரத்னம் 10 மற்றும் 11ஆம் ச்லோகங்களுக்குப் பொருள் விளக்கம் தந்திடுக.

37. "யஸ்மாத்த்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்... தேநேத்யம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம்" (ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் III-9), என்ற ச்ருதி சொற்றொடர்க்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் கொண்ட சொற்சேர்க்கையை விவரித்திடுக.

38. "ஸர்வ கத்வாதநந்தஸ்ய ஸ ஏவாஹமவஸ்தி₂த: | மத்தஸ் ஸர்மஹம் ஸர்வம் மயி ஸர்வம் ஸநாதநே II" (ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் I-XIX-85) இந்தச் சொற்றொடர்களை யார் கூறியதாக ஸ்ரீவிஷ்ணு

புராணத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது? இதன் பொருள் யாது? அவ்வாறு அவர் கூறிடலாமா? அந்தப் பொருளை தன்னுள் கொண்டதான நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழிப் பாசுரம் ஒன்றினைக் குறிப்பிடுக?

39. 'நாராயணன் அண்டத்துக்குக் காரணமென்று உபநிஷத்துக்கள் முழக்கமிட்ட போதிலும், அவன் அண்டத்துக்கு உபாதாந காரணம் மாத்தரமே ஆகக்கூடும்; அண்டத்தின் நிமித்தகாரணம் ருத்ரனாகவே இருத்தல் வேண்டும்' என்று வாதிக்கும் சில அவைதிகர்களின் மதத்தை எவ்வாறு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் நிராகரிக்கிறார்?

40. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் ஆறாவது அம்சத்தில் சுபாசர்ய ப்ரகரணத்தில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்து யாது?

41. ப்ரஹ்மா ஜகத்காரண வஸ்துவாக மாட்டார் என்பதை மநுஸ்ம்ருதி சொற்றொடர்கள் கொண்டு நிரூபணம் செய்திடுக?

42. ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரப்ரஹ்மம் என்பதை மநுஸ்ம்ருதி சொற்றொடர்கள் கொண்டு நிரூபணம் செய்திடுக?

43. "யோ யோ யாம் யாம் தநும் புக்த....." (ஸ்ரீபகவத்கீதை 7.21) என்று தொடங்கும் ச்லோகத்திற்கு என்ன பொருள்? இதனால் தேறிய கருத்து யாது?

44. "சதுர்ஹோதாரோ யத்ர ஸம்புதம் கச்சுந்தி தேவை:" (தைத்ரீய ஆரண்யகம் III-21) என்ற ச்ருதி வாக்யத்திற்கு என்ன பொருள்?

45. பரப்ரஹ்மமான ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கே அமைந்துள்ள குணங்களில் பத்து கல்யாண குணங்களைக் குறிப்பிடவும்?

46. "பகவானுக்கு ஒரு திவ்ய மங்கள விக்ரஹமுண்டு, அவன் ஒரு சிறப்புடைய இடத்தை தனது இருப்பிடமாகக் கொண்டிருக்கிறான்" என்பதை ஸ்ரீராமாயண சொற்றொடர் கொண்டு நிலைநாட்டிடுக?

47. மேற்குறிப்பிடப்பட்ட சிறப்பினை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண சொற்றொடர்கள் கொண்டு நிலைநாட்டிடுக?

48. எம்பெருமானின் திவ்யமங்கள திருமேனி அழகை நம்மாழ்வார் பாசுரங்கள் கொண்டு விளக்கம் அளித்திடுக (3 பாசுரங்கள் மட்டுமே மேற்கோளாக கொடுக்கப்படவேண்டும்)?

49. ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கே அமைந்துள்ள அஸாதாரணமான பண்புகள் யாவை?

50. "ஹிரண்மய இதி ரூபஸாமாந்யாத் சந்த்ரமுகவத்" "ந மயடத்ர விகாரமாத்யாய ப்ரயுஜ்யதே அநாரப்யத் வாத்யாத்மந:" என்ற ச்ருதி சொற்றொடர்களுக்கு த்ரமிடாசார்யர் என்னும் உரைகாரர் எவ்வாறு பொருள் கொள்கிறார்?

51. வேதத்தின் இயல்புகளாக வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் குறிப்பிடப்பட்டவற்றுள் பத்து இயல்புகளைத் தொகுத்துத் தந்திடுக.

52. வேதத்தின் சிறப்பை நம்மாழ்வார் பல இடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவற்றில் இரண்டு பாசுரங்களைக் குறிப்பிடுக?

53. 'அ' என்னும் எழுத்தின் பெருமையை விவரித்திடுக.

54. அதர்வ சிரஸ் என்னும் உபநிஷத்தில் ருத்ரன் "நானே அனைத்திற்கும் ஈச்வரன்" என்று கூறியுள்ளபோது ஸ்ரீமந் நாராயணனை பரப்ரஹ்மமாக கொள்வது எவ்வாறு பொருந்தும்?

55. ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷம் என்பதற்கான வாதங்களை சங்கர மதத்தவர்கள் எவ்வாறு முன்வைத்துள்ளனர் என்பதை விவரித்திடுக.

பகுதி - 3.

மதிப்பெண்கள் 21x20=420

56. ஸாமாநாதிகரண்யம் பற்றிய திரண்ட கருத்தினை முப்பது வரிகளுக்கு மிகைப்படாமல் தந்திடுக.

57. சங்கர மதத்தின் கொள்கைகளை இருபது வரிகளுக்கு மேற்படாமல் குறிப்பிடுக.

58. த்ரிவித காரணங்கள் என்று கொள்ளப்படுபவை யாவை? விசிஷ்டாத்வைதிகளின் கொள்கைப்படி ஜகத்திற்கு த்ரிவித காரணமும், ப்ரஹ்மம் என்பது எவ்வாறு நிலைநாட்டப்படுகிறது? முப்பது வரிகளுக்கு மிகைப்படாமல் எழுதவும்.

59. அநுபபத்தி என்றால் என்ன பொருள்? அத்வைதிகளின் கூற்றில் அமைந்துள்ள ஏதாவது ஒரு அநுபபத்தியினைக் குறிப்பிட்டு அதற்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரின் கண்டனத்தை இருபது வரிகளுக்கு மிகைப்படாமல் விவரித்திடுக.

60. விசிஷ்டாத்வைதிகள் எல்லா ச்ருதிகளையும் ஆதரிக்கின்றனர்? அதனால் அவர்கள் பேதவாதிகளா? அல்லது அபேத வாதிகளா? இல்லாவிட்டால் பேதஅபேத வாதிகளா? என்ற கேள்விக்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் தந்த பொருள் விளக்கத்தினை இருபது வரிகளுக்கு மிகைப்படாமல் எழுதிடுக.

61. “பேச நின்ற சிவனுக்கும், பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகன் அவனே” என்று தொடங்கும் திருவாய்மொழிப் பாசுரம் எந்தக் கருத்தை வலியுறுத்துகிறது என்பதனை இருபது வரிகளுக்கு மிகைப்படாமல் தந்திடுக?

62. ‘ஸித்தங்களான பொருள்கள் விஷயத்தில் சொற்கள் எவ்வித பொருளையும் போதிக்க மாட்டா’ என்னும் கொள்கை யாருடையது? இதற்கான மறுப்பை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் எவ்வாறு தந்துள்ளார் என்பதை முப்பது வரிகளுக்கு மிகைப்படாமல் எழுதிடுக?

63. “தத்விஷ்ணோ: பரமம்புதம் ஸதா பஸ்யந்தி ஸூர்ய:” என்ற ச்ருதி சொற்றொடர்களுக்கு எவ்வாறெல்லாம் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது என்பதை முப்பது வரிகளுக்கு மிகைப்படாமல் விவரித்திடுக?

64. ‘யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ’ என்ற ச்ருதி சொற்றொடர்களுக்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் செய்துள்ள விவரணத்தை முப்பது வரிகளுக்கு மிகைப்படாமல் எழுதவும்?

65. கைங்கர்யமும், மோக்ஷத்திற்கு உபாயம் என்பது ஸ்ரீபாஷ்ய காரரால் எவ்வாறு நிரூபிக்கப்படுகிறது?

66. ஜீவாத்மாவின் அந்தரங்க நிரூபகம் யாது? அதற்கான விளக்கத்தை 20 வரிகளுக்கு மிகைப்படாமல் தந்திடுக.

67. பக்தி, பரபக்தி ஆகியவை ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்கு எவ்வாறு சாதனங்களாக அமைந்துள்ளன என்பதை 20 வரிகளுக்கு மிகைப்படாமல் விவரித்திடுக.

68. பரமாத்மா எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மாவாக உள்ள ப்ரவேசித்திருக்கையிலும் தனது பரமாத்மத்தன்மை சிறிதேனும் அழியாமலே இருக்கின்றது என்று எவ்வாறு நிரூபிக்கப்படுகிறது? இருபது வரிகளுக்கு மிகைப்படாமல் விவரித்திடுக.

69. வேதத்தின் பெருமையை நம்மாழ்வார் பாசுரங்கள் மூன்றினைக் கொண்டு நிலைநாட்டிடுக.

70. வேதத்தின் இயல்பு யாது? இருபது வரிகளுக்கு மிகைப்படாமல் விளக்கம் அளித்திடுக.

71. ஸ்ரீராமாயணம் ஒரு காவ்யம் அவ்வாறு இருக்க வேதத்தின் விழுப்பொருளை அது தெளிவிக்க வந்துள்ளது என்று எவ்வாறு கொள்வது? இருபது வரிகளுக்கு மிகைப்படாமல் விளக்கம் அளித்திடுக.

72. தகரஆகாசம் என்றால் எதைக் குறிக்கும்? அந்தச் சொல்லிற்கான விளக்கத்தை அளித்திடுக.

73. தவறான செயலைச் செய்யப்போகும் ஒரு ஜீவனை பரமாத்மா தடுக்காமல் அதற்கு அவன் அனுமதியையும் கொடுக்கிறான்

என்றால் அது பரமாத்மாவுக்கு குற்றமாக மாட்டாதோ? இதற்குரிய விளக்கத்தை இருபது வரிகளுக்கு மிகைப்படாமல் அளித்திடுக.

74. கர்மயோகம், ஜ்ஞானயோகம், பக்தியோகம், பரபக்தி, பரஜ்ஞானம், பரமபக்தி ஆகிய நிலைப்பாடுகளுக்கான விளக்கத்தை இருபது வரிகளுக்கு மிகைப்படாமல் தந்திடுக.

75. 'வ்யோமாதீதவாதிகள்' என்பவர்கள் யார்? இவருடைய கொள்கை யாது? அந்தக் கொள்கையினை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் எவ்வாறு மறுத்துள்ளார்?

76. 'அனைத்து கர்மங்களும் ஸர்வேச்வரனுடைய ஆராதந வடிவங்களே; அந்தந்தக் கர்மங்களால் ஆராதீதனாய்க் கொண்டு அந்தப் புருஷோத்தமனே அவரவர்கள் விரும்பிய பலத்தைக் கொடுக்கிறான்' என்பதை இருபது வரிகளுக்கு மிகைப்படாமல் விவரித்திடுக.

பகுதி - 4. மதிப்பெண்கள் $50 \times \frac{1}{2} = 25$

77. கீழ்க்கண்ட சொற்களுக்குப் பொருள் என்ன?

1. ஸங்கேதம், 2. அநுரூபம், 3. அபிமதம், 4. ப்ராஜ்ஞன்,
5. தர்மம், 6. ஸப்தம், 7. த்ருவன், 8. நிர்துஷ்டம்,
9. நியோஜ்யாவஸ்தை, 10. ப்ரதிஸம்பந்தி, 11. உத்தேச்யம்,
12. நியோகம், 13. அபிநிவேசம், 14. ப்ரவ்ருத்தி, 15. கேவலம்,
16. உபபந்நம், 17. ஆஸ்ரயம், 18. அத்ருஷ்டம், 19. அநுத்யானம்,
20. ப்ரசாஸநம், 21. ஓளஜ்ஞல்யம், 22. ஸங்கோசம், 23. விமோசநம்,
24. ஸத்வாரகம், 25. விலக்ஷணமானது, 26. ப்ராப்தம், 27. அப்ராப்தம்,
28. வைஷம்யம், 29. வியுக்தம், 30. ஸம்ஸர்க்கம், 31. ப்ரசம்ஸை,
32. வேதநம், 33. ஸங்காதம், 34. ஸ்வபாவம், 35. புரஸ்ஸரம், 36. வறுநாற்றம், 37. பரித்யாகம், 38. சோத்யம், 39. அவலம்பித்து, 40. ஐக்யஜ்ஞாநம், 41. த்வம், 42. பரார்த்தத்வம், 43. அவஸ்தாநம், 44. அத்வாரகம், 45. விபூதி, 46. சைதன்யம், 47. க்ஷமை, 48. ஆர்ஜவம், 49. அபேகை, 50. நிரதிசயம்.

78. இடஞ்சட்டி பொருள் விளக்கம். மதிப்பெண்கள்: $10 \times 5 = 50$
கீழ்க்கண்ட ச்ருதி சொற்றொடர்களுக்கான பொருள் யாது?

1. "ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா (அ)பஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:" (ஸுபால உபநிஷத் 7).
2. "தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ புவதி ந நான்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே" - (புருஷ ஸூக்தம் -17)
3. "ஸதேவ ஸோமய இதமக்ர ஆஸீத், ஏகமேவ அத்வீத்யம்" (சாந்தோக்ய உபநிஷத் VI.2.1)
4. "ததைக்ஷத ப்ரஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய" (சாந்தோக்ய உபநிஷத் VI-2-3)
5. அநேந ஜீவேநாதம் நா(அ)நுப்ரவிஸ்ய நாம ரூபே வ்யாகர வாணி" (சாந்தோக்ய உபநிஷத் VI-3-2)
6. "அந்த: ப்ரவிஷ்டஸ்சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" (தைத்ரீய ஆரண்யகம் III-24)
7. அபி ச "யேநாஸ்ருதம் ஸ்ருதம்" (சாந்தோக்ய உபநிஷத் VI-I-3)
8. "யோ ப்ரஹ்மாணம் வித்யதாதி பூர்வம் யோவை வேத்யாம்ஸ்ச ப்ரஹ்மிணோதி தஸ்மை" (ஸ்வேதாசுவதர உபநிஷத் 6-35)
9. "ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீத், ந ப்ரஹ்மா நேஸநோ நேமே த்யாவா ப்ருதிவீ" (மஹோபநிஷத் 1-1)
10. "மநோமய: ப்ராணஸீர: புரூப: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப: ஆகாஸாத்மா ஸர்வகர்மா ஸர்வகாம: ஸர்வக்யந்த: ஸர்வரஸ: ஸர்வமித்யமப்யாத்தோ (அ)வாக்யநாத:ர:" (சாந்தோக்ய உபநிஷத் III-14-2)

★★★

Book Review

Ramanuja to Masses Series - RTM - An Introduction to RamAnuja - Katha - A different glance (for young gen) - Edited by V. Narasimhan, Srirangam. Phone 0431 - 2432221, Cell: 94449 11440, email: narasim_srgm@yahoo.com - Price Rs. 32. Pages 76.

The need of the hour is to take to the masses especially the young generation the message of Ramanuja. This book authored by Sri Narasimhan fulfils this need to a great extent. This book begins with a conversation between young generation and old generation. At the end of the conversation the young generation agrees to listen and does not want sermonizing. The conversation runs as follows:

Young Generation : Fine, stop sermonizing. Can you show-case the the events in his life to support your lingo?

Old Generation : Yes, provided you are ready to hear his life from birth, that is to read his resume (or C.V.) and the small explanations following them.

Young Generation : Okay. No meandering. Get set and go. Always be on the mark.

Old Generation : Be it so! Help me Ramanuja!

But let me be allowed to prop up some questions and discussion as we proceed.

Young Generatin : Go ahead

Ramanuja's life and mission is well described especially, his humane, compassionate and magnificent personality, as an adventurer, traveller, as a social reformer, as a Team builder, as an administrator and controller of, Finance and Accounts, Quality 'food' supply etc. The contents of this book are worth reading by one and all even though this book is meant for young generation. ***

வேதநாயகன் விஷ்ணுவே

இதழ் 167இன்தொடர்ச்சி. ஆசிரியர்: இரும்பாநாடு ஸ்ரீ.உ.வே.சே.பத்மநாபன்.

தன் திருக்கரத்தில் வைத்துள்ள சக்கரத்தைச் சுழற்றுவதுபோல் காலச்சக்கரத்தைச் சுழற்றுகிறான் என்பது தாத்தர்யம். அன்றியும், காலச்சக்கரத்தையே தன் கையில் கொண்டுள்ளான் என்றும் கூறலாம். அதுவும் தனது நியமனத்தினாலே காலத்தை இயக்குகிறான் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதாவது காலத்தை அவன் தன் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்துள்ளானேயொழிய காலம் அவனைக் கட்டுப்படுத்தாது என்பது தாத்தர்யம். அதனால் காலத்திற்கு வசப்பட்ட மற்ற தேவமனுஷ்யாதிகள் அனைவரும் பகவான் விஷ்ணுவுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களே என்பதும் இதனால் தெளிவாகும். அப்படிப்பட்ட காலகாலான பகவான் விஷ்ணு மனமொருமித்த பக்தியோடு துதிப்பவர்களாலேயே அறியத்தக்கவன். உலகையே வ்யாபித்து உள்ளபடியால் அவன் மிகப்பெரிய சரீரத்தையுடையவன்.

அதாவது மற்றவர்களின் சரீரங்கள் இவனது சரீரத்தைவிடப் பெரியது என்று என்று பொருள். அந்த பகவான் பெரிய சரீரமுடையவனாயிருந்தும் குமாரப்பருவத்திலிருந்து பௌவனத்திற்கு செல்லும் போது எப்படிப்பட்ட இளமையான தோற்றம் இருக்குமோ அப்படிப்பட்ட யௌவனத்தோற்றத்தை யுடையவன். என்றென்றும் அதே தோற்றத்திலேயே இருப்பவன். அவன் தேவர்களுக்கு உதவி செய்ய போர்க்களத்தை அடைகிறான். மந்திரத்தின் பிற்பகுதியில் போர்க்களத்திற்குச் செல்கிறான் என்று சொல்லி, முற்பகுதியில் உருண்டை வடிவமான பல ஆரங்களைக் கொண்ட சக்கரத்தைச் சுழற்றுவதுபோல் என்ற உவமை கையாளப்பட்டுள்ளதால், பகவான் விஷ்ணு போர்க்களத்தில் தன் திருக்கரத்தில் உள்ள சக்ராயுதத்தைக் கொண்டு தேவ விரோதியான அசுரர்களை

மாய்த்தார் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஆகவே இந்த மந்திரம், பகவான் விஷ்ணு காலகாலன் என்பதையும் திருக்கரத்தில் சக்ராயுதம் வைத்திருப்பவன் என்பதையும் தெளிவாக உணர்த்துகின்ற மிகமுக்கியமான மந்திரம் ஆகும்.

அடுத்து ரிக்வேதம்-முதல் மண்டலம்-156-ஆவது ஸூக்தம் விஷ்ணுவைப் பற்றியது. இதில் 5 மந்திரங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. அவற்றின் விளக்கத்தைப் பார்ப்போம். இந்த ஸூக்தத்தின் முதல் மந்திரம் பின்வருமாறு:

**புவாமித்ரோ ந ஸேவ்யோ
க்ருதாஸூதிர்விபுதத்யும்ந ஏவயாஉஸப்ரதா: |
அதா தே விஷ்ணோ விதுஷா சித்யு: |
ஸ்தோமோ யஜ்ஞஸ்ச ராத்யோ ஹவிஷ்மதா||**

Ṗī; ṠṚṠṠ: “விஷ்ணுவே! சுகத்தைக் கொடுப்பவனும் வேள்விகளில் ஊற்றப்படும் ஹவிஸான நெய்யை ஏற்பவனும், அதிகமான அந்நத்தை யாகத்தின் மூலம் புசிப்பவனும், காப்பாற்றுபவனும், எங்கும் பரந்துவிரிந்துள்ளவனுமான நீ எங்களுக்கு நண்பனைப் போல் ஆகவும். இவ்வளவு பெருமை உனக்கு இருப்பதாலேயே அறிவாளிகளால் நீ புகழ்த்தக்கவனாய் இருக்கிறாய் (அறிவாளிகளே அவனைப் புகழ்கிறார்கள் என்பது மறைபொருள்) அதனாலேயே வேள்வி செய்யும் தலைவனால் உன்னைக் குறித்து வேள்வியும் செய்யப்படுகிறது.”

இம்மந்திரம் வேள்விகளால் ஆராதிக்கப்படுபவன் விஷ்ணு ஒருவனே என்பதையும், அனைத்து வேள்விகளும் அவனைக்குறித்தே செய்யப்படுகின்றன என்பதையும் தெளிவாகக் கூறுகின்றது. நெய்யை அருந்துபவன் (க்ருதாஸூதி:) என்று பொதுவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளதால், எந்த தேவதையைக் குறித்து வேள்வியில் நெய்யை ஊற்றினாலும் அது பகவான் விஷ்ணுவையே சென்றடையும் என்பது இதனால் தெளிவாகிறது. மேலும் மற்ற எல்லா தேவதைக்குள்ள உணவையும் இவனே புசிக்கிறான் என்பதால் இவன் அதிகமாகப் புசிப்பவன் என்று சொல்லப்படுகிறது. ப்ரளய காலத்தில் தேவர் மநுஷ்யர் உள்ளிட்ட ஸகல சேதன அசேதனங்களையும் விழுங்கி தனக்கு

உணவாகக் கொள்கிறான் என்பதால் மற்றவர்களை விட அதிகமாக உண்பவன் என்பது இவனுக்குப் பொருத்தமானதே. இவனே காப்பாற்றுவவன் என்று சொல்லப்படுவதால் ரக்ஷண ஸாமர்த்யம் இவனிடமே உள்ளது என்பது தெளிவாகிறது. எவன் எல்லோருக்கும் எல்லாவற்றுக்கும் மேலானவனோ அவனே அழிவிலிருந்து மற்றவர்களைக் காப்பாற்ற முடியும். தனக்குமேல் இருக்கும் ஒருவரின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும் எவனும் மற்றவரை எப்போதும் காப்பாற்ற இயலாது. தன்னைக் கட்டுப்படுத்த தனக்குமேல் ஒரு சக்தி இல்லாதவனே எல்லோரையும் எக்காலத்திலும் தன் விருப்பப்படி சுதந்திரமாகக் காப்பாற்ற முடியும். அப்படிப்பட்டவன்தான் ‘காப்பாற்றுவவன்’ என்ற சொல்லுக்கு உரியவன். அந்தவகையில் பகவான் விஷ்ணுவுக்கு மேற்பட்டவன் எவனும் இல்லை என்பதும், அவனே அனைத்தையும் தோற்றுவித்த பரமன் என்பதும் வேதத்தில் பல இடங்களில் தெளிவாக உள்ளதால் அவனே ரக்ஷிப்பவன் என்று இம்மந்திரத்தில் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மேலும் பகவானைப் பரந்துவிரிந்தவன் என்று இம்மந்திரம் குறிப்பிடுவதால் பகவான் விஷ்ணுவின் சக்தியே எங்கும் பரவியுள்ளது என்பதும் அவனே அனைத்தையும் எல்லோரைம இயங்க வைக்கிறான் என்பதும் தெளிவாகிறது. இவ்வளவு பெருமைகளையுடைய விஷ்ணுவை தம்மிடம் நண்பனைப்போல் இருக்கவும் என மந்திர த்ரஷ்டாவான ரிஷி கூறுகிறார். அவனன்றோ எல்லாவிதமான உறவாகவும் இருப்பவன் (ஸ ஹி ப்ருது:) என்று முன்னமே காட்டப்பட்டது. அதாவது பகவானை எந்தவிதமான உறவாகவும் நினைத்து பக்தி செய்யலாம். இந்த மந்திரத்தில் பகவானை நண்பனாக்கிக் கொள்ள விரும்புகிறார் ரிஷி. மற்ற உறவுகளைவிட நண்பன் என்ற உறவு மிகுந்த சிறப்புடையது. அந்தவகையில் எந்தவகையான உறவில் பகவானை நாம் பார்க்கிறோமோ அந்தவகையான உறவில் பகவான் நம்மிடம் தொடர்பு கொள்கிறான். ஸகிபாவமுறையில் பகவானிடம் பக்தி செய்து முக்தியடைந்தவர்களுக்கொல்லாம் இந்த மந்திரமே மூலப் பிரமாணம். ஆகவே ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தில் ஸகிபாவபக்தி (நாயகி நாயக பாவம்) ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருப்பதற்குக் காரணமே

வேதத்தில் உள்ள இம்மந்திரத்தில் அந்தவித பக்திமுறை ஆதரிக்கப்பட்டிருப்பதால் தான்.

அறிவாளிகளால் புகழத்தக்க பெருமையையுடையவன் பகவான் விஷ்ணு என்றும் இம்மந்திரம் கூறுகிறது. புகழத்தக்கவர்களே உண்மையான புகழ் உடையவர்களைப் புகழ வேண்டும். உண்மையான புகழ் உடையவனின் பெருமை எல்லோருக்கும் புரிந்துவிடாது. அறிவாளிகள் மட்டுமே உண்மை எது என்பதை அறிவர். பகவான் விஷ்ணுவுக்கு உள்ள புகழும் பெருமையும் அவனுக்கு இயற்கையாகவே அமைந்தவை. அதை அறிவாளிகள் மட்டும் தான் உணர்வர். முட்டாள்களுக்குத் தெரியாது. முட்டாள்கள் ஒருவனுக்கு உள்ள உண்மையான புகழையும் பெருமையையும் அறியமாட்டார்கள். அதனால் அந்த உண்மைப் புகழும் பெருமையும் உடையவனை அந்த முட்டாள்கள் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் தாழ்வாகவே பேசுவர். ஆனால் அறிவாளிகளோ தற்பெருமையும் பொய்ப்புகழையும் தம்பட்டம் அடித்துக்கொள்பவர்களை எப்போதும் புகழவே மாட்டார்கள்.

ஏனெனில் அது வீண் பிதற்றல் என்பதை உணர்ந்தவர்கள் அவர்கள். உண்மையான புகழுக்கும் பெருமைக்கும் தகுதியுள்ளவர்களையே அறிவாளிகள் புகழ்வர். கழுதையைக் குதிரை என்றும் குதிரையைக் கழுதை என்றும் முட்டாள்கள் கூறுவர். அறிவாளிகளோ குதிரையைக் குதிரை என்றும் கழுதையைக் கழுதை என்றுமே சொல்வார்கள். அறிவாளிகளான ஞானிகளே உண்மையின் சிறப்பை உள்ளபடி அறிகிறார்கள். அதனால் தான் ஈடுஇணையற்ற மகத்தான பெருமையும் புகழும் உடைய பகவான் விஷ்ணுவை அறிவாளிகளே உள்ளபடி அறிந்துள்ளதால் அவர்களால் மட்டும் தான் அவனை உள்ளபடி புகழ முடியும் என்கிறது இம்மந்திரம். வேள்வி செய்பவர்களும் பகவான் விஷ்ணுவையே வேள்விகளின் மூலம் வழிபடுகிறார்கள் என்பதையும் இம்மந்திரம் மூலம் அறியமுடிகிறது அதாவது பகவான் விஷ்ணுவே தேவர் மநுஷ்யர் உள்ளிட்ட சேதன அசேதனப் பொருட்கள் அனைத்தையும் வ்யாபித்து அவர்களை/அவைகளை இயங்க வைக்கிறான்

என்பதாலும் மற்ற தேவர்களுக்கும் அவனே சக்தியும் ஓளியும் கொடுக்கிறான் என்பதாலும் வேள்வி என்பது அவனுக்கு மட்டுமே சம்பந்தப்பட்டதாகி விடுகிறது. வேள்வி என்பது பகவான் விஷ்ணுவின் ஸ்வரூபமே. ஆகவே எந்த வேள்வியும் பகவான் விஷ்ணுவின் ஆராதனமே என்பது இதன்மூலம் தெளிவாகிறது. இம்மந்திரம் பகவான் விஷ்ணுவின் மிகவுயர்ந்த ஈடுஇணையற்ற பெருமைகளைப் பேசுவதோடு அவனே வழிபாட்டுக்கும் துதிகளுக்கும் உரியவன் என்று அடித்துக் கூறுகின்றது. இந்த மந்திரம் கிருஷ்ண யஜுர் வேதம் 2-ஆம் அஷ்டகம் 4-ஆம் ப்ரச்நத்திலும் வருகிறது.

அடுத்த மந்திரம் பின்வருமாறு:

ய: பூர்வ்யாய வேத்யஸே நவீயஸே

ஸுமஜ்ஜாநயே விஷ்ணவே த,த,ா ஸதி |

யோ ஜாதமஸ்ய மஹதோ மஹி

ப்,ரவத்ஸேது, ஸ்ரவேபி,ர்யுஜ்யம் சித,ப்,யஸத் ||

ᑯᑯᑯᑯᑯᑯ: “எல்லாவற்றுக்கும் மூலமான பழையோனும் அனைத்தையும் படைத்தவனும், என்றும் புதியவனும் திருமகள் நாதனுமான அந்த விஷ்ணுவுக்கு எவன் தன்னை அர்ப்பணிக்கிறானோ மிகப்பெரியவனான அந்த பகவானின் மிகச்சிறப்பு வாய்ந்த அவதாரங்களைப் போற்றுகிறானோ அவன் பெரும்புகழோடு அடையத்தக்க சிறப்பு வாய்ந்த அந்த பகவானின் பரமபதத்தை அடைகிறான்.”

பகவான் விஷ்ணுவின் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த பெருமையும் பாகவத லக்ஷணமும் இந்த மந்திரத்தில் தெளிவாகச் சொல்லப்படுகின்றன. பழையோன் (பூர்வ்யாய) என்ற சொல் எதுவுமே படைக்கப்படாதபொழுது அவன்மட்டுமே இருந்தான் என்பதைக் குறிக்கிறது. அதாவது, அவனே ஆதிமூலம், அவனுக்கு முந்தியோ அவனுக்கு மேலோ யாரும் இல்லை என்று அர்த்தம். புதியவன் (நவீயஸே) என்ற சொல் பழையோனாக இருந்தபோதிலும் அவன் காலபேதத்தால் சராசரி ஜீவர்களுக்குள்ள விகாரங்களையடையாமல் என்றும் இளமையுடனேயே இருப்பவன் என்பதைக் காட்டுகிறது. மேலும்

படைக்கப்பட்டவை எல்லாம் காலத்தால் முதிர்ச்சியடைந்து அழிந்தபின் அவன் மட்டும் எந்த மாற்றமும் இல்லாமல் அழிவில்லாமல் அப்படியே இருக்கிறான் என்ற பொருளிலும் இச்சொல் வருகிறது. அதாவது, எல்லாம் தோன்றுவதற்கு முன்னும், தோன்றியவை எல்லாம் அழிந்த பின்னும் அவன் ஒருவனே உள்ளான் என்பது கருத்து. பகவான் விஷ்ணு ஆதியும் அந்தமும் அற்றவன் என்பதை இந்தச் சொற்கள் தெளிவாக்கின்றன. அவனே ஆதியாக இருப்பதால் எல்லாவற்றையும் அவனே படைத்தான் என்றும் இங்கு கூறப்படுகிறது. விதவிதமான உலகங்களையும், உயிர்களையும் படைப்பவன் அவனே என்றபடி,

இதற்கு முந்தைய மந்திரத்தில் அனைத்தையும் காப்பவன் (ஏவயா!) என்று ரக்ஷணத்தொழிலையும், மிகுதியாக உண்பவன் (விபூதத்யும்ந:) என்று (ப்ரளய காலத்தில் அனைத்தையும் விழுங்குவதைக் குறிப்பிட்டு) ஸம்ஹாரத் தொழிலையும் குறிப்பிட்டு, இந்த மந்திரத்தில் அனைத்தையும் படைப்பவன் (வேத்யஸே) என்று ஸ்ருஷ்டித்தொழிலையும் குறிப்பிடுவதால் ஸ்ருஷ்டி-ஸ்திதி-ஸம்ஹாரம் என்ற முன்று தொழிலையும் பகவான் விஷ்ணுவே செய்கிறான் என்பதே வேதம் காட்டுகிற உண்மை என்று தெளிவாகிறது.

மேலும் இம்மந்திரத்தில் பகவான் விஷ்ணு திருமகள் கேள்வன் (ஸுமஜ்ஜாநயே) என்று சொல்லப்படுகிறான். செல்வத்தில் தலைவியான திருமகள் தன் உடைமையான செல்வத்தால் ஸம்ஸாரி ஜீவர்களை மயக்குபவள் என்பதால் ஸ்ரீதேவி 'ஸுமத்' எனப்படுகிறாள். அந்தத் திருமகளை மனைவியாக உடையவன் 'ஸுமஜ்ஜாநி' எனப்படுகிறான். மனைவி கணவனுக்கு வசப்பட்டவள் என்ற தர்மப்படி செல்வத்தின் தலைவியான திருமகளையே பகவான் மனைவியாக அடைந்துள்ளதால் எல்லாச் செல்வங்களுமே அவனது கட்டுப்பாட்டில் உள்ளன என்பதும், செல்வங்கள் அவனைக் கட்டுப்படுத்தாது என்பதும் தெளிவாகிற விஷயம். செல்வங்கள் அனைத்தும் திருமகளின் உடைமை. திருமகளோ, பகவான் விஷ்ணுவுக்கு உடைமை என்பதால் உலகச்

செல்வங்கள் அனைத்தும் பகவானின் உடைமை என்று தெளிவாகிறது. இந்த உண்மையை உணர்ந்தவர்களே, பகவானுக்குச் சொந்தமான உடைமையை, (அதாவது செல்வத்தை) அடைந்தவர்கள் அதை அவனுக்கே அர்ப்பணிக்கின்றனர். தாம் அடைந்த செல்வத்தின் மீது பற்றுவைக்காமல் "இவை எல்லாம் பகவானுடையவை" என்று தெளிந்து அச்செல்வத்தை பகவானது கைங்கர்யத்திற்கே அர்ப்பணிக்கின்றனர். உண்மையை உணராதவர்கள் தன் சுகபோகத்திற்காகவே செல்வத்தைத் தேடி அந்த செல்வத்திலேயே மயங்கிக் கிடக்கின்றனர். அந்த மயக்கம் உள்ளவரை பகவானை அறியவோ அடையவோ இயலாது. ஞானமில்லாத மனிதனை செல்வம் மயக்கிவிடுவதால் பகவானை அறிய அந்தச் செல்வமே தடையாகிவிடுகிறது. அதனால், மயக்கத்தை ஏற்படுத்தும் அந்தச் செல்வத்தின் தலைவியும் உரிமையானவருமான ஸ்ரீதேவியின் அருளின்றி அந்த மயக்கம் தெளியாது. அந்த மயக்கம் தெளியாமல் பகவானை அறியவோ அடையவோ இயலாது.

அதனால் தான் பகவானை அடையத் திருமகளின் உதவி அவசியம் என்று சொல்லப்படுகிறது. செல்வச் செருக்கில் மயங்கி உழன்று கொண்டிருக்கும் ஒருவன், அந்தச் செல்வத்தின் உரிமையாளரையோ, அந்த உரிமையாளரின் உரிமையாளரையோ அறிய மாட்டான். செல்வங்கள் திருமகளின் உடைமை என்பதையும், திருமகள் பகவானின் உடைமை என்பதையும் அறியாமல் "இது எனது செல்வம்; நான் பெரிய செல்வந்தன், நானே இவற்றை சம்பாதித்தேன்" என்ற அகங்காரத்தை மனதில் கொண்டிருப்பவன் பகவானை அறிய இயலாது. செல்வம் தரும் மயக்கத்திற்கு வசப்படாமல் திருமகளிடம் "தாயே! என்னிடம் உள்ள செல்வம் அனைத்தும் நீ தந்ததே. அவை உன் உடைமையே. இவற்றைவிடப் பெரிய செல்வமான உன் நாதனான பகவானையே நாங்கள் வேண்டுகிறோம். அவனை அடைய அருள் செய்" என்று உண்மையறிந்த ஞானிகள் வேண்டுவர். அதனாலேயே திருமகள் மகிழ்ந்து பகவானை அடைய உதவி செய்கிறாள். செல்வத்தின்

மீது விரக்தியும் திருமகள் அருளால்தான் கிடைக்கும். ஒரு நல்ல பொருள் நமக்குக் கிடைத்தால், அதைவிட ஒரு நல்ல பொருள் கிடைத்த பிறகு, இந்த முதல் பொருளின் மீது பிடிப்புப் போய்விடும். அதைப் போல உலகச்செல்வங்கள் அனைத்திற்கும் உரிமையாளரான திருமகள் பரம கருணையால் “எந்தச் செல்வங்களுக்கு நான் தலைவியோ அந்தச் செல்வங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்த செல்வம் ஒன்று உள்ளது. அதைவிட உயர்ந்த செல்வம் எதுவும் இல்லை. அதுவே என்னை உடைமையாக உள்ள செல்வம். அதை அடைவதே உங்களுக்கு உயர்வு” என்று ஜீவர்களுக்கு உணர்த்தினாலொழிய அந்த திவ்ய ஞானம் ஜீவர்களுக்கு ஏற்படாது. அதனால்தான் திருமகளைப் புருஷாகாரமாகப் பற்ற வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது.

செல்வம் ஒருவனை மயக்குகிறது. அந்தச் செல்வத்தை விடப் பெரியதோ, சிறந்ததோ வேறு எதுவும் இல்லை என்று எண்ணுமளவிற்கு அவன் அதில் மயங்கிக் கிடக்கிறான். செல்வமனைத்தும் திருமகளின் உடைமை என்பதால், தன் உடைமையான செல்வத்தால் உலகோரை மயக்குகிறான் என்ற பொருளில் ‘ஸுமத்’ என்ற சொல்லால் திருமகளைக் குறிப்பிடுகிறது வேதம். மயக்கத்தை ஏற்படுத்துபவளையே புருஷாகாரமாக எப்படிப் பெற முடியும் எனில் அந்த மயக்கத்தை செல்வம் ஏற்படுத்துகிறதேயொழிய திருமகள் ஏற்படுத்தவில்லை. தான் பெற்ற செல்வம் திருமகளின் உடைமை என்பதையும், திருமகள் பகவானின் உடைமை என்பதையும் ஒருவன் உணரும் போது செல்வத்தைவிடச் செல்வத்தின் தலைவியான திருமகள் உயர்ந்தவள் என்பதையும், செல்வத்தின் தலைவியான திருமகளைவிட அவளையே உடைமையாக உடைய பகவானே உயர்ந்தவன், அவனைவிட உயர்ந்தது வேறு எதுவும் இல்லை என்பதையும் உணர்கிறான். அப்போதுதான், தான்பெற்ற செல்வத்தின் உண்மையான உரிமையாளன் தானில்லை என்பதை உணர்ந்து தனக்கென்று எதிலும் ஆசைவைக்காமல் தன் செல்வம் முழுவதையும் அறவழிக்கே பயன்படுத்துகிறான். அதன்பிறகே திருமகள் யாருக்கு உடைமையோ அவனைப்பற்றத் திருமகளின் திருவடியைப் பற்றுகிறான். (தொடரும்)



இதழ் 166இன் தொடர்ச்சி. விளக்கவுரை:புதுச்சேரி-பெருமாள் ராமாநுஜதாலர்.

166ஆவது இதழ், விளக்கத்தின் தொடர்ச்சி.

பகவானுடைய அடியாராயிருந்தாலும் ஸகவாசம் செய்தல் முதலானவற்றுக்குத் தகுதியுடையவர் அல்லர் என்றீர் முன்பு, (295) “என்னுடைய பக்தரிடத்தில் குற்றங்காண்பது தகாது” என்னுடைய பக்தரது குற்றத்தை நற்றமாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று இறைவன் தானே கூறியுள்ளானே எனின், அதற்குப் பொருள், செய்யக் கூடாததைச் செய்தல், செய்யக்கூடியதை விட்டுவிடுதல், பகவதபசாரம், பாகவதபசாரம், பிறர் பெருள் திருடுதல் முதலான கெட்ட ஒழுக்கங்களையெல்லாம் நற்றமாகக் கொள்ள வேண்டும் எனக் கூறவில்லை.

மூலம்:

அவ்விடத்தில், (296) “நாத்ர கர்ஹா” என்றும், (297) “நிந்தாம் குர்வந்தியே நரா:” என்றும், சொல்லுகிறபடியே, கர்ஹிக்கக்கூடாதென்றும், நிந்தித்தானாகில் நிக்ரஹபாத்ரனா மென்றும் சொல்லுகிறதே விவிஷிதம். போக்யமாகக் கொள்கிறதென்? என்னில், தன்பாலே தாரகமாக வளருகிற வத்தைக் காலாலே மிதித்தாலும், தலையாலே தள்ளினாலும், பல்லாலே கடித்தாலும் தேனுவானது ஸஹித்துக் கொண்டு ஸுகரூபமாகக் கொள்ளுமாபோலே, பாகவதர், தன்னை பரிபவித்தாலும் பருஷோத்திகளை சொன்னாலும் அதைக் பெறுத்திருக்க வேணுமென்றும், இதுவன்றிக்கே விஷயப்ர வணன் படுக்கைத் தலையிலே அபிமதவிஷயமான ஸ்த்ரியா னவள், போகஸமயத்திலே காலாலே தள்ளினாலும் உகிராலே கிள்ளினாலும் வாயாலே கவர்ந்தாலும் பருஷோத்திகளைச் சொன்னாலும், மற்றும் அநேகமான த்ரஸ்கார க்ருத்யங்

களைச் செய்தாலும் ஒருவருக்கு வெளியிடாதே, அவையெல்லாம் பரம போக்யமாகக் கொள்ளுமாப் போலே, பாகவதரானால், தான் அபராதம் பண்ணாதொழிந்தாலும் தன்மேல் பிறர் சிதகுரைக்கிலும் அதைக் கேட்டுத் தன்னை தாடந் பருஷோக்தி தர்ஜந பர்த்நாதிகளாலே ஸிஷித்தாலும், அது தனக்கு ஹிதம் செய்தாராக போக்யமாகக் கொண்டு, ஸர்வஜ்ஞரான;

விளக்கம்:

அவ்விடங்களில் (296) “பாகவதரை நிந்தனை செய்யாதே” என்றும், (297) “பாகவதர்களை நிந்தித்தால் அவர்கள் நரகத்தை அடைவர்” என்றும் கூறுகிறபடி, பாகவதரை நிந்திக்கக்கூடாதென்றும், நிந்தித்தானாகில் அவன் பகவானுடைய தன்டனைக்கு ஆளாவான் என்றும் கூறுவதையே கருத்தாகக் கொள்ள வேண்டும். பாகவதரது குற்றத்தை இன்பமாகக் கொள்ள வேண்டும், என்றது என்னின், தனது பாலையே தாரகமாகக் கொண்டு வளரும் கன்றானது, தன்னைக் காலாலே மிதித்தாலும் முட்டினாலும் கடித்தாலும் அப்பசுவானது அவற்றை பொறுத்து இன்பமாகக் கொள்ளுவது போல், பாகவதர்கள் தன்னைப் பழித்தாலும் கடுஞ்சொல் கூறினாலும் அவற்றைப் பொறுத்திருக்க வேண்டுமென்றும், இவை மாத்திரமன்றிக்கே பெண்ணுடன் புணர்ச்சியிலீடுபட்டவன், படுக்கைத் தலையில் தன் விருப்பத்திற் கேற்ற மனைவியானவள் போகசமயத்தில் தன்னைக் காலாலே தள்ளினாலும், கிள்ளினாலும், கவ்வினாலும், கடுஞ்சொல் கூறினாலும் மற்றும் பல விதமாக அவமதித்தாலும், அவற்றை ஒருவருக்கும் வெளியிடாமல் அவற்றை மேலான இன்பமாகக் கொள்ளுதல் போலே, பாகவதரானால் தான் குற்றம் செய்திடா விடினும், தன் மேல் பிற பாகவதர் பழியிடுவதும் அதைக் கேட்டுத் தன்னை அடித்தல் கடுஞ்சொற் கூறுதல், தள்ளுதல், மிரட்டுதல் முதலியவற்றால் தண்டித்தாலும் அவற்றால் நன்மை செய்தாராக எண்ணி,

மூலம்:

சுஷ்க ப்ரியவசநங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு ஒரு

காசும் கொடுக்கமாட்டாதே வருந்தி ஒரு கைங்கர்யத்துக்கும் ஆளாகாதே ஸ்ரீபாததீர்த்தம் ப்ரஸாதிக்க வேணுமென்று, அதை ஸ்லீகரித்து அவர் உகப்பாக வர்த்திக்க வேணுமென்று அருளிச் செய்தான் என்னப்போகாதிறே. ஸ்ரீகீதா ஸாஸ்த்ராதிகள், முன்பு எதுவாக நின்றாலும், பின்பு அநந்ய பாக்காய்த் (தீயவழியில்) திரிந்தால் ஆதரணியன் என்று சொல்லுகையாலே, இதுவே பொருளாகக் கொள்ள வேணுமிறே. இது பொருளல்லவாகில் பகவதபிப்ராயஜ்ஞரான ஆசார்யர்கள், நாத்திகரையும் ஆத்திகநாத்திகரையும் மூர்க்கரெனவிட்டு நடுச்சொன்ன வசநபூஷணாதி ஸாஸ்த்ர வஸ்யரான ஆஸ்திகரையே ஆதரணியரென்று சொல்ல மாட்டாரிறே. ஆகையாலே, நாமருபதாரணமுடையவரானாலும் அவருடைய வ்யாபாரம் நிந்திக்கப் போகாதே, தன்பக்கல் அவர் குற்றஞ் செய்தால் அது போக்யமாகக் கொள்ளவேணுமென்று அதுவே பகவதபிப்ராயம், அவர் செய்கிற அக்ருத்யகரணாதிகள் போக்யமாகக் கொண்டு; அதுவே தனக்கு ரக்ஷகமாக அநுஸந்திக்க வேணுமென்றால்;

விளக்கம்:

நெஞ்சில் ஈரமின்றிக்கே இனியவசனங்களைக் கூறிக் கொண்டு ஆசாரியனுக்கு ஸம்பாவனையும் கொடுக்க மாட்டாமல், வருந்தி ஒரு கைங்கர்யத்தையும் செய்யாமல், ‘ஸ்ரீபாததீர்த்தம் தந்தருள வேண்டும்’ என்று பிரார்த்தித்து அதனை ஏற்று அவருகப்பாக வாழ வேண்டும் என இறைவன் சாத்திரங்களில் அருளிச் செய்தான் என்று சொல்லப் போகாதிறே. ஸ்ரீகீதை பாஞ்சராத்திரம் ஆகியவற்றில், இறைவனை அடைவதற்கு முன்னர் ஒருவன் எவ்வாறு இருந்தாலும் பின்னர் வேறு பயனை எதிர்பாராமல் இறைவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதையே பயனாகக் கொண்டவன் மிகவும் ஆதரிக்கத் தகுந்தவன் என்று அவற்றில் கூறியிருப்பதாலே, இதையே பொருளாகக் கொள்ள வேண்டுமன்றோ? இது பொருளல்லவாகில், பகவானுடைய நினைவை அறிந்தவரான ஆசார்யர்கள் நாத்திகரையும் ஆத்திகநாத்திகரையும் மூர்க்கரென விட்டு நடுச்சொன்ன நற்கலைசேர் வசநபூஷணம் முதலான சாத்திரத்தில் நம்பிக்கைக் கொண்டவரான ஆத்திகரையே

ஆதரிக்கத்தக்கவர் என்று மணவாளமாமுநிகளும் கூறியிருக்க மாட்டாரல்லவா? ஆகையாலே, வைணவப்பெயரும் சின்னமு முடையவரனாலும் அவருடைய செயல்களையிட்டு நிந்திக்கப் போகாதே, தன் பக்கல் குற்றஞ் செய்தால் அதை இனிமையாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று அதுவே பகவானுடைய எண்ணம். இவ்வாறில்லாமல், அவர் செய்யும் கெட்ட செயல்களையெல்லாம் இனிமையாகக் கொண்டு அதுவே தனக்குக் காப்பாக நினைக்க வேண்டுமென்றால்,

மூலம்:

பர அவர யாதாத்மய வித்தமரான நம்மாழ்வாராலே பலவிடங்களிலும், ‘கழிமின் தொண்டர்கள் கழித்துத் தொழு மின்’ என்றும் “சதிரிள மடவார் தாழ்ச்சியை மதியாது - எழுவது பயனே” “திறமுடை வலத்தால் தீவினை பெருக்காது”, என்றும், “கிறியென நினைமின் கீழ்மை செய்யாதே” என்றும், “வழக்கென நினைமின் வல்வினை மூழ்காது” என்றும், “சூதென்று களவும் சூதும் செய்யாது” என்றும் அக்ருத்ய கரணாதி சீலராய், நரகத்திலே அமுந்தாதே, இவையெல்லாம் “வேர் முதல் மாய்த்து - பற்றிலையாய் அவன் முற்றிலடங்கு” என்று வாய்வாய் அடித்துக் கொண்டு “இல்லை கண்டீர்! இன்பமந்தோ” என்று, ஸம்ஸாரத்தில் ஸுகம் இல்லை கண்டீர்! அய்யோ! இவ்வர்த்தம் நானுபதே ஸிக்க வேண்டுவதே என்று பரிதபிக்க வேண்டாவே? “செய்தாரேல் நன்று செய்தார்” (பெரியாழ்வார் திருமொழி 4.9.2) என்று இருந்து தாம் அதை போக்யமாகக் கொள்ளலாமிறே. இப்படிக்கூப்பிட்டது கேவல ஸம்ஸாரி களுக்கன்றோ? வைஷ்ணவர்க்கென்று கூப்பிட்டாரோ? என்னில், விளக்கம்:

மேம்பட்டவற்றையும் தாழ்ந்தவற்றையும் உண்மையாக அறியக் கூடியவரான நம்மாழ்வாராலே பல இடங்களிலும், “கழிமின் தொண்டர்கள் கழித்துத் தொழுமின்” என்றும், “சதிரிள மடவார் தாழ்ச்சியை மதியாது - எழுவது பயனே” என்றும், “திறமுடை வலத்தால் தீவினை பெருக்காது” என்றும்,

(தொடரும்)



இதழ் 167இன் தொடர்ச்சி.

டாக்டர். அருட்கவி அரங்க சீனிவாசன்.

**குருகையின் மகிழ் மாறன் குலகிரி தனில்வையும்
திருமுகம் மதிபோலும் சிறுபிறை நுதல்மன்னோ
இருகயல் மதர்நோக்கம் இலவினது இதழ்செவ்வாய்
பருமணி நிரை என்னப் பழுதற மினீர்முரல்
வரும்இள முலை-மாதே! மதகளிற்று எனலாகும்.
ஒருபிடி இடையாகம் ஒருபிடி நடைசாலும்
உருவளர் பணைமென்தோள் உயர்வுறும் அரவல்குல்
கருமுகில் குழல்மொழி கரும்பு.**

(இது, ஆசிரியத்தளையானும் தந்தளையானும் வந்த வெண்கலிப்பா. பகுதி - சேட்படை. துறை - அவயவம் கூறல்.

தலைவியின் உறுப்புக்களைப் புனைந்துரைப்பதால் இது அவயவம் கூறல் துறையானது.)

பருமணி நிரை - முத்துக்களின் வரிசை. முரல் - பற்கள். மதகளிற்று - யானை. பிடி - கைப்பிடியளவு. பிடி - பெண் யானை. பணை - மூங்கில். குழல் - கூந்தல்.

திருமுகம் மதி, நுதல் சிறுபிறை, நோக்கம் இரு கயல், செவ்வாய் இலவினது இதழ், முரல் பருமணி நிரை, முலை மதகளிற்று, இடை ஒருபிடியளவு, நடை பிடி, தோள் பணை, அல்குல் அரவு, குழல் முகில், மொழி கரும்பு என்பன அவயவப் புனைந்துரை.

கலிவெண் பாட்டு முற்றும்.

**மலர்புரை யாணர் மையுண்கண் மொய்யிழாய்!
உலகியல் அறிந்தோர் உசாத்துணை உள்ளத்து அருமறை
தம எனும் கருவிகள் அடங்காச் சாக்கிரத்து
அமர்தரும் அகத்து அவை அடங்கிய ஏளைய**

சொற்பன சுழுத்தியில் பராவலும் தன்னுனர்க்கு
உற்பவ மாம்உளத்து எனல்உண் மையதாம்.

(இஃது இரண்டாம் அடி ஐஞ்சீரான்வந்த
ஆறடித்தரவு) தினதூரன் (இதுகூன்)

தளைஅவிழ் பல்பூத் ததைமெல் லணைமேல்
விளைவுறு வேட்கையின் விம்மித னாகி
விளைமலி முன்கையை வாழ்த்துபு பற்றி
இளையரில் யாமத் தினில்.

பூங்குழல் ஓர் கையில் தாங்கினன் தாங்கலும்
வேண்டிய மென்மை இனிமை இரா கம்கமழ்தல்
கூண்டு மழலை மிழற்றும் குளிர்வளம்
பாண்டுஎய் தினை நீ எனும்.

வேரிக் களபம் மெழுக்கித் தரளவடம்
பாரித்த கொம்மை முலைஞெழுங்கப் பன்முறையும்
பூரித்து அழுந்தப் புணர்மார் பினைநோக்கி
யார்நிற்கு இணைஇங் கெனும்.

(இவை மூன்றும் கொச்சகம்)

வாய்ந்தமருந் தீன்ற மலர்மடந்தை நன்படிவம்
ஈந்தவர்தாம் யாரிங் கெனும்.

(இது வெள்ளைச் சுரிதகம் இடைவந்தது)

கழுவா மணிக்குக் கவினும்உறுப் பெல்லாம்
வழுவாது அமைத்து மலர்தூவிக் கண்டார்
தொழுதுஆ தரிக்கத் துளக்கமதுஉய்த் தார்ஈ
ரெழுபா ரினும்யார் எனும்.

இயற்கை உறுப்பின் எழில்அணிகள் வேய்ந்தார்
முயற்சி மறைத்தருளும் முடம்இஃது என்னென்று
உயர்த்தி உறுகட்டுரையின்உளம் ஒன்றப்
பெயர்த்தும் தழுவி யின்.

(இவையும் ஓரிரண்டு கொச்சகம்)

அணியிழாய்

(இது தனிச்சொல்)

இக்காலத் தாராக் கவின்துஃதென் னென்றுணர்வேன்
அக்காலத்து ஒன்றி அயர்வுற் றனன்மன்னோ
(இது பேரெண்)

தோய்ந்ததுயில் விட்டுத்
துணுக்குற்று உணர்வுறலும்
ஆய்ந்ததட மென்தோள்
அணைமேல் துயில்கொள்வான்
ஆய்ந்ததட மென்தோள்
அணைசேர் துயில்முகத்து ஆங்
கேந்திழைக்குஎன் நீக்கமிஃது
என்னாம்என் னாம்என்னும்.

ஆற்றுவார் ஆற்றற்கு
அமைதரும் அந் நோயதனைப்
போற்றுவார் மாட்டுஎன் புகழ்பழிஎன்
பால்மன்னோ

போற்றுவார் மாட்டுஎன் புகழ்பழி
என் றால்பிரிதல்
தேற்றுவாய் நெஞ்சே
எனும்மறைசிந் தித்தனனால்
(இவையிரண்டும் தாழிசை)

சிந்திப் பதனொடும்இச் சிந்தை அறைபோக
வந்துஇப் பசலை மறைத்தது மெய்ம் மாசணவே.
(இதுவும் பெரெண்)

ஏடி (ஏடி) என்சொல்வேன் மன்யான் பிரிவென்ன
நீடிய உள்ளத் தவர்க்கு (உள்ளதவர்க்கு)
(இதுவும் கொச்சகம்)

ஆயினும்
(இதுவும் தனிச்சொல்)

எனதுயிர் எனஉறு நினதுயிர் உணர்வுற
 மொழிவதும் ஒன்றோ பிரிவது புரிபவருடனே காமுறு
 மனனே,
 குமையினை உண்பதும் உறக்கமும் மறக்கும்என்
 ஐயரிக் கண்கள் தல்லால் மன்னோ
 மெய்யென உணர்ந்த உணர்த் துகநீ
 ஓய்யென உடலினை உயிர்துறக் குமதே. (108)

இதனுள் முதலடி முழுதும் முடுகியலாகவும் இரண்டாம்
 அடி இருசீர் முடுகியலாகவும் 'மனனே' என்பது சொற்சீராகவும்
 வந்தன.

இவ்வாறு வருவன கொச்சகக் கலிப்பா எனப்படும்.
 ஒத்தாழிசைக் கலிப்பாவிற்ருத் தாழிசையாகிய உறுப்புமிக்கு
 வந்தாற் போலக் கொச்சகக் கலிப்பாவிற்ரும் வெண்பாவாகிய
 உறுப்பு மிக்கு வரும் என்று கொள்க. இனி ஈண்டு ஒதப்பட்ட
 உறுப்புக்கள் மிக்கும் குறைந்தும் மயங்கியும் வருபவை
 கலித்தொகையுட் கண்டு கொள்க!

இதற்கு உரிய தொல்காப்பியச் சூத்திரம்

**“தரவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்தும்
 ஐஞ்சீ ரடுக்கியும் ஆறுமெய் பெற்றும்
 வெண்பா இயலான் வெளிப்படத் தோன்றும்”**

**“பாநிலை வகையே கொச்சகக் கலியென
 நூல்நவில் புலவர் நுவன்று அறைந் தனரே”
 (தொல்.செய். 155, 156)**

என்பதாம். இச்சூத்திரத்தைத் தோன்றும் என்பதளவும் பிரித்து
 வேறாக்கி இதனைக் கலிவெண்பாவின் உறுப்பின் வேறுபட்ட
 கொச்சகம் என்றும் ஒரு சார் ஆசிரியர் கூறுவர். இது தலைமகன்
 குறிப்புக் கண்டு பிரிவர் கொல்என ஐயுற்றுச் செல்கின்ற தலைவி
 அக்காலத்துத் தலைவன் கனவின் அரற்றல் கேட்டுப்
 பொருள்வயிற் பிரிகின்றான் எனத் துணிந்து ஆற்றாளாய்த்
 தோழிக்கு உரைத்தது. (தொடரும்)

ஹரிதாஸரின்

இருசமய விளக்கம்

இதழ் 166இன் தொடர்ச்சி. விளக்கவுரை:புதுச்சேரி-பெருமாள்
ராமாநுஜதாஸர்.

2Yõ¶, ê¶Mîš̄¹¼ì£~^îš̄ õ£¶„«êî< ãî£ì~„C.

3. சீர்க்கண்டெ னுஞ்சொல்ம யிலேயுரைத்த
திறம்து நிற்க மறைதேர்
மார்க்கண்ட னுங்கள்சி வனல்கநித்தி
யவரமுன்பு பெற்று மகிழாத்
தார்க்கொண்ட வேணியம ரேசமுர்த்தி
தருகென்ன முத்தி தருவான்
நீர்க்கொண்டல் மேனியரி யன்னஅந்த
நிரைஞான சீலன் நெடுநான்.

இதன் பொருள்: அழகிய மொழிபேசும் ஆகமமயிலே!
மேலையார் உரைத்தது இருக்க, வேதங்களை நன்கறிந்து
அதன்படியொழும் மார்க்கண்டன் உங்களுடைய சிவன்
அருளால் நித்தியமாயிருக்கும் வரத்தைப்பெற்று மகிழ்ந்து
அதன்மேல் அவன் சிவனை நோக்கி, 'தேவதேவா! இனி
அடியேற்கு முக்திப் பேற்றை அளித்தருள வேண்டும்' என்று
வேண்டினன். அப்போது சிவன், அன்ப! முக்தியையுபகந்தளிப்பவன்
ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஆவன் என்று இயம்பினன். அதன்பிறகு
நிரைஞான சீலனான அந்த மார்க்கண்டேயன்;

4. தன்னார் சுவேதகிரி மீதுசென்று
தவமா தரித்து வனசப்
பெண்ணா தரித்தபுய மாயனல்கு
பெருமுத்தி பெற்ற கதைதான்

**விண்ணோர் மதித்தமுனி துங்கனந்த
மிருகண்டு மைந்தன் மொழியும்
பண்ணார் புராணமதி லுண்டுசொன்ன
படிநிற்க இன்சொல் பயில்வாய்.**

இதன் பொருள்: குளிர்மிகுந்த சுவேதகிரியிலிருந்து பன்னெடுநாள்கள் ஸ்ரீய: பதியான லக்ஷ்மிநாராயணனைக் குறித்துத் தவஞ் செய்தனன். அவ்வெம்பெருமான் தானும், இவனது தவத்திற்கிரங்கி முக்தி நல்கினன் என்று மிருகண்டு குமாரரான மார்க்கண்டன் உரைத்த மார்க்கண்ட புராணம் நன்கு எடுத்தியம்பியதை இனிமையான வார்த்தைபேசும் ஆகமமடந்தாய்! நீ உணர்வாயாக.

**5. அரிநாமம் வந்துசெவி தோயுமென்ன
அதிர்கண்டை கட்டி யரன்மேல்
மருவாத ரத்தினுறை வானொருத்தன்
வரமுத்தி ஈய்தி யெனவே
பொருளான முத்திதரு கின்றசோதி
புயல்வண்ண னென்று புரமுன்
முரணா லெரித்தஇறை சொன்னவாய்மை
முதலும் பகர்ந்த துளதே.**

இதன் பொருள்: அரிநாமம் வந்து செவியிற்படலாகாது என்று மணிகட்டிக்கொண்டு காட்டில் திரிந்த கண்டாகர்ணன் என்பானொருவன், சிவனிடத்தில் பக்திபூண்டொழுகும். அவன் ஒருநாள் சிவனைக்குறித்து அரிய தவமியற்றி அச்சிவனை நோக்கி, 'ஐய! எனக்கு நீர் முக்திகொடுத்தருள வேண்டும்' என்று வேண்டிய காலத்து, அதற்கு முப்புரமெரித்த அச்சிவன் முக்திப் பேற்றை அளிப்பவன் முகுந்தனான அரியே' என்றுரைத்தனன் என்ற விஷயத்தை முன்னரே விரித்துரைத்தேன்.

**6. பெரிதான தாகமொடு சென்றுகங்கை
பெருகும் பெருக்கை விடஅக்
கரையூடு கூவமகழ் வாரையொப்பர்
கமலா சனத்து மயிலைத்**

**திருமார்பில் வைத்தஅரி யைத்துறந்து
சிலதெய்வம் வேறு தொழுதே
அரிதான முக்தியவர் தானளிக்க
அடைகின்ற பேர்க ளெனவும்;**

இதன் பொருள்: ஒப்புயர்வற்ற தாமரைமலரில் வாசம் செய்யும் ஸ்ரீதேவியைத் தன் திருமார்பிலே வைத்தவனான செங்கண்மாலை விட்டுப் பிறதெய்வங்களை யடைந்து முக்திப் பேற்றை விரும்புகின்றவர், மிக்கவிடாய் கொண்டவன் பெருகிவருகிற கங்கையின் நீர்ருந்தாமல் அக்கரையிடத்துக் கிணறு தோண்டி நீர்ருந்த இச்சிப்பவரை யொப்பர் எனவும்;

**7. குளிருக்கி டைந்துவெளி யின்கண்
மேனிகுலை வானொருத்தன் மருளால்
ஒளிபெற்ற மின்மினியை அங்கியென்ன
உறுகின்ற தன்மை யுரையால்
அளவற்ற முக்தியடைய வான்விரும்பி
அரிதன்னை யன்றி யயலே
வளமுற்ற தேவரிவ ரென்றுசென்று
வழிபாடு செய்த லெனவும்;**

இதன் பொருள்: அளவற்ற முக்திப் பேற்றை அடைய அரியை விட்டுப் பிறதெய்வங்களை அடைபவர், குளிரால் வருந்தி அக்குளிர்நோயை அகற்றிக்கொள்ள விரும்பி மின்மினியைக் கண்டு நெருப்பு என மயங்கியவர் போலாவார்.

**8. மானேறு சங்கியமும் யோகமாயை
வளர்சா ருவாக மதனின்
காணதம் என்றபல நூற்றெரிந்து
கரைகண்ட போதும் மலைபோல்
நீணாக மீதுதுயில் மால்தியான
நெறியன்றி முத்தி நெறிதான்
காணாத பாரிலென வுள்ளவாறு
கருதிப் பகர்ந்த கதையும்.**

இதன் பொருள்: காணாதம் என்ற தருக்க நூல் முதலிய

பலநூல்களைக் கற்றுக் கரைகண்டபோதும், திருவனந்தாழ்வான் என்ற ஆதிசேஷன் மீது திருக்கண்வளர்கின்ற திருமாலின் தியானமில்லாத போது சிறந்த முக்திப் பேற்றை யடையமாட்டார்களென்று சாங்கியம் சாருவாகம் என்ற நூல்கள் உள்ளவாறு எடுத்தியம்பின.

9. மழுவாளி நாலுமறை யாளிவான
வரையாளி யென்று மிவரால்
அழியாத பேறுகிடை யாதுநாக
வணைமீது மேவு மவளே
ஒழியாத இன்பமிகு முத்திநல்கும்
ஒருதெய்வமென்று முறவால்
நழுவாத வாய்மைநெறி கிங்கரர்க்கு
நமனார் மொழிந்த மொழியும்.

இதன் பொருள்: மழுவை ஆளும் அவனான சிவன், நாலுமறைகளையும் ஒதும்பிரமன், வானவரையாளும் இந்திரன் என்ற இவர்களால் அழிவற்றதான முக்திபேறு கிடைக்காது. திருவனந்தாழ்வான் மீது அறிதியில் அமரும் அச்சுதனுடைய அருளால் அழிவற்ற முக்திப்பேறு உண்டாகுமென்று யமதருமன் தன் கிங்கரர்களை நோக்கி மொழிந்தனன்.

10. திரணங்க ளாதியய னந்தமென்று
திகழுஞ் சரா சரமெலாம்
மருள்தங்கு மாறுமக மாயசெய்யும்
மழைமேனி மாலை யறிவார்
சுரரும் பெறாத பத மேவிநீடு
சுகந்துய்ப்பா ரென்னும் இயல்பும்
நரசிங்க நாமநிக மும்புராண
நவயத்தி யாயம் நவிலும்.

இதன் பொருள்: துரும்பு முதல் பிரமன் முடிவாகவுள்ள சராசரப் பொருள்களனைத்தையும் தன்மாயையில் மயங்கும்படிசெய்ய வல்ல திருமாலை நன்கறிபவர், தேவர்களாலும் பெறுதற்கரிய பதவியைப் பெற்று நித்தியானந்தத்தை அநுபவிப்பார்களென்று நரசிங்க புராணம் ஒன்பதாம் அத்தியாயம் இனிதுரைத்தது.

(தொடரும்)



திருவேங்கடவன் உலா

ஆசிரியர்: தி.பொ. பழனிப்ப பிள்ளை.(பதிப்பாசிரியர்-1950ஆம் ஆண்டு திருவேங்கடவன் கீழ்க்கலை ஆராய்ச்சிக்கழகம் பதிப்பித்த நூலில் அமைந்துள்ள குறிப்புகள்.) இதழ் 186இன் தொடர்ச்சி.

101. முந்தியகா னாறு முழங்கான் முறிப்பானு
மெந்தைகிரி யன்னைக் கிருந்தானு - மந்தத்

கானாறு - காட்டாறு. முழங்கான் முறிப்பான் - என்பது செங்குத்து ஏற்றம் ஆகிய படிக்கட்டுமலை. இது சக ஆண்டு 1387இல் அமைந்திருந்ததாகக் கல்வெட்டு காட்டுகிறது. எந்தைகிரி - திருமலை. அன்னைக்கிருந்தான் - திருமலைக்கு அடுத்து முன்புள்ள இடவிசேடம்.

102. திருமலையும் பட்டணமுந் தெய்வத் தெருவுந்
தருவனமுஞ் சாரலுஞ்செஞ் சாந்துங் - குருகினமுந்

திருமதில் - பிரகாரச் சுவர். பட்டணம் - சுற்றாக உள்ள சிற்றூர். தெய்வத் தெரு - திருத்தேர் வீதி. தருவனம் - மரங்கள் நிறைந்த தோப்பு. செஞ்சாந்து - சந்தன மரம். குருகினம் - குருக்கத்தி மரக்கூட்டம்.

103. தென்ன வனமுஞ் செழும்பாளை யங்கமுருங்
கன்னலு நெல்லுங் கதலியும் - புன்னையிலே

தென்ன வனம் - தென்னர் தோப்பு. பாளை - குருத்து. கன்னல் - கரும்பு. கதலி - வாழை

104. கூவுங் குயிலுங் குளோஞ்சியுஞ்செம் மாதளையு
மாவும் பலாவு மதவேளுங் - காவலரு

குளோஞ்சி - கொழிஞ்சி மரம். செம்மாதளை - சிவந்த மாதுளை மரங்கள். மா, பலா - மரங்கள். மதவேள் - மன்மதன். காவலர் - பூஞ்சோலை மலர்கள்.

105. மன்னநடை யாரு மரிபிளவும் வெள்ளிலையும் பொன்னு மணியும் புழுககிலுஞ் - சன்னிதியுஞ்

அன்ன நடையார் - அன்னப் பறவையின் நடையோன்ற நடையுடைய இள மகளிர். புழுககில் - புனுகும் அகிலும்.

106. செங்கே தகையுந் திருக்கோனே ரிக்கரையுங் கொங்கேறுந் தென்றற் குளிர்காற்று - மெங்கேயுன்

கேதகை - தாழை. கோனேரி - சுவாமி புட்கரிணி என்னும் திருக்குளம். கொங்கு - நறுமணம். தென்றல் - தெற்குத் திசையினின்றும் வரும் இளங்காற்று; வசந்தம், மந்தமாருதம் எனவும் படும்.

107. டாரே யினிவே றலங்காரம் பாடுவா சாரே பிறர்கொண்டலங்கரிப்பா - ரூரே

அலங்காரம் - அழகு செய்தல். உள்ள அழகு பாடுவாரும், பிறரைக் கொண்டு அழகு செய்வாரும் யாரோ என்றபடி - இயற்கை அழகின் வீறு தெரிவித்தபடி.

108. பரமபத மிந்தப் பசையிலா தென்றோ மரகதவெற் பன்மலைக்கு வந்தா - னரிகரியென்

பரமபதம் விஷ்ணுவின் நித்திய விபூதி இருப்பு ஆகிய வைகுந்தம். பசை - சிறப்பு. மரகத வெற்பன் - மரகத மலையினை ஒத்த திருமேனி உடைய திருமால். மலைக்கு - இத் திருமலைக்கு. அரிகரி என்று - ஹரி ஹரி என்று பெரு முழக்கம் செய்து.

ஓ ஓ ஓ .

109. றெம்பிரான் கம்பத் தெடுத்ததா ளிற்கங்கைக் கொம்பிழிவ தென்னக் கொடியேற்றி - யம்புயனார்

எம்பிரான் கம்பம் - திருமலைப் பெருமான் திருக்கொடி ஏற்று கம்பம். எடுத்த தாளிற் கங்கைக் கொம்பு - உலகளக்கத் தூக்கிய திருவடியிலிருந்த கங்கைப்பெண். இழிவது - இறங்குவது.

கம்பத்துக் கொடியேற்றி என இயைக்க. கொடி ஏற்ற விழாச் செய்தி. அம்புயனார் பிரமன்.

110. செய்தபுரட் டாதித் திருநாளி லேயொருநா ளெய்தியவை குந்தத் தினுமிருந்து - கைசெய்து

புரட்டாதித் திருநாள் - புரட்டாசித் திங்களில் நிகழ்த்தப்படும் பிரம்மோத்ஸவம். இவ்விழாவினை முதலில் பிரமதேவன் தொடங்கிய செய்தி தல புராணத்தால் அறிக.

111. வாழுந் திருமா மணிமண்ட பத்திருந்தே யாழுந்து கையா ரிருபாலுஞ் - குழப்

திருமாமணி மண்டபம் - திருவேங்கடமுடையான் திருக்கோயில் முன் திரு மண்டபம். இது சக ஆண்டு 1339இல் ஸ்ரீமாதவதாசர் என்றவரால் கட்டப்பட்டதென்று கல்வெட்டு காட்டுகின்றது. (Vide No. 88. T.T) யாழ் உந்து கையார் - யாழ்க் கருவியை இசை கூட்டிப் பாடும் இசைவாணர்கள். குங்குமம் - குங்குமப்பூப் பூச்சு.

112. பழம்பணியுங் குங்குமமும் பங்கயமின் பாதச் செழுஞ்சுவடுந் தன்புழுஞ் செச்சைக் - குழம்பாய்

பணி - அணிகலன்கள். பங்கயமின் - தாமரை மலரில் எழுந்தருளியுள்ள மின்னற் கொடி போன்ற திருமகள். அலர்மேன் மங்கையார் அகலகில்லே னிறையுமென்று அமர்ந்த திருமார்பம் ஆதலால் பாதச் செழுஞ் சுவடு உடையதாம். புழுஞ் - புனுகு. செச்சை - சந்தனம். இவை திருவேங்கடமுடையான் திருமேனித் தைலக் காப்புக்கும் பூச்சுக்கும் உரியவை.

113. நிறைந்தவெல்லா நீக்கிமணி நீலமலை யாக்கி வெறும்புறத்திற் காட்சி விரும்பி - யறங்கினருஞ்

நீல மலையாக்கி - மரகதக் குன்றம் போலத் தோன்றுமாறு செய்து. வெறும் புறத்திற் காட்சி - ஆடை அணி கலன் களைந்த திருமேனியின் தோற்றம்.

**114. செய்யா ணக்கூர் தெளியவோ வெண்ணெய்தயிர்
நெய்யா டியமுடையை நீக்கவோ - கையார**

செய்யாள் - திருமகள். நகக்கூர் - நகம் பட்ட கீறல் தழும்புகள். முடை - தீ நாற்றம். திருவேங்கடமுடையானுக்குத் திருமுழுக்குச் செய்தலை, திருமகள் அவன் திருமேனியில் ஊறுபடுவித்த நகக்கீறல் காண விரும்பியோ? அவன் விருப்புற்று அனைந்த வெண்ணெய் தயிர் நெய்யாடலில் உண்டாகிய முடை நாற்றத்தைப் போக்கவோ? நிகழ்ந்ததெனத் தற்குறிப்பேற்றி யுரைத்தார்.

**115. வாகாய கங்கையுட னம்பொற் கடாரநீர்
நீகார நற்கலச நீராட்டித் - தோகையோ**

ஆகாய கங்கை - ஆகாச கங்கா தீர்த்தத்தின் நீர். அம்பொற் கடார நீர் - திருக்கோயில் உட்பிராகாரத்துள்ள திருமஞ்சனக் கிணற்று நீர் நிறைவித்த பெருங் கடார நீரொடு. நீகாரம் - பணிநீர். கலசம் - செம்புப் பாண்டம்.

**116. டொற்றாடை யெல்லா வுலகலையா தேயொற்றிச்
சிற்றாயர் தாம்பின் செயலெண்ணிப் - பெற்றாரி**

ஒற்றாடை - நீராடியபின் திருமேனியில் நீர் ஒற்றி நீக்கும் திரு ஆடை. உலகு அலையாதே ஒற்றி எனச் சிறப்பித்தார் - திருவயிற்றினுள்ளும் புறமும் அமைந்த உலகுயிர்களுக்கு நலிவு உண்டாகாதபடி ஒற்றித்த தன்மை காட்டுதற்கு. சிற்றாயர் - சிறு ஆய்ச்சாதியர். தாம்பு - கயிறு. பெற்றார் - பெற்றெடுத்தோர். கயிறு இறுக்கிய பிணிப்புத் தன்மை பார்த்து என்றபடி.

**117. லள்ளியப்பு கற்பூர மஞ்சனவெற் பிற்சாத்தி
வெள்ளிவெற்ப தாக்கி விசாலமாய் - வெள்ளிவெற்பை**

கற்பூரம் - பச்சைக் கற்பூரம் திருவேங்கடமுடையான் திருமேனித் திருமுழுக்கு நாளில் புழுக்குத் தயிலத் திருக்காப்புச் செய்யச் சேர்ப்பது வழக்கம். கல்வெட்டுகளில் இது காணப்படுகின்றது. அஞ்சன வெற்பு அஞ்சனமலை: திருவேங்கடமுடையானுக்குக் குறிப்புப் பெயர். (தொடரும்)



இதழ் 166இன் தொடர்ச்சி.

ஆசிரியர்: திரு. ம.பெ.சீனிவாசன்.

பல வகை அந்தாதிகள்

பிற்காலத்தில் இவ்வந்தாதிகள் பலவகையாக வகைப் படுத்துமாறு பல்கிப் பெருகியுள்ளன. இறைவன், தலைவன், குரு, தலம், இறைவி ஆகியோரைப் பாடும் முறையில் எழுந்ததே இத்தகு பெருக்கத்துக்குக் காரணம் ஆகும். திருமால் அந்தாதி, பந்தனந்தாதி, சடகோபரந்தாதி, திருப்புல்லையந்தாதி, சரசுவதி யந்தாதி, அபிராமி அந்தாதி, திருமகள் அந்தாதி முதலியன இவ்வகையின.

பதிற்றந்தாதி, பதிற்றுப்பத்தந்தாதி (நூற்றந்தாதி) என்னும் வகைகளே தொடக்க நிலையிற் காணப்படுவன. வெண்பாவும் கலித்துறையுமே இவற்றில் காணப்படும் யாப்புகள். நூறு பாடல்கள் என்பது பொதுவாக அந்தாதிக்குள்ள எண்ணிக்கை. இவையாவும் பின்னாளில் மாற்றமடைகின்றன. சில அந்தாதிகள் பாடல் எண்ணிக்கையில் கூடியும் குறைந்தும் வருகின்றன. எனினும் அந்தாதிகளை வகைமைப்படுத்துகையில் அவற்றின் யாப்பும் பாடல் எண்ணிக்கையும் கருத்திற் கொள்ளப்பட்டதை அறிய முடிகின்றது.

அந்தாதியும் பாட்டியல்களும்:

அந்தாதிக்குரிய இலக்கணத்தைப் பன்னிருபாட்டியல் முதலான பல பாட்டியல்களும் கூறுகின்றன. பன்னிரு பாட்டியல் இதனை 'அந்தாதித் தொகை' என்னும் பெயராற்

குறிப்பிடுகின்றது. எப்பொருள் பற்றியும் வெண்பா, கலித்துறை யாப்பில் அந்தாதித் தொடை அமைய நூறு பாடல்கள் கொண்டதாய்ப் பாடுவதே அந்தாதிக்குரிய இலக்கணமாகக் கூறப்படுகிறது. விருத்த யாப்பிலும் இங்ஙனம் அந்தாதித்து வருமாறு பாடலாம் என்று சுவாமி நாதம் கூறுகின்றது.

எனினும் அந்தாதியாக ஆயிரம் பாடல்கள் பாடலாம் என்பதற்கு அந்நூல்களில் இலக்கணம் காணப்படவில்லை. இதனால் திருவாய்மொழியை அந்நூல்கள் கருத்திற் கொள்ளவில்லை என்று தோன்றுகிறது. பொதுவாகப் பாட்டியல் நூல்கள் அந்தாதித் தொகை, நூற்றந்தாதி, பதிற்றந்தாதி, கலியந்தாதி, ஒலியந்தாதி என்று ஐவகை அந்தாதிகளைச் சுட்டுகின்றன. இவை கூறும் இலக்கணத்துக்கு ஏற்ப அமைந்த அந்தாதிகளும் தமிழில் உள. அமையாத நூல்களும் உள. படைப்பாளிகளின் மனோ தர்மத்துக்கு ஏற்ப இலக்கியம் பெறும் வளர்ச்சியாகவே இதனைக் கருதவேண்டும்.

பல்வேறு உத்திகளைப் பின்பற்றி அந்தாதி இலக்கியம் படைத்ததைப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுப் புலவர்களின் படைப்புக்களால் உணரமுடிகின்றது. இதனால் அவற்றின் வகைப்பாடும் விரிவடைகின்றது. உயிரெழுத்தந்தாதி, ஓரெழுத்தந்தாதி, பஞ்சாட்சர அந்தாதி, ஆறெழுத்தந்தாதி (எழுத்து அடிப்படை), ஏகபாதத்தந்தாதி (அடியமைப்பு), இதழகலந்தாதி (ஒலியமைப்பு), சிலேடையந்தாதி (பொருண்மை), யமக அந்தாதி, திரிபு அந்தாதி (சொல்லணி அடியாகப் பிறப்பவை), சதக அந்தாதி, மும்மணி அந்தாதி (எண்ணிக்கை அடிப்படை) எனப்பின்னர்த் தோன்றிய அந்தாதிகளின் பட்டியல் நீள்கின்றது. இவ்வகைகள் நீங்கலாகவும் வேறுவகை அந்தாதிகள் நூற்றுக்கு மேல் தோன்றியிருப்பதை அறிஞர்கள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர். இன்று தமிழில் உள்ள அந்தாதிகளை எழுத்து, சீர், அடி, பா, ஓசை, எண், பொருள் ஆகிய ஏழு நிலைகளில் வகைப்படுத்தலாம் என்பர்.

அந்தாதிப் பண்பு பெற்ற இலக்கியங்கள்

அந்தாதி எனப் பெயர் பெற்ற இலக்கியங்களே அன்றி

அந்தாதிப் பண்பு பெற்ற வேறு இலக்கிய வகைகளும் தமிழில் உள்ளன. கலம்பம், பல்சந்தமாலை, இணைமணி மாலை, இரட்டைமணிமாலை, மும்மணிமாலை, நான்மணி மாலை, கலம்பகமாலை, மும்மணிக்கோவை, நவமணிமாலை, அட்டமங்கலம், ஒருபா ஒருபஃது, இருபா இருபஃது, அலங்காரபஞ்சகம் போன்ற பல இலக்கியங்கள் அந்தாதி அமைப்புடையன. இச்செய்திகளால் திவ்வியப்பிரபந்தத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த அந்தாதி என்னும் இலக்கிய வகை தொடர்ச்சியாகப் பின்னைய இலக்கியங்களிலும் தன் முத்திரையைப் பதித்துள்ளதை அறியலாம். 'அந்தாதி' என்னும் பெயர் சுட்டாமலேயே வள்ளலார் தமது திருவருட்பாவில் அந்தாதி அமைப்பில் 51 பதிகங்கள் பாடியிருப்பதும் இங்கு எண்ணத்தகும்.

இன்றைய நிலை

நம் காலத்தில் கண்ணதாசன் பாடிய, 'ஸ்ரீகிருஷ்ண அந்தாதி' அந்தாதி இலக்கியத்தின் தொடர்ச்சியாக அமைகின்றது. இன்றைய வாழ்க்கைச் சூழலில் அந்தாதி இலக்கியங்கள் முன் போல அதிகம் தோன்ற வாய்ப்பு இல்லை. எனினும் அந்தாதித் தன்மையுடன் கூடிய ஓரிரு பாடல்கள் இன்னும் தோன்றத்தான் செய்கின்றன.

ஆக, வாய்மொழி இலக்கியத்தின் ஒரு கூறான அந்தாதி என்பது, 'தொடை' என்னும் செய்யுள் உறுப்பாகத் தோன்றிப் பக்திக் காலத்தில் சொற்றொடர் நிலைச் செய்யுளாகவளர்ந்து, யாப்பு, எண்ணிக்கை முதலிய பல்வேறு அடிப்படைகளில் பல வகைச் சிற்றிலக்கியங்களாகப் பெருகி இன்றைய கவிதைகளிலும் ஓர் இலக்கிய உத்தியாக இடம்பெறக் காணலாம். ஆதியில் தோன்றிய 'அந்தாதித் தொடை' எனும் நிலையிலேயே தற்காலத் தமிழ்க் கவிதையில் அது தன் இடத்தைத் தக்க வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது எனலாம்.

ஆசிரியம்

திவ்வியப்பிரபந்தத்தில் நம்மாழ்வார் பாடிய ஆசிரியப் பாக்களால் அமைந்த நூல் ஒன்று, 'திருவாசிரியம்' என வழங்கு

கின்றது. இது, யாப்பினாற் பெற்ற பெயராகும். நால்வகைப் பாக்களும் ஒன்றான ஆசிரியத்தை ஓர் இலக்கிய வகையாகவும் கொள்ளும் எண்ணம் இங்கு உருப்பெறுகின்றது.

தமிழ் யாப்பில் ஆசிரியம்

தமிழ் யாப்பிலக்கண ஆசிரியர்களால் ஆசிரியம், வெண்பா, கலி, வஞ்சி ஆகிய நான்குவகைப் பாக்களே சிறப்பாகப் பேசப் பெறுகின்றன.

**“ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பாக் கலியென
நாலியற் றென்ப பாவகை விரியே”**

(தொல்.பொருள். 410.)

என்பது தொல்காப்பியம். பின்வந்த யாப்பருங்கலமும் காரிகையும் இந்த வகைப்பாட்டினை ஏற்றுக்கொள்கின்றன. இந்த நான்கையும் ஆசிரியப்பா, வெண்பா என்னும் இருவகைக்குள் அடக்கிக் கூறுவர் தொல்காப்பியர். ஆனால் யாப்பருங்கலமும் காரிகையும் இவ்வாறு தொகுத்துக் கூறவில்லை. அந்நூல்களில் நேரிசை, இணைக்குறள், அடிமறிமண்டிலம், நிலைமண்டிலம் ஆகிய நான்கும் ஆசிரியப்பாவின் வகைகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. ஆயினும் இவை பற்றித் தொல்காப்பியம் எதுவும் கூறவில்லை என்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது. தொல்காப்பியம், ‘ஆசிரியம்’ என்பதை, ‘அகவல்’ என்னும் வேறு பெயராலும் குறிப்பிடுகின்றது.

“அகவல் என்பது ஆசிரி யம்மே” (தொல்.பொருள்.386)

என்பது நூற்பா. ஆசிரியம் என்பது யாப்பையும், அகவல் என்பது ஓசையையும் குறித்து எழுந்த பெயர்களாகும்.

ஆசிரியப்பாவின் பழமை

நாம் முதலிற் குறித்த நால்வகைப் பாக்களும் மிகவும் பழமையானதும் இயற்கையானதும் சிக்கலற்றதுமான பா ஆசிரியப்பாவே ஆகும் என்பர். மேலும் கையாள்வதற்கு

எளிமையும், நெகிழ்ச்சியும் உடைய பாவாகவும் அது திகழ்கின்றது.

பாட்டு, தொகை எனப் பகுத்துப் பேசப்படும் தொன்மை யான இலக்கியங்களுள் பெரும்பாலான ஆசிரியப்பாவால் ஆனவை. கலி, பரிபாடல் நீங்கிய ஏனைய எட்டுத் தொகை நூல்களும் பத்துப்பாட்டு முழுமையும் ஆசிரிய யாப்பினாலேயே பாடப்பெற்றுள்ளன. சிலம்பில் உள்ள முப்பது காதைகளுள் இருபத்து நான்கு காதைகள் ஆசிரிய யாப்பில் அமைந்தவையே. மணிமேகலையும் பெருங்கதையும் ஆசிரியப்பாவால் பாடப் பெற்றவையே. இவற்றால் ஆசிரியப்பாவின் பெருவழக்கும் பயனும் பற்றி அறிந்து கொள்ளலாம். இப்பெருவழக்கையும் பயனையும் கருத்திற்கொண்டே நால்வகைப் பாக்களைக் கூறு மிடத்துத் தொல்காப்பியர் ஆசிரியத்தை முதலிற் கூறினார் எனவும், தொல்காப்பியர் காலத்திலும் அதற்கு முன்பும் ஆசிரியப்பா பலவகையிலும் சிறந்திருக்க வேண்டும் எனவும் கூறுவர்.

பக்தி இலக்கியத்தில் ஆசிரியம்

இங்ஙனம் தமிழ் இலக்கியத்தில் தொன்றுதொட்டு இடம் பெற்றுவரும் ஆசிரியப்பா, பக்திக்காலக் கவிஞர்களாலும் இறைவனைப் போற்றுதற்குரிய யாப்பு வடிவமாகக் கையாளப் பெற்று, யாப்பு அடிப்படையில் நூற்பெயராகவும் நிலை பெற்றுள்ளது. சைவத் திருமுறைகளில் மட்டும் 95 ஆசிரியப் பாக்கள் காணப்படுகின்றன. வைணவத்தில் நம்மாழ்வாரும் திருமங்கையாழ்வாரும் (முறையே திருவாசிரியம், திருவெழு கூற்றிருக்கை) ஆசிரிய யாப்பில் பாடியுள்ளனர். சங்கத்தொகை நூல்கள் ஐந்தனுக்குப் (நற்றிணை) குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, புறநானூறு) பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடியுள்ளார். அவையனைத்தும் ஆசிரிய யாப்பில் அமைந்தவை. அவற்றின் தொடர்ச்சியாகவே ஆசிரியம் மீண்டும் பக்தி இலக்கியத்தில் இடம் பெறுகிறது எனலாம்.

(தொடரும்)



நெல்லி நகர்

அருளாளதாசரின் பாகவதம்

இதழ் 166இன் தொடர்ச்சி.

ஆசிரியர். திரு. மு. அருணாசலம்.

இனி வரப் போவதையும் இவ்வாறு வரையறை செய்து புராணங்கள் உணர்த்துவது இன்று படிக்கும் நமக்குப் பெருவியப்பாய் உள்ளது. இதை நாம் புரிந்து கொள்வது எளிதன்று. உலகத்தின் இறுதி ஊழியிலே கடவுள் குதிரையாக வந்து, அதர்மம் எல்லாம் அழியச் செய்து தருமம் மீண்டும் புதிய யுகத்தில் தலையெடுக்கச் செய்கிறார். அணு யுகத்தையும் அணுச்சக்தி ஒரே வினாடியில் பல லட்சம் மக்களை அழித்த உண்மை நிகழ்ச்சியையும் நேரில் உணர்ந்த நாம், எதிர் காலத்தில் இப்படி நடக்கப் போவதைப் புராணத்தில் படிக்கும் போது, சிறிது சிந்திக்கவே செய்வோம். பறக்கும் தட்டுகள் பூவுலகில் பறக்கின்றன. சிலர் கண்டார்கள். இவை பூவுலகத்துக்குச் செவ்வாய் கிரகத்திலிருந்து வருபவையோ என்ற அச்சம் அமெரிக்க விஞ்ஞானிகள் மனத்தில் இருக்கிறது. பூலோகத்தில் தெரிந்த எந்த ஆற்றலும் அப்பறக்கும் தட்டுகளைப் பாதிக்க இயலவில்லை. ஒருகால் இது கல்கியவதாரத்தின் முன்னோடியாக இருக்கலாம் அல்லவா? யாரும் அறிந்து சொல்ல இயலவில்லை.

காலம்

நூல் அரங்கேற்றிய காலத்தைத் திருவரங்கப் படலம் 154ஆம் பாடல் திட்டமாய்க் குறிப்பிடுகிறது.

**ஆயும் மறையோ ரெண்ண வரும்ச காத்தம்
ஆயிரத்து நானூற்றோ டறுபத் தஞ்சாம்
தூயசுப கிருதுதனின் முதன்மா தத்தில்
துலங்கு குரு வாரத்துத் திராட நாளில்**

**நேயமுடன் நெல்லிநகர் வரத ராசன்
நிகரிலரங் கத்திலர வணையின் ஓங்கும்
நாயகன் முன் அறிஞர்மகிழ்ந் திடவே வாசு-
தேவகதை அரங்கேற்றி நலனுற் றானே.**

அரங்கேற்றிய காலம் சகாப்தம் 1465, அதாவது கி.பி. 1543 சுபகிருது வருடம் சித்திரை மாதம் குருவாரம் உத்திராட நட்சத்திரம். ஆதலால் வாசுதேவ கதை செய்த வரதராசர் (அருளாளதாசர்) காலம் 16ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியாகும்.

நூலகத்துள்ள மற்றொரு குறிப்பும் கருதத்தக்கது. தில்லைக் கோவிந்தராசர் துதிப்பாடல் (திருவரங்கப் படலம் 68).

**நச்சணி நகில் வீறிய உமை கொழுநன்
நடஞ் செயக் கமலனோ டிமையோர்
நிச்சலும் முராரி தனைத்தொழும் பதியை
முன்புபோல் நிறுவிய நிருபன்
அச்சுத ராயன் வணங்கிட அரவின்
அழகிய தில்லையம் பதிக்கே
மைச்சுடர் வரைபோல் வயங்கு கோவிந்த
ராயன்மா மலரடி வாழி.**

இங்குக் குறிப்பிட்ட அச்சுதராயன் 1529இல் விசயநகரப் பேரரசின் மன்னர் பதவி ஏற்றவன். இவன் காலத்தில் ஆசிரியர் நூல் செய்யத் தொடங்கி 1543இல் முடித்தார் என்று தெரிகிறது.

பதிப்பு

நெல்லிநகர் அருளாளதாசரென்னும் மதுரகவி ஸ்ரீவரதராஜ ஐயங்கார் அருளியது, ஸ்ரீமகா பாகவதம் முதற் புத்தகம்; திரிசிபுரம் மகாவித்துவான் கோவிந்த பிள்ளை, பரங்கிப் பேட்டை இலட்சுமணப் பிள்ளை பார்வையிட்ட பிரதிக்கிணங்க காளப்படி வித்துவான் வ.வெ. திருமலை கொண்ட நாயக்கர் குமாரர் தி.வி. சிங்கிரி நாயக்கர் பரிசோதித்து, பி.நா. சிதம்பர முதலியாருடைய வித்தியாரத்நாகர அச்சுக்கூடம் 1913 படலம் 78, பாடல் 4664.

இரண்டாம் புத்தகம்: பவானி பால பாரதி முத்துசாமி ஐயர், ச. திருச்சிற்றம்பலம் பிள்ளை, வ.வெ. திருமலைக் கொண்ட நாயக்கர் என்னும் மூவராலும் பல தேச ஏட்டுப் பிரதிகளைக் கொண்டு பரிசோதிக்கப்பட்டு அச்சிட்ட பிரதிக்கிணங்க, சிங்கிரி நாயக்கரிடம் அனுமதி பெற்று, சிதம்பர முதலியார் வித்தியாரத்நாகர அச்சுக்கூடம், 1913 படலம் 79 முதல் 132 வரை; பாடல் 4483. ஆக இரண்டு பாகமும் மொத்தப் பாடல் 9147. இம்முகப் பேட்டினால் இப் பாகவதத்துக்கு முன்னமே ஒரு பதிப்பு இருந்த தென்பது தெரிகிறது.

பதிப்புரையில் பின்வரும் பகுதி காண்க; இம் மகா பாகவதத்தை அச்சிட வேண்டுமென்று புங்கத் தூர்க் கந்தசாமி முதலியார் சற்றேறக் குறைய 25 வருஷங்களுக்கு முன் முதற் கொண்டு வருந்தி முயற்சித்து இற்றைக்கு நூலைந்து வருஷங்களுக்கு முன் 4664 செய்யுட்களை மாத்திரம் அச்சியற்றி வெளியிட்டார். அவர் ஆயுள் முடிவெய்தினமையால் எஞ்சியது வெளி வரவில்லை... நாங்களும் பற்பல ஏட்டுப் பிரதிகளைக் கொண்டு இயன்ற வரை பாடுபட்டுப் பரிசோதித்துச் சிற்சில பிரதிகளிற் காணப்படுமாறு வயினதேயப் படலத்தையும் உடன் சேர்த்து வெளிப்படுத்தினோம்; பா. மு; ச. தி; வ. வே. தி; 1891 விசுர்தி வருடம், புங்கத்தூர்க் கந்தசாமி முதலியார் இப் பாகவதப் பதிப்புக்கு முன் கம்பராமாயணம், திருத்தொண்டர் புராணம், அப்பர் தேவாரம், காஞ்சிப் புராணம், திருவிரிஞ்சைப் புராணம், தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரம், திருக்கழுக்குன்றப் புராணம் ஆகியவை அச்சிட்டிருந்தா ரென்று, புவை. கலியாண சுந்தர முதலியார் சிறப்புப் பாயிரத்தில் சொல்லியுள்ளார்.

இயன்றவரை இரண்டு பாகங்களும் நன்முறையில் அச்சிடப்பட்டுள்ளன. கந்தசாமி முதலியார் பதிப்பு, சென்னை சூளை ஸ்ரீ ருக்குமணி விலாச அச்சுக் கூடத்தில் அச்சாயிற்று.

◊ Ÿ Ā < .

Sri:

Managerial Ability of Sri Ramanuja in Retrospection

Lecture Delivered at the Academy of Sanskrit Research on 12.5.2013 by Sri Vaishnava Sri A. Krishnamachari. Editor 'Panchajanyam'.

The Origin and the growth of Srivaishnavism

Sri Vaishnavism, is as old as Veda itself. Promotion and propagation of Sri Vaishnava philosophy was done by Sri Ramanuja. Therefore, Sri Vaishnava philosophy and Vishistadwaitha have become synonymous.

Life and mission of Sri Ramanuja

Sri Ramanuja was born in the year 1017 A.D. at Sriperumpudur near Chennai. He lived for 120 years and attained Paramapada in the year 1137 AD. He first studied under Yadavaprakasa at Kanci. Then he went to Srirangam to meet Yamunacarya. But, due to Yamunacarya's demise (reached paramapatham as known in the Srivaishnava parlance) at Srirangam, Ramanuja returned to Kanci, and was under the guidance of Kancipurna, a disciple of Yamunacarya. As commanded by Lord Varadharaja through Kancipurna, Ramanuja proceeded to Srirangam to meet Mahapurna. On his way, at Madhurantakam, he met Mahapurna who gave the initiation, known as Pancasamskara, a basic Vedic ritual for the induction of a person to a Srivaishnavism. Later he renounced his 'Grahastaachramam' and became a sannyasin (ascetic).

The scholastic, philosophic, philanthropic, social, administrative and humanistic contributions made by Sri Ramanuja to the Hindu society in general and Sri Vaishnavism in particular are too

magnificent. India flourished under the tutelage of several Acharyas like Sri Ramanuja who showered their benevolent grace to uplift the masses from their sufferings. His compassion towards 'One and All' was unparalleled. Of all the religious thinkers, the great Ramanuja was entirely different in his spiritual and social approach. Among the philosophers of India, Sri Ramanujacharya is a great and eminent Personality. He was not a mere Vedantin, but a prominent Acharya of Sri Vaishnavism, an able reformer of temple administration-both secular and religious and a great authority on Ubaya Vedanta-(Sanskrit Vedas and Tamil Vedas of Azhwars). He worked for the social upliftment of the masses and was instrumental in reforming the society economically and spiritually.

Sri Ramanuja is revered by millions of people the world over for his Scholastic abilities in the Vedantas, for his administrative acumen, acharya-bhakti, social consciousness and managerial ability. Management is basic to all activities irrespective of nature of activity. Practically, all activities, without exception, are specifically managed by those who execute them. One can hardly imagine an activity that need not be managed or is not managed suitably. Biological reflex actions are probably the only apparent exceptions that are not visibly and externally managed by people.

The Legacy that Ramanuja Left Behind

The legacy that Ramanuja left behind him deserves close scrutiny if one has to determine what he contributed to the progress of the world on a permanent basis. There was nothing mystic or magical about the way in which Ramanuja developed his personality and influenced the society around him. His aspiration was the welfare of the masses. The benefit of the Vedanta teaching was made available to the masses and a 'World Within the World' was introduced in which men could live and function with joy and contentment. It is just a change of attitude towards life. The aim is not to run away from the world, but to create a paradise on earth.

He evaluated all aspects of social life and evolved a system in which the prevailing principle was harmony and co-operation. Co-ordination could not be ignored. With this view Ramanuja turned to the world phenomenon and presented the world as a home of happiness. This outlook of Ramanuja urged him to lift society from the condition of gloom to a state of charm and glow. The conflict that emerges very often in society should be confined to a different field. The conflict must be between self-interest and social interest. The struggle should be against personal interest at the expense of social interest.

Religious experience helps mankind to an awareness that man is but a small speck in the social organism. The ritual or the practice in life is a continuation of that view all through life. Aggression and arrogance will appear when the religious spirit and the ritualistic behaviour are ignored. Religious experience should not be built on fancies and possibilities. The experience must be realistic and objective.

Likewise, to feed the masses with the elixir of religious experience popular treatise were introduced providing for grasping the truth without much strain on the part of the masses. The rituals arranged in the temples reflect the practice of religion together in company, an event or an opportunity reminding mankind that society is a homogeneous organism. Humility, devotion, sympathy and affection are the main traits that mark the gathering in the Temple. This is the social value of gathering in the temple for worship and rituals. Administration is the method of enlisting members to function in a way to maintain the spirit and structure of society unhampered. Discipline is limited to keep harmony undisturbed. No member who form part of society can afford to ignore discipline. Freedom is arrested when discipline is enforced. But if discipline is ignored, freedom loses its value.

The administrative style that Ramanuja visualized could be observed in the region of Melkote in Karnataka and Srirangam in

Tamilnadu. Ramanuja resorted to Melukote (Tirunarayanapuram, Yadavagiri and Yatisaila as the place is known) from Srirangam and stayed for more than 18 years on different occasions. The system introduced in Melukote by Ramanuja is markedly distinct. The Panchamas and others are drawn into the group under the doctrine of co-operation with a single purpose in view. The gathering was based on the policy of persuasion and not persecution in the interest of solidarity.

To look after the welfare of the masses in the Temple, which is society in a miniature form Ramanuja included worshippers and scholars, to preserve the religious and the ritual side and the wealthy to pool resources and labourers to assist in the pooling. In brief, the temple was a combined effort to establish the store house of supply to meet the needs of the people.

Political environment during Sri Ramanuja's lifetime

Before going deep in to the study of Ramanuja's managerial ability, we should know the political environment that was prevalent during 11th and 12th centuries in South. All religious activities, it's growth as well as downfall, largely depends on the political atmosphere which is true even today. The religious environment also has to be taken in to account before understanding the struggle that Ramanuja had to face during 11th and 12th centuries. The social structure and the Chola's administrative system also has to be taken in to account to understand the managerial ability of Ramanuja.

The ruling kings of the Chola, the Pandya and the Hoysala dynasties during the period of Sri Ramanuja

Chola Kings :

Sri Ramanuja's Period - 1017 to 1137 AD

Rajendra I 1012 to 1043 AD, **Rajadhi Rajan I** - 1018 to 1054 AD , **Rajendra II**-1052 to 1063 AD, **Rajamahendran**-1058 to 1063

AD , **Veera Rajendran**- 1063 to 1070 AD , **Athi Rajendran** 1068 to 1071 AD , **Kulothunga I** -1070 to 1122 AD , **Vikrama Cholan**- 1118 to 1135 AD , **Kulothunga II** - 1133 to 1150 AD , **Rajaraja II** - 1146 to 1163 AD

Even though Sri Ramanuja lived in the Chola country the happenings at Karnataka had profound influence on his life and mission. Hence we should have a fair knowledge of the Hoysala dynasty. The Hoysala dynasty flourished during the period 1022 to 1342 AD. Nripakama 1022 - 1047 AD , Vinayaditya 1047 - 1098 AD, Ereyanga 1063 - 1110 AD , Vishnuvardhana 1110 - 1152 AD , Narasimha I 1152 - 1173 AD

Later Pandya Kings who were Rulers of the Pandya Kingdom

Kulasekara Pandian (1055-1110 AD), Satayavarman Srivallaban (1101-1124 AD) , Manabaranan Satayavarman (1104-1131 AD), Satayavarman Sri Vallaban (1131 - 1143 AD)

Religious environment during Sri Ramanuja's lifetime

Chola's state religion was Saivism. The fleeing of Ramanuja himself to Mysore was an act of religious persecution by some unknown Chola king. The Saivites had a dominant role in the Chola administration. Among the Vedic religions, Advaitis, Vaisheshikas had a great influence among the pundits. Sri Ramanuja's main task was to arrest the ever growing influence of the kudhristis (accepting Veda as a pramana but interpreting the Veda much against the true meaning of it) known as Advaitis, Vaisheshikas, Sankyaas. Saivites were in large number as it was the state religion.

The Temple Administration under the Chozhas especially Srirangam temple

Sri Ramanuja was a great religious leader whose writ prevails even today at the Temples of Srirangam, Melkote, Tirumala and other places. Sri Ramanuja was not an officer appointed by the

king but was incharge of the religious order as ordained by Sri Ranganatha Himself. His nephew Mudaliandan was incharge of the administration pertaining to the religious activities (known as inner Temple administration) of the Srirangam Temple. Mudaliandan's disciples held positions in the Srivaishnava-variam. "The Srikaryam officers was assisted by a body called Alvarkanmigal consisting of two groups of six elected members each called Srivaishnava-variyaam and Sripandara-variyaam and an officer called Srivasihnavak kanakku".

All the Alvarkanmis who find a place in the inscriptions of Kulotunga I to Kulotunga III were the representatives of Sri Ramanuja and hence Sri Ramanuja had a control over the administration of Srirangam Temple irrespective of the fact X or Y being the Srikaryam Officer. The Srikaryam Officers were appointed at the will and pleasure of the Kings. But the real administration of the temple was carried out by Srivaishnava variyaam and Sri Pandaravariyaam whose members were the disciples of Sri Ramanuja. From these facts, it is proved beyond doubts that Sri Ramanuja was the religious leader who controlled the Srirangam temple administration.

Defining the role of a Manager

In this World, everyone is a manager. One who manages the activities is known as a manager. One need not acquire a Management degree from an university to be a manager of his house or his own firm. In fact, the house-wives are the accredited managers who perform their jobs without knowing the principles of management. After all, the principles of management had their origin in the 19th century only, with the Hawthorne Studies during the years 1924 to 1933. Later on this science was developed with the industrial revolution taking place all over the World and, all educational institutions all over the World are offering many courses on management. Today it is considered as a prestigious qualification to be possessed by any executive.

The knowledge on management is not restricted to the theoretical portion of the principles and many do not understand the significance of these theories. The dictionary meaning of Science is "organized systematic knowledge tested by experiments." Ramanuja throughout his life adopted the principles of management to achieve the goals. In his time the theoretical principles of management science as we now know were not enunciated. Sri Ramanuja had all the qualities of a great manager namely administrative ability which includes planning, organizing, motivating coordinating, controlling and operating. He was well aware of the behaviour modification which is known as an approach to motivation that uses the principles of operating, conditioning, and achieving the individual learning by reinforcement. By adopting conflict resolution theories he solved several conflicts that arose.

His decision making process aimed at evaluative judgments which included the cognitive activities of memory, thinking and information processing. A leader should process adequate conceptual understanding for taking any sound decision. A manager should have a firm belief in the delegation of authorities. Sri Ramanuja was an outstanding example of managerial effectiveness which refers to the optimal relationship of persons involved in social, religious activities and temple administration. He was a firm believer in the feedback system, the ability of a man to analyze and take corrective actions by improving his system of communication among the members of the various groups of the society from top to bottom. Making arrangements for the continuance of the work without break by tapping people and resources is known as fallback arrangement. Sri Ramanuja in designing the temple reforms gave utmost importance to these management principle.

Frustration is a human behaviour seen in every individual. While managing a large religious society, the frustration among people had to be taken into account. The fundamental needs of a person in a society was systematized by one 'Maslow' in the 19th century and

as per the theory named after him , the fundamental needs are known as physiological needs i.e. food, shelter, clothing.

Ramanuja realized the importance the theory of hierarchical needs which further states that esteem needs are also to be satisfied and the individual

Sri Ramanuja's Style of economic functioning and management of resources

For the first time in the line of leaders interested in the welfare of society, we come across a person who evolves a system of providing the masses with food and shelter, an institution which was later named "Ramanuja KuTa".

It is pertinent to mention at this juncture a management theory on motivation known as Maslow's hierarchy of needs theory. It starts with the physiological needs of an individual, one's physical needs for food, shelter, clothing and other bodily needs. Safety is the next need of the individual. It is the need to be free from physical danger and the need for physical, mental and emotional security. The need for belonging and love, to feel part of a group or organization and to belong or to be with someone else implicit in it is the need to give and receive love to share and to be part of the family. Esteem needs of every individual has to be satisfied after meeting the social needs. The esteem needs falls in to two closely related categories. Self esteem and esteem of others. The first includes our need to respect ourselves, to feel personal worth, adequacy and competence. The second embraces our need for respect, praise, recognition and status in the eyes of others. Finally, in self-actualization needs are fulfilled. The individual's potential and desire to help others is brought out.

Ramanuja had in mind these principles even though they were not called as Maslow's hierarchical principles in his time, we can today call these principles as Ramanuja's principles of hierarchy of work motivation. He himself applied the principles of this

hierarchical work management by introducing various social and administrative reforms in the temple. Even though his ultimate aim was to refine every individual, by which process he would be an useful tool to the growth of the society. Merely preaching of Vedantic principles would not have any effect on the society. Writing any number of Grantas on higher philosophy would be of no use to the society without looking after its basic needs, esteem satisfaction and showing the path for self actualization.

This is a relevant message today. Without looking attending to social problems, some among us are telling that they are born to lead people to moksha only and they have no command from their preceptors to talk about society and the problems faced by it. But Ramanuja was a pioneer in this social reformation and he himself brought about social reformations which included temple reforms, motivated the common man to come regularly to the temple. He made arrangements for distribution of holy water with Tulasi which is of great medicinal value. It has been proved through scientific studies, Tulasi soaked water kept in a copper container is an antidote for dreaded diseases like cholera and other water borne diseases.

The arrangement for offering the 'sundal' (pulses soaked in water for a long time and boiled, added with various spices). The pulses carry a large quantum of protein which is very essential for the growth of the body and a healthy life.

The esteem needs of the individuals were fulfilled by offering special honors before the Lord in presence of learned persons. The offering of 'Sataari Mariyaadha' and the offering of the garlands that were worn by the Lord with a little amount of sandal-paste is the greatest honor an individual can receive. The individual's esteem needs are thus satisfied which makes him a worthy individual in the society. This was introduced by Ramanuja as a part of the hierarchical needs satisfaction. Then he comes to the self-actualization process. The desire to serve Lord and his devotees comes

to the individual as a part of the self actualization process and the individual realizes the ultimate purpose of life is to attain moksha so that he can continue the kankarya at Srivaikunta.

Ramanuja wrote his philosophical treatises known as 'Vedartha Sangraha, Vendanta Deepa, Vedanta Saaraa, Sri Bhashya, Nithya grantha and the other three gadyams keeping in view the self actualization needs of the individual. Thus, most of the activities of Sri Ramanuja reflected his concern for society as a whole and he was of the firm opinion that merely preaching Vedanta to the persons suffering for even the basic needs would not serve any purpose and that all AchAryas in future should devote the time in uplifting the individuals by assuring them the minimum basic needs through the institutions under their control and then preach the philosophy which would eventually refine their character.

Harnessing the nature

Ramanuja had relished the maintenance of small villages around the temple in preference to big towns and cities which paraded as the 'pomp house' of mighty monarchs and emperors. He made the rulers to realize the importance of Brahmin settlements known as 'Chaturvedi Mangalam' around the temple. Small dwellings were built on the slopes of the Melukote. Ramanuja had not relished the idea of converting the small villages in to crowded towns. He preferred a system where canals could be dug to make water available for perennial water supply.

To solve this problem of water supply, Ramanuja preferred a system which could provide for the construction of canals to make water available always. In that hilly region of Melukote where his impact could be really felt in all possible walks of life, a good number of wells, ponds, lakes etc., were brought in to existence indicating the working of hygienic instinct of Ramanuja. In almost all places we have side by side with the ponds, a mini pond. The tank Kalyani that he got built in Melukote is a marvelous structure with perennial

supply of water from some spot in the underground and the ground tank at Tondanur, a few miles to the south of Melukote is a marvel of Ramanuja's engineering skill. In addition, trees and plants were grown in plenty to provide shade and scent. In other words, he preferred the protection promised by nature to the protection artificially substituted by the genius of the human mind.

Any manager's task in harnessing human energy to social requirement involves a process of directing their efforts, motivating them, controlling their actions and modifying their behavior to fit the needs of the society.

Inter-personal conflict and Conflict resolution

The conflict that a person faces internally, as and when an individual experiences personal frustration, anxiety, and stress is known as inter-personal conflict. How Ramanuja resolved such inter-personal conflicts is worth reading in ascertain the managerial ability of Ramanuja and how it was useful in refining the society. Sri Ramanuja himself was a victim of inter-personal conflict . While expounding the esoteric meaning of Thiruvaimozhi his preceptor Thirumalai Andan had some misunderstanding and later it was solved by Thirukottiyur Nambi

There is another incident of conflict resolution. One Chozha king whose name is not known to historians or hagiologists was a religious fanatic. He wanted to establish the supremacy of Shiva over Sriman Narayana. The Saivaites consider Shiva as the supreme deity. According to Saivites, he is the creator, sustainer and destroyer and there is no lord above Shiva. As advised by his ministers, the Chozha king made attempts to bring Ramanuja to his court-yard and get his signature in a palm leaf containing the message "Shivaath paradharam naasthi" meaning 'There is no lord above Shiva'. The Soldiers of the Chozha king reached Srirangam with an intention to take Ramanuja to the court-yard of Chozha king at Pazhayaarai, the modern Patteeswaram (NampiLLai, a great commentator of 13th

century had indicated in his Eedu that Ramanuja was taken to Aayirathali. Aayirathali was a mansion at Pazhayaarai royal palace). Pazhayaarai was the capital of Chozhas after the reign of Athirajendra.

Koorathaazhwaan sensing the impending danger to the life of Ramanuja, advised him to move out of Srirangam and that he would proceed to the court-yard of Chozha impersonating Ramanuja. After lot of hesitation, Sri Ramanuja heeded to the advice of his sishyas, Ramanuja decided to move along with Kavery west-ward to some unknown place. Koorathaazhwaan was a grahastha. Ramanuja was a Sanyaasin. Cutting across the Sastric injunction, Koorataazhwaan wore Saffron clothes of Ramanuja and carried Trindanda so that the people at Chozha court-yard believe that Ramanuja came to their place. A Sanyasin should always be accompanied by a sishya. Periyambadi accompanied Koorathaazhwaan who was wearing the clothes of Ramanuja to Pazhayaarai.

Ramanuja wore White clothes so that he was not identified on his journey towards West by the Soldiers of Chozha king. His sishyas numbering about 30 accompanied Ramanuja on his journey towards West. A great conflict was resolved by a timely advise of Koorathaazhwaan and the acceptance of the proposal by Sri Ramanuja who is master of all Sastras. This is a classic example of conflict resolution.

Job Description

Job description of any working group is a must to have the full benefit of the group's activities. It is defined as a written statement of what the job holder does, how it is done, and why it is done. It should accurately portray job content, environment, and conditions of employment. (ii) It is desirable to define the responsibilities of a job (job description) and to specify the qualifications necessary to fill the particular job (job specification). His various administrative

reforms at Tirumala, Srirangam and Melkote are outstanding examples of the job description activity.

The division of labours as 20 different groups known as "kothus" at Srirangam and appointing "aimbathiruvar" for various temple activities at Melukote including its administration speak volumes of his knowledge on job description. The temple reorganization and the introduction of temple reforms at Thirumala, Srirangam, Melkote and other holy places took into consideration many managerial principles which needs an elaborate presentation.

Industrial production

Ramanuja (Melukote & Srirangam) accepted the services to the temple of other classes of people, namely, potters, weavers, washermen, the bearers of palanquin of the deity. The repositist and several other groups formed parts of the temple upkeep. The arrangement has in course of time greatly changed. His idea seemed to have been to encourage small industries, keep people engaged, find a use for what they produced and keep the society self-sufficient in that way. Industry as we understand now is the substitution of inanimate energy of human energy. The advantage of the industrial system is larger production conserving human energy and saving time. Human energy is forced to seek other venues of activities since the machine has been substituted for the hand. This idea of the advantage or otherwise of human energy being allowed to enjoy 'Leisure' might have occurred to Ramanuja or he might have not preferred it. It is believed even today among the conservation traditionalists that over production on the one side, lack of opportunity to work on the other contribute to a condition of restlessness which should not be permitted. It may be noted in this connection that that womenfolk would make from dry leaves plates to serve the purpose of feeding. They were assigned the task of keeping the temple precincts clean and attractive. The spiritual responsibility of the womenfolk was to keep the home and environment clean and pleasant.

Time management

Time management is about being efficient and effective in setting priorities and using techniques to get more done in less time with better results. Any leader in any field has to carry out the work faster, in less time. For this, time management is important.

'Ramanujaarya Divyacharithai' a biographical sketch of Sri Ramanujaa authored by PiLLai lOkam Jeeyar brings out many incidents which are not available in other Guruparampara hagiological accounts. In that book, he has described the daily routine of Sri Ramanuja from morning 4am to midnight till he goes to bed. Very interesting details on time management could be seen from these descriptions. This was the management style of Sri Ramanuja in ensuring the administration of the Cheran mutt - The present day Sri Ranga Narayana Jeeyar mutt. (The place where Ramanuja lived for 80 years during his life time). He ensured proper division of labor and placed right persons in the right place so that they carry out the work properly and also their esteem needs were satisfied.

Now, we shall see how Ramanuja managed his time. Time management is a vital function of any institution whether it is house or a factory or any organization. A manager's skill lies in utilizing the time at his disposal to maximum extent to achieve fruitful results. He would wake up from the bed around 4am and proceed to the bathing ghat known as 'Tavaraasan padithurai' (Tavaraasan denotes Sri Ramanuja. He choose a bathing ghat on the eastern side on the downstream of the Kollidam water after ALavandAr padithurai. Ramanuja wanted everyday to bath in the water which flows past the holy SamAdhi known as tiruvarasu of Alavandhar. Such was the respect he paid to Alavandhar.

After wearing ThirumankAppu and performing morning routines, he would then proceed to the mutt through the mAda streets of Kesava perumAL sannidhi on the north east side to Srirangam. While he was walking on the streets, the araiyars would sing with

the musical notes, selected verses from the Nalayira divya prabandham. All the Acharya purushas with their family members would prostrate before Sri Ramanuja on that occasion. After crossing the eastern Kaliyugaraman gopura and Kattai gopuram, he would go around the uL thurai vedhi and reach Cheran mutt. After wards, he would offer his respects to the sandals of his AchAryas, he would then offer milk and fruit to Vardharaja, his Aradhana perumAL and prostrate before him.

Writing of the commentary on Brahma Sutra would commence then. After completing that day's assignment on Sri Bhashya, Ramanuja would then proceed to the sannidhi of Periya perumAL. Anybody who steps out of the Cheran mutt even today would pass through the Northern nAnmuga gOpura to first enter ThayAr sannidhi. This was the routine followed by Sri Ramanuja and it is also mandatory that any worshipper should first go over to thAyAr sannidhi then only get in to the perumAL sannidhi. Divine mother alone as an infallible intercessor between the erring subjects, on the one hand and the perfect Lord on the other, could suitably influence Him and invoke His redemptive grace, which will then automatically operate in favour of the former. This is known as PurushakAratvam of Piratti. Then he would proceed to the Chandra pushkarini and prostrate before the AzhwArs at the Paramapathanathan Sannidhis. After crossing the AryabhattAL entrance, he would then proceed to the flag mast and pali pItam and prostrate in front of them. After paying his respects to the GarudAzhwar, Jeya & Vijaya gods at Chandhana mandapa, Sri Ramanuja would enter the Gayatri mandapam. He would be offered the Thirtha prasadam and Ramanuja reciting a few verses from the Nalayira divya prabandham describing the beauty of the reclining posture of the Lord.

Daily discussion with the sub-ordinates on the progress of any work or the problems faced by them had to take place to have a smooth administration. This is the fundamental duty of any manage. Srirangam temple with all its activities throughout the day and year

bound to have some administrative problems. Keeping these in mind, Sri Ramanuja would hold daily discussions in the Chandana mandapa with Arayars, Kovanavar, Archakas known as Bhaagavatha nambimaar, Thazhai iduvar kothu, temple guards, garland suppliers, torch bearers, gardeners etc., Even today, the place where Sri Ramanuja sat and held discussions with the Kothu members can be identified on the Eastern entrance to the chandana mandapam near the steps. There is a white marble stone fixed on the ground just opposite to Lord Varadaraja's stone image facing south. Even though MudaliyAndAn was overall incharge of the inner temple administration, Sri Ramanuja used to interact with all kankaryaparas from Archakas to the boatmen, washer men, tailors, Silpis etc., He knew every individual by name, the service they rendered and their family background.

Making arrangements for the continuance of the work without break by keeping people and resources in reserve is one of the functions of the manager to carry on the administration without any hindrance. The holy town of Srirangam is flanked by river Kaveri on the Southern and Western side. During the days of Ramanuja, there were no dams across river Kaveri and any rain water on the western side of Srirangam would increase the flow of water. Very often breaches on the river Kaveri especially on the northern side would take place due to heavy flow. Ramanuja had a reserve public works department to tackle and take remedial measure whenever such breaches take place.

They were named as '**Iru karai kaappaan**' meaning 'guards of the river banks'. Ramanuja used to walk along the river bed along with the workers of iru karai kaappaan and inspect the condition of the river bed. Wherever the river bed was weak and needed re-enforcement, he would instruct the workers of 'iru karai kaappaan' to strengthen the river bed and keep damage control equipments like Sand bags, bamboos etc.,

..... to be concluded.

ஸ்ரீ:

மாறன் மலரடி வாழ்க!

தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் மெய்யியல்
துறையின் ஆதரவில் 18.3.2013 அன்று நடைபெற்ற
கருத்தரங்கில் பாஞ்சஜன்யம் இதழ் ஆசிரியர் அ.
கிருஷ்ணமாசார்யர்.

“அகஇலக்கியக்கோட்பாடுகளும்,
நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தமும்”
என்ற தலைப்பில் ஆற்றிய உரை

இதழ் 167இன் தொடர்ச்சி.

° P M ò , ° ò ÿ P ò « ñ ½ < ò ò ° P Ñ ¹ è æ :

வெறியாட்டு நிகழுமிடத்துத் தலைவி, தோழி, செவிலி
ஆகிய மூவருக்கும் கூற்று நிகழும். இதனைக் கீழ்வருமாறு
தொல்காப்பியம் இலக்கணப்படுத்துகின்றது.

° வறியாட் டிடத்து வெருவின் கண்ணும்

- தொல்காப்பியம் பொருள் 106

அவள்விலங் குறினுங் களம்பெறக் காட்டினும்

- தொல்காப்பியம் பொருள் 112

கட்டினுங் கழங்கினும் வெறியென இருவரும்

ஒட்டிய திறத்தாற் செய்திக் கண்ணும்

- தொல்காப்பியம் பொருள் 113

இவை மேற்சொன்ன மூவருக்கும் கூற்றுநிகழிடங்களை
விளக்கும்போது களவியலில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

திருவாய்மொழியிலும், திருவிருத்தத்திலும் வெறிவிலக்கு என்னும்
துறையிலமைந்த பாடல்கள் உள்ளன. அவற்றுள் சில
பின்வருமாறு:

என ஏழு வகைப்படுத்துவர். அதாவது தலைவன் தன்மாட்டு எளியனென்று கூறுதல், தலைவனை உயர்த்திக் கூறுதல், தலைவன் மாட்டுத் தலைவி வேட்கையும் தலைவிமாட்டுத் தலைவன் வேட்கையும் கூறுதல், தலைவியைத் தலைவற்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்பது படக்கூறுதல், வெறியாட்டுங் கழங்கும் இட்டுரைத் துழி வேலனோடாதல் பிறரோடாதல் தோழி உசாவுதல், யாதானும் ஓர் ஏதுவை இடையிட்டுக் கொண்டு தலைப்பட்டமை கூறுதல், உள்ளபடி கூறுதல் என்னும் முறையில் தோழி அறத்தொடு நிற்பாள்.

எட்டாம் பத்து 8ஆம் திருவாய்மொழி 'கருமாணிக்க மலைமேல்' பதிக உரையில் நம்பிள்ளை இச்செய்தியினைத் தொகுத்து தந்துள்ளார்.

3 : திருப்புவியூரில் எம்பெருமானோடே இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து பிரிந்தாள் ஒரு பிராட்டி, அவனாலே கொள்ளப்பட்ட மனத்தினையுடையளாய் இருக்கிறபடியை உயிர்த்தோழியானவள் கண்டு, இவள் வடிவில் வேறுபாட்டாலும் சொற்களின் வேறுபாட்டாலும் புணர்ச்சி உண்டானமையை அறிந்தாள்; இவற்றில் ஒன்றையும் அறியாதே, 'என்னுடைய தந்தையாரான ஜனகமஹாராஜர், கணவனுடைய கலவிக்குத் தகுந்த என் வயதைப் பார்த்து' என்கிறபடியே, தகுந்த இளமைப் பருவமுடையவள் என்னும் இவ்வளவே கொண்டு, தந்தை முதலியோர் 'சுயம் வரத்துக்கு இராஜபுத்திரர்கள் வருவது' என்று நகரத்திலே மணமுரசு அறைவிக்க, அதனைக் கேட்ட தோழியானவள், 'பரதன் ராஜா' என்று அறைவித்த முரசுஒலி செவிப்பட்டபோது ஸ்ரீபரதாழ்வான் பட்ட எல்லாம் பட்டு, 'இம்முரசு ஒலி பெண்பிள்ளை செவிப்படுமாகில் மாணிடவர்க்கு என்று பேச்சுப்படிவல் வாழாத தன்மையளாய் இருக்கிற இவள் உயிர் தரியாள்; ஏற்கவே தடுக்க வேண்டும்; அது செய்யுமிடத்தில் திருப்புவியூர் நாயனாரோடே புணர்ச்சி உண்டானமையை அறிவிப்போமாகில் நம் காவற்சோர்வாலே வந்ததாம் என்றாம்; அறிவியாது

ஒழியில் இவள் வாழாள்; இனி, இவ்வளவில் செய்வது என்?' என்று பார்த்தாள்.

அங்ஙனம் பார்த்தவள், "இவர்கள்தாமும் 'இவளுக்கு வடிவிலே ஒரு வேறுபாடு உண்டு; இதற்குக் காரணம் யாதோ?' என்று விசாரியாநின்றார்கள்; நாமும் இவர்கள் தம்மோடே ஆராய்வதிலே இழிந்து அவ்வழியாலே அறிந்தோமாய் இதனை விலக்க வேண்டும் என்று அறுதியிட்டுக் கொண்டு, 'இவள் வடிவு இருந்தபடியால் இவளுக்குத் திருப்புவியூர் நாயனாரோடே புணர்ச்சி உண்டாயிற்றுப்போலே இருந்தது; அவனுடைய குணங்களையும் செயல்களையுமே வாய் புலற்றாநின்றாள்; நீங்கள் செய்கிறவற்றைத் தவிருங்கோள்,' என்று அறத்தொடு நிற்க எண்ணினாளாய், 'இது தருமம் அன்று' என்ன, 'ஆனால், நீ சொல்லுகிற திருப்புவியூர் நாயனாருக்கு இவளுக்குத் தகுதியான சிறப்பு உண்டாக வேண்டும்; ஒப்பனையும், ஆண்மையும் குணமும், செல்வமும், கொடையும், காதலும் உண்டாக வேண்டும்; நல்லொழுக்கமுடையனாக வேண்டும்; இவை எல்லாம் உளவோ?' என்ன, கூறுகிறாள் மேல்: 'நீங்கள் கேட்கிற அளவு அன்று: இவை எல்லாம் குறைவு அற்றவன்: இவை ஒன்றும் இல்லையே யாகிலும், இவள்தான் திருப்புவியூர் நாயனாருக்கே உரியவள் ஆனாள்; நீங்கள் செய்கிற இவற்றைத் தவிர்மின்' என்று அதனை விலக்குகிறாள். இது, 'மணவிலக்கு' என்பது ஒரு கிளவித்துறை ஆகும்.

திருமங்கையாழ்வார் தலைவி நிலையில் நின்று தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்பதாக அமைந்த பாசுரங்கள் சில பின்வருமாறு.

ஒரு கையில்சங் கொருகைமற் றாழியேந்தி
உலகுண்ட பெருவாயர் இங்கேவந்து என்று
பொருகல்கண் நீரரும்பப் புலவிதந்து
புனலரங்கம் ஊரன்று போயி னாரே.
(திருநெடுந்தாண்டகம் - 24)

என்னலனும் என்னிறைவும் என்சிந்தையும்
என்வளையும் கொண்டு என்னை யாளுங் கொண்டு
பொன்னலர்ந்த நறுஞ்செருத்திப் பொழிலினூடே
புனலரங்கம் ஊரன்று போயினாரே.
(திருநெடுந்தாண்டகம் - 25)

இப்பாசுரங்கள் தலைவன் தோற்றப்பொலிவையும்,
தலைவி நலனிழத்தலையும் தலைவன் ஊரையும் எடுத்து மொழி
கின்றன.

யாதானும் ஓராக்கையில்புக்கு அங்காப்புண்டும்ஆப்பவிழ்ந்தும்*
முதாவியில்தடுமாறும் உயிர்முன்னமே* அதனால்
யாதானும்பற்றி நீங்கும்விரதத்தைநல்வீடுசெய்யும்
மாதாவினைப்பிதுவை * திருமாலவைவணங்குவனே.
(திருவிருத்தம் - 95)

நம்மாழ்வார், வெண்ணெய் உண்ட கண்ணன் தன்னை
நயந்ததைத் தலைவி தோழியிடம் சொல்லி அறத்தோடு நிற்பதாக
உள்ளது.

III. உடன் போக்கு.

உடன் போக்கு:- தலைவன் முயற்சியினாலும்,
தலைவியின் உண்மை பலரும் அறிதலாலும் மணம் நிகழும்.
சில சமயங்களில் இருவருக்கும் மணஞ் செய்ய தமர் விருப்பங்
கொள்ளார். அவ்வமயம் ஒருவருமறியா வண்ணம் தலைவன்
தலைவியைத் தன் ஊருக்கு அழைத்துச் செல்லுவன்.

ஐம்பத்து மூன்றாம் நாள் தலைவன் தலைவியைப் பாலையின்
வழி மெதுவாக அழைத்துச் சென்றான். தலைவிக்குச் சிறிது
தளர்ச்சி ஏற்பட்டது. ஆதலின் ஒரு மரத்தினடியில் இருவரும்
இளைப்பாறினர். தலைவன் அங்குள்ள அழகிய மலர்களைக்
கொய்து தலைவியின் கூந்தலில் சூட்டி மகிழ்ந்தான்.
“இவ்விருவரும் தேவரோ, அன்றி மானிடரோ” எனக் கண்டோர்

அயர்ப்புற்றனர். அவர்களுக்கு அத்தலைவர்களிடம் அன்பு
பெருகிற்று. ஆதலின், அவர்கள் அவ்விரவில் கொடிய பாலை
நிலத்திற் செல்லுதலை யொழித்துத் தங்கள் வீட்டிலிருந்துண்டு
மறு நாள் விடை கொள்ளுமாறு அவர்களை வேண்டினார்கள்.
ஆனால் அப்போதே தன் பதிக்குச் செல்ல தலைவனின் மனம்
விழைத்தது. அங்ஙனமே வழிக்கொண்டான். வழிச் செல்வோர்
செப்பிய குறிப்பால் தலைவன் ஊர் அணித்தாயுள்ளதெனத்
தெரிந்தது. தன்னாட்டை அடைந்தபின் தலைவன் தலைவிக்குத்
தன் ஊரிலுள்ள இடங்களையும், அழகுகளையும் காட்டிக் காட்டி
மகிழ்ந்தான். அதனால் தலைவிக்கு வழி நடந்த இளைப்பு
நீங்கிற்று.

உடன்போக்கு பற்றிய மேலும் சில குறிப்புகள்

தொல்காப்பியம் தோழி, கண்டோர், தலைவன், செவிலி
ஆகியோர் கூற்றுக்குரிய சூழலின் உடன் போக்கைப் பின்வருமாறு
மொழிகின்றது.

“போக்கற் கண்ணும் விடுத்தற் கண்ணும்”
“சேய்நிலைக்கு அகன்றோர் செலவினும் வரவினும்
கண்டோர் மொழிதல் கண்டது என்ப”
“ஒன்றிய மொழியோடு வலிப்பினும் விடுப்பினும்
இடைச்சுர மருங்கில் அவள்தமர் எய்திக்
கடைக்கொண்டு பெயர்தலிற் கலங்களுர் எய்தி”
“போக்குடன் அறிந்தபின் தோழியொடு கெழி இக்
கற்பின் ஆக்கத்து நின்றற் கண்ணும்”

சங்க அக இலக்கியம் உடன்போக்கில் பல பாடல்
களைக் கொண்டுள்ளது. உடன்போக்கில் செல்லும் தலைவி
சிலம்பு கழித்தும் (நற்.12) சிலம்பு கழிக்காமலும் (அகம்.383)
செல்வதுண்டு, அம்சிலம்பு ஒடுக்கி அஞ்சிவந்து, துஞ்சி ஊர்
யாமத்து முயங்கும் (அகம்.198. 10-11) தலைவி தலைவனுடன்
செல்வதைப் அப்பாடலடிகள் காட்டும்.

பக்தி இலக்கியத்தில் மாயவன்பின்சென்ற மகளை நினைந்த தாயின் புலம்பலைக்காணலாம். இல்லம் வெறிச்சோடிக் கிடக்கின்றது. என் மகளை எங்கும் காணேன். கண்ணன் பின் போய் மதுரைப்புறத்தே புக்காளோ என்றும்,

**ஒருமகள் தன்னை யுடையேன்
உலகம் நிறைந்த புகழால்
திருமகள் போல வளர்த்தேன்
செங்கண்மால் தான்கொண்டு போனான்
(பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-8-4)**

என்று புலம்புகின்றாள்.

**கள்வன்கொல்? யான் அறியேன்
கரியானொரு காளைவந்து
வள்ளிமருங்குல் எந்தன்
மடமானினைப் போதஎன்று
வெள்ளி வளைக்கைப்பற்றப்
பெற்றதாயரை விட்டகன்று
அள்ளலாம் பூங்கழனி
யணியாலி புகுவர் கொலோ?
(பெரிய திருமொழி 3-7-1)**

என உடன்போக்கிற் சென்ற தலைமகளைக் குறித்துத் தாய் இரங்குவதாக திருமங்கையாழ்வார் பாடியுள்ளார். உடன் போக்கிற்சென்ற மகளின் வாழ்வையும் நினைத்துப் பார்க்கும் தாய் செங்கண்மாலுடன் சென்ற என்மகளை அசோதை வரவேற்றிருப்பாள். அவள் மாமன் நந்தகோபாலன் தழுவிக்கொண்டிருப்பான். அவர்கள் வீட்டில் கண்ணுறங்காமல் இருந்து என்மகள் தயிர் கடைய வல்லளோ, எனத் தன் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்துகின்றாள். இதன் மூலம் மானுட வாழ்க்கையினின்று முற்றிலும் விலகிச் செல்வன பக்திப்பாடல்கள், என்பது புலனாகின்றது. மேலோட்டமாக நோக்கும்போது அவை அகப்பொருள்

துறைகளைப் பயன்படுத்தி இருப்பினும், அத்துறை இறைக் காதலுக்காக மடைமாற்றம் செய்யப்பட்டது எனத்தெளியலாம்.

களவியல் செய்திகள் 56 நாட்களுக்குட்பட்டவை. ஐம்பத்தாறாம் நாள், தலைவன் மீண்டு தலைவியில் லின் வாராநின்றழி, தலைவி தமர் எதிர்கொண்டுபோய் அழைத்து வந்தபின் உலக இயற்கையின்படி பலவிதமாக அருங்கலம் முதலிய வேண்டுவன கொடுத்து அந்தணரையும் சான்றோரையும் முன்னிட்டு மணச் சடங்குடனே வதுவை முடித்துக்கோடல்.

கற்பியல்

கற்பியலில் பிரிவுகளைப்பற்றி குறிப்புகள் காணப் படுகின்றன. தொல்காப்பியத்தில் ஓதல், பகை, தூது, காவல், பொருள், பரத்தை ஆகியவை காரணமாகப் பிரியும் பிரிவுகள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. அதில் ஒன்று பொருள் வயற்பிரிதல். அதற்கு கீழ்க்கண்டவாறு இலக்கணம் வகுத்தனர் புலவர்கள்.

பொருள்வயிற் பிரிவு

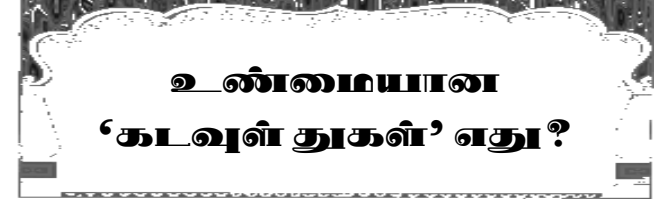
“அஃதாவது, பொருளீட்டுதல் காரணமாகப் பிரியும் பிரிவு; எனின், முன் பொருளிலனாமாகவே, ‘உள்ளநர்ப் பணித்தலும் இரந்தோக்கீதலும், நள்ளநர் நாட்டலும் நயவா ரொறுத்தலும்’ என்னும் இவையெல்லாம் பொருட் குறைபாடுடையார்க்கு நிகழாமையான், இக்குறைபாடெல்லாம் உடையனாம்; அவையுடையானது பொருவிறப்பு என்னையோவெனின், பொருளிலனாய்ப் பிரியுமென்பதன்று; தன் முதுகுரவரால் படைக்கப்பட்ட பலவேறு வகைப்பட்ட பொருள்களெல்லாங் கிடந்தது, மன்னன் அது கொண்டு துய்ப்பது ஆண்மைத்தன்மை யன்றெனத் தனது தாளாற்றலாற் படைத்த பொருள்கொண்டு வழங்கி வாழ்தற்குப் பிரியும் என்பது. அல்லதுஉம், தேவகாரியமும் பிதிர்க்காரியமும் தனது தாளாற்றலாற் படைத்த பொருளாற் செய்த தனக்குப் பயன்படுவன: என்னை? தாய்ப்பொருளாற் செய்தது தேவரும் பிதிரரும் இன்புறாராகலான், அவர்களையும் இன்புறுத்தற்குப் பிரியுமெனக் கொள்க.

1. காண்கின்றனகளும் கேட்கின்றனகளும் காணில் ✱ இந்நாள்
பாண்குன்றநாட்பயின்கின்றன ✱ இதெல்லாம் அறிந்தோம்
மாண்குன்றமேந்தி தண்மாமலைவேங்கடத்து உம்பர்நம்பும்
சேண்குன்றம் சென்று ✱
பொருள்படைப்பாண்கற்றதிண்ணனவே.
(திருவிருத்தம் - 8)

2. அரியனயாம் இன்று காண்கின்றன. ✱ கண்ணன் விண்ணனையாய்!
பெரியனகாதம் பொருட்கோ பிரிவென ✱ ஞாலமெய்தற்கு
உரியனவொண்முத்தும்பைம்பொன்னுமேந்தி ஓரோகுடங்கைப்
பெரியனகெண்டைக்குலம் ✱ இவையோவந்து பேர்கின்றவே.
(திருவிருத்தம் - 11)

ஆதார நூல்கள்:

1. வைணவ இலக்கிய வகைகள், முனைவர். ம. பெ. சீனிவாசன்-1994.
2. அகப்பொருளும், அருளிச்செயலும், T.D. ராமஸ்வாமி நாயுடு
-1938.
3. ஈட்டின் தமிழாக்கம், பு.ரா. புருஷோத்தம நாயுடு - சென்னைப்
பல்கலைக்கழக வெளியீடு - 1980.
4. தஞ்சைவாணன் கோவை (சொக்கப்ப நாவலர் உரையுடன்) -
1955.
5. திருவிருத்தம், நாச்சியார்திருமொழி, திருவாய்மொழி, திரு
நெடுந்தாண்டகம், பெரியதிருமொழி ஆகியவற்றிற்கான பெரிய
வாச்சான்பிள்ளை உரை - ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ மற்றும் ஸ்ரீஸுதர்ஸனர்
பதிப்புகள். பல்வேறு ஆண்டுகளில் பதிப்பித்தவை.
6. பாஞ்சஜன்யம் மாத இதழ்களில் வெளிவந்த பல்வேறு
கட்டுரைகள்.



கட்டுரையாளர். கே.என்.ராமசந்திரன்.

17.4.2013 அன்று தினமணி நாளிதழில் வெளிவந்த கட்டுரை.

சில மாதங்களுக்கு முன் ஐரோப்பியத் துகள் முடுக்கி ஆய்வகத்தில் 'கடவுள் துகள்' எனப்படும் 'ஹிக்ஸ் போசான்' என்ற துகளை அடையாளம் கண்டுவிட்டதாகப் பரபரப்புச் செய்திகள் வெளியாயின. அதற்கும் கடவுளுக்கும் ஒரு தொடர்பும் இல்லை. அதைப்பற்றி ஒரு நூலை எழுதியவர், அதன் மர்ம நடத்தைகளால் வெறுப்படைந்து அந்த நூலுக்குக் 'கடவுள் சபித்த துகள்' என்று தான் பெயரிட்டார். ஆனால், அந்த நூலைப் பதிப்பித்தவர் 'கடவுள் துகள்' கடவுளுக்கும் அந்தத் துகளுக்கும் 'ஸ்நானப்ராப்தி' கூடக் கிடையாது.

ஆனாலும் கடவுளுடன் ஒப்பிடக்கூடிய ஒரு துகள் இருப்பதாகச் சொல்லலாம். அதன் பெயர் 'கரும்பொருள்'. கண்டவர் விண்டதில்லை, விண்டவர் கண்டதில்லை என்கிற வர்ணனை அதற்கு மிகவும் பொருந்தும். அது இருப்பதாகத் தத்துவார்த்தமாக முடிவு செய்திருக்கிற விஞ்ஞானிகளால் அதன் பண்புகளைச் சரிவரப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அதற்கு இன்னின்ன பண்புகள் உள்ளதாக ஊகிக்கிறவர்களால் அது எங்கே, எப்படி, ஏன் இருக்கிறது என்று சுட்டிக்காட்ட முடியவில்லை.

கடவுளைக் கரிய மால் என அழைக்கிறோம். (மால் என்பதற்கு இந்தியில் பொருள் என்று அர்த்தம்!). எங்கும் நிறை பரப்பிரம்மம் ஆன கடவுளைப் போலவே இந்தக் கரிய மாலும் நாமிருக்கும் மஹா அண்டம் முழுவதிலும் ஒரு சீராக எல்லாத் திசைகளிலும் ஒரே விதமான அடர்த்தியுடன் பரவியிருக்கிற தாக நம்புகிறார்கள். காத்தல் பணியாற்றும் கடவுளைப் போல அது நமது மஹா அண்டத்தைக் கட்டுக் குலையாமல், கட்டமைப்பு மாறாமல் பாதுகாக்கிறது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். மஹா அண்டத்தைப் படைத்ததிலும் அழிக்கப்போவதிலும் கூட அதற்குப் பொறுப்பு உண்டு.

திடீரென்று இந்தக் கரும்பொருளின் மேல் விஞ்ஞானிகளுக்கு அக்கறை பிறந்ததற்குக் காரணம் விண்வெளியில் மிதந்து கொண்டிருக்கிற சர்வதேச ஆய்வு நிலையம் அனுப்பிய தகவல்களும் தரவுகளும் தான்.

2011ஆம் ஆண்டு மே மாதம் முதல் 2012ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் ஈறான காலகட்டத்தில் 25 பில்லியன் காஸ்மிக் கதிர்களை அதிலுள்ள 'ஆல்பாகாந்த நிறமாலைமணி' என்ற அதி நவீனமான கருவி பதிவு செய்தது. அவற்றில் 6.8 மில்லியன் துகள்கள் எலக்ட்ரான்களும் பாசிட்ரான்களுமாகும்.

'எலக்ட்ரான்கள்' எதிர்மின்னுள்ளவை. அதே அளவில் நேர்மின்னுள்ளவை 'பாசிட்ரான்கள்'. இவ்வாறு பதிவு செய்யப்பட்ட துகள்களில் 4 லட்சத்துக்கு மேற்பட்ட 'பாசிட்ரான்கள்' இருந்தது தான் விஞ்ஞானிகளை நிமிர்ந்து உட்கார வைத்திருக்கிறது. ஏனெனில் கடந்த காலத்தில் ஒரு போதும் இவ்வளவு அதிகமான எண்ணிக்கையில் 'பாசிட்ரான்கள்' பதிவானதில்லை.

கரும்பொருள் துகள்கள் ஒன்றையொன்று மோதி அழித்துக் கொண்டதால் இவ்வளவு அதிகமான எண்ணிக்கை

யில் 'பாசிட்ரான்கள்' தோன்றியிருக்கும் என்று ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். அந்த பாசிட்ரான்களின் ஆற்றல் வரம்பு களிலிருந்து, கரும்பொருள் துகள்களின் நிறைகளையும் ஆற்றல் நெருக்கங்களையும் கணக்கிடும் முயற்சியில் அவர்கள் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்.

அது சரி, இந்தக் கரும்பொருள் என்பது என்ன? இரவு நேரத்தில் வானத்தைப் பார்த்து "அடேயப்பா, எவ்வளவு நட்சத்திரங்கள்!" என்று வியக்கிறோம். வெறுங்கண்ணால் கிட்டத்தட்ட இரண்டாயிரம் விண்மீன்கள் வரை பார்க்க முடியும். அதிநவீனக் கருவிகள் மூலம் பல்லாயிரம் கோடி விண்மீன்களையும் ஒளிவீசும் விண்பொருள்களையும் பதிவு செய்ய முடியும். அவற்றில் பெரும்பாலானவை பலகோடி கோடி கிலோமீட்டர்களுக்கு அப்பால் இருப்பவை. மஹா அண்டம் கற்பனைக்கும் எட்டாத அளவுக்கு மிகப் பெரியது. அதிலுள்ள பொருள்களில் 10 முதல் ஒரு சதவீதம்வரைதான் ஒளியையோ வேறு விதமான கதிர்களையோ வெளியிட்டுத் தமது இருப்பை வெளிக்காட்டிக் கொள்கின்றன.

மீதமுள்ள 90 - 99 சதவீதப் பொருள்கள் எந்த விதமான கதிர்களையும் வீசாமல் இருந்து வருகின்றன. அவற்றைப் பற்றி விஞ்ஞானிகளுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. ஆனால், அவை பிரபஞ்சமாகிய மஹா அண்டத்தின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கின்றன என்பது மட்டும் நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. அவைதான் 'கரும்பொருள்' (டார்க் மேட்டர்) என அழைக்கப்படுகின்றன.

விஞ்ஞானிகள் பூமியில் பல வகையான பிரும் மாண்டமான துகள் முடுக்கிக் கருவிகளைப் பயன்படுத்திப் பல நூதனமான துகள்களை உருவாக்கி அவற்றின் பண்புகளை ஆய்வு செய்தார்கள். எனினும் அவற்றில் எதுவும் கரும் பொருளாக இருக்கக்கூடிய வாய்ப்புள்ளதாகத் தோன்றவில்லை.

பூமியின் வளிமண்டலத்தைத் தாண்டி விண்வெளிகள் உலா வருமாறு அனுப்பப்பட்டிருக்கிற விண்ணாய்வு நிலையங்களும் 'ஹப்பிள்' போன்ற ஒளியியல் தொலை நோக்கிகளும், கீழ்ச் சிவப்பு மற்றும் புற ஊதா, 'எக்ஸ்' கதிர் போன்ற கதிர்களைப் பதிவு செய்யும் தொலைநோக்கிகளும் கரும் பொருளைக் கண்டுபிடிக்கும் பணியில் ஈடுபடுத்தப்பட்டன. கண்ணுக்குப் புலனாகும் விண்பொருள்களின் சில விசித்திரமான நடத்தைகள் காரணமாகவே அவற்றைச் சுற்றிலும் ஏதோ வகையான, கருவிகளுக்குப் புலப்படாத பொருள்களிருக்கக்கூடும் என்னும் ஐயப்பாடு விஞ்ஞானிகளுக்கு ஏற்பட்டது. எடுத்துக்காட்டாக 'கால்க்சிகள்' எனப்படும் உடு மண்டலங்கள் அதிவேகமாகச் சுழலுகின்றன. அவற்றிலிருக்கும் விண்மீன்களின் நிறையைக் கணக்கிட்டுப் பார்க்கிற போது உடுமண்டலங்களில் உருவாகிற மைய விலக்கு விசைகளைச் சமாளிக்கும் அளவுக்குப் போதுமானதாக அது இல்லையென்று தெரிகிறது. அந்த உடுமண்டலங்கள் சிதைந்து சிதறியோடாமல் இருக்கத் தேவையான அளவு நிறையைக் கண்ணுக்குத் தெரியும் விண்மீன்களோடு கண்ணுக்குத் தெரியாத பொருள்களும் பங்களிப்பதாகக் கற்பித்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. அவற்றால் உருவாகும் நிறையீர்ப்பு விசைதான் உடுமண்டலங்கள் உருவழியாமல் பாதுகாக்கிறது.

அதைபோல உடுமண்டலக் கொத்துகளிலும் கண்ணுக்குத் தெரிகிற பொருள்களின் நிறையைவிடப் பல மடங்கு அதிக நிறையிருந்தால் மட்டுமே அவை கொத்துகளாக நீடித்திருக்க முடியுமென்ற நிலைமையுள்ளது. அந்தக் கூடுதலான நிறையைக் கரும்பொருள்தான் வழங்குவதாயிருக்க வேண்டும். முழுப் பிரபஞ்சத்தையே எடுத்துக் கொண்டால் அதன் அடர்த்திதான் அதன் வடிவத்தை நிர்ணயிக்கிறது. பிரபஞ்சம் கிட்டத்தட்ட தட்டையான தட்டு

வடிவத்தில் இருப்பதாக இன்று வரை கண்டறியப்பட்ட தகவல்களும் தரவுகளும் தெரிவிக்கின்றன.

ஆனால், பிரபஞ்சத்தில் புலனாகும் பொருள்களின் நிறைகளின் அடிப்படையில் கணக்கிடப்பட்ட அடர்த்தி பிரபஞ்சத்தைத் தட்டையாக வைத்திருக்கப் போதுமானதாக இல்லை. ஆகவே பிரபஞ்சம் முழுவதிலுமே அதன் தட்டைத் தன்மையைப் பராமரிக்கிற அளவுக்கு நிறையுள்ள கரும் பொருள் பரவியிருக்க வேண்டும் என்று ஊகிக்கப்படுகிறது.

இவ்வாறு பிரபஞ்சத்தையே ஆக்கவும், காக்கவும், அழிக்கவும் வல்லமை படைத்த கரும்பொருள்களுக்குச் சில இலக்கணங்களை விண்மீனியல் விஞ்ஞானிகள் வரையறுத்திருக்கிறார்கள். பிரபஞ்சத்தின் கட்டமைப்பு மற்றும் கூட்டமைப்பைப் பராமரிக்க உதவுகிற அளவுக்கு அவை நிறைமிக்கவையாக இருக்க வேண்டும். அவை மற்ற வகைத் துகள்களுடன் வேதி வினைகளோ, இயற்பியல் வினைகளோ செய்து இணையவோ உடையவோ கூடாது. ஆனாலும் அவை தமக்குள் ஒன்றோடொன்று மோதிக்கொண்டு எலக்ட்ரான், பாசிட்ரான் ஆகிய துகள்களாக உரு மாறலாம். 'ஆல்பாகாந்த நிறமாலைமணி' பதிவு செய்த உபரி பாசிட்ரான்கள் கரும்பொருள் துகள்களின் மோதல் காரணமாக உருவாகியிருக்கலாமெனக் கருதுகிற விஞ்ஞானிகள் கரும்பொருள் என்ற கருத்து மெய்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளதாக மகிழ்ச்சி கொண்டுள்ளார்கள். அடுத்து அந்தத் துகள்களின் ஆக்கக் கூறுகள் யாவை என்று கண்டறிய முயற்சிகள் தொடங்கப்பட வேண்டும் என அவர்கள் கூறுகின்றனர்.

பெரும்பாலான அறிவியலார்கள் கரும்பொருள் நுண்ணிய துகள்களாகப் பரவியுள்ளதாகக் கருதுகின்ற போதிலும் ஒரு சிலர் அவை சாதாரணமான அணுக்

ஐஞ்சீர் ச்சடங்கு - அதைச் செய்தற்குரிய அதிகாரிகள் யாவர்?

(ஸமாச்சரயணம் ஸர்வாதிகாரமன்று; அதிகருதாதிகாரம்.
- ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கான ஐஞ்சீர்ச்சடங்கு எல்லோரும்
செய்யக் கூடியதன்று. அது உரிமை உடையானின் உரிமை
யாகும் என்பது இந்தக் கட்டுரையில் நிலைநாட்டப்படுகிறது.
இந்தக் கட்டுரைக்கு மறுப்பு தெரிவிக்க விரும்புவோர் தக்க
ஆதாரங்களுடன் கூடிய கட்டுரையை எமது அலுவலகத்திற்கு
அனுப்பி வைத்தால் அவை இனிவரும் இதழ்களில் வெளியிடப்
படும். இந்தக் கட்டுரையின் ஆசிரியர்: அ. பெருமாள்ராமாநுசன்,
எண்.1, காமராஜ்வீதி, இந்திராநகர், முதலியார் போட்டை,
புதுச்சேரி - 4.)

ஸமாச்சரயணம் என்பது ஆசார்யர்களால் செய்யப்படும்
பகவத் ஸமாச்சரயணமாம்: அஃதாவது, “தாப:புண்டரஸ் ததாநாம
மந்த்ரோயாகஞ்சபஞ்சம:” (ஆசார்யன், (1) பகவானுடைய சங்க
சக்கரங்களை வேள்வித்தீயிற் காய்ச்சி சிஷ்யனுடைய தோள்களில்
ஓற்றுதல்; (2) அவன் நெற்றியிலும் மற்றைய இடங்களிலும்
திருமண்காப்பினை அணிவித்தல், (3) தாஸ்ய நாமத்தைச்
சிஷ்யனுக்குச் சாற்றுதல்; (4) பகவானுடைய மந்த்ரங்களை
அவனுடைய வலது செவியில் உபதேசித்தல்; (5) பகவானுக்குத்
திருவாராதநம் செய்யும் முறைமையை உபதேசித்தல் ஆகியவை
பஞ்சஸம்ஸ்காரம் எனப்படும். இந்தப் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரத்தைச்
செய்வதற்கு இராமாநுசரால் நியமிக்கப்பட்ட 74
ஸிம்மாசநாதிபதிகளாம் ஆசார்ய புருஷர்களான ப்ராஹ்மண
ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்கே அதிகாரமுள்ளது என்று பகவத் சாஸ்திரமான
பாஞ்சராத்ர ஆகமம் கூறும். ஆதலின், இதனைப் பிறவர்ணத்தவர்
செய்தல் கூடாது. ஆதனால் இந்த பஞ்சஸம்ஸ்காரம் அதிகருதாதி
காரம் (உரிமை உடையானின் உரிமையாகும்) எனப்படும்.

ஆகில், புவநகிரி ஏகாங்கியார், “ஸமாச்சரணம் ஸர்வாதி காரம்” என்று நூல் எழுதியுள்ளாரே? எனில், அவர் சாஸ்திரங்களை ஆராயாமல் அங்ஙனம் எழுதினார் என்றே கொள்ள வேண்டும். அவருக்கு ஸதாசார்யராக இருந்த புதுவை, ஸ்ரீமத் இராமாநுச நாவலர் ஸ்வாமி அவர்கள் அவர் கூறிய கூற்றை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பது நாவலருடைய சரிதத்தில் காணலாம்.

இதனை விவரிப்போம். பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்யும்போது முதற்கண் ஆசார்யன் சங்க சக்கரங்களை வேள்வித்தீயில் காய்ச்சி சிஷ்யனது தோளில் ஒற்றவேண்டும். அவ்வாறு செய்யும்போது வேதமந்திரத்திலுள்ள அக்நியின் பீஜாக்ஷரத்தை ஜபித்தே அக்நியை ஜ்வலிக்கச் செய்து அதில் சங்கு சக்கரங்களைக் காய்ச்ச வேண்டும் என்பது நியதி. அவ்வாறுள்ளபோது வேதத்தில் அதிகாரமில்லாத நான்காம் வர்ணத்தவரும் பஞ்சமவர்ணத்தவரும் எவ்வாறு பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் செய்ய இயலும்? ஆதலின் இச்செயல் சாஸ்திரத் திற்கும், எம்பெருமானுக்கும், எம்பெருமானார்க்கும் ஏற்புடைய தன்று என உணர்க.

எம்பெருமானார்க்கு இச்செயல் ஏற்புடைய தன்று என்பதை எங்ஙனம் கூறுவீர்? எனின், கேண்மின்: 74 ஸிம்ஹாசனாதிபதிகளை நியமித்த எம்பெருமானார், ப்ராஹ்மணரல் லாதார் எவரையேனும் நியமித்திருக்கலாம் அன்றோ? ‘ஸ்பர்சவேதி’ என்று நினைத்துத் தாம் நீராடிவிட்டுத் திரும்புங்கால் பிள்ளை யுறங்காவில்லிதாஸருடைய திருத்தோள்களைத் தொட்டுத் திருவாராதநம் செய்ய முற்பட்டவர், அப்பிள்ளையுறங்காவில்லி தாஸரை பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்ய நியமித்திருக்கலாம் அன்றோ? ஏன் அவ்வாறு செய்யவில்லை? அவர் தாமும் தர்சனத்திற்கு வருவதற்கு முன்னர், திருக்கச்சி நம்பிகளை ஆசிரயிக்க நினைத்தார்; நம்பிதாமும், “ஆத்ம குணத்துக்குச் சேர்ந்திருந்துள்ள பரமவைதிக நிஷ்டையுடையவராய் ஆசிரயிக்க நினைத்தீர்; ஆகிலும் வர்ணாச் ரமத்துக்கு அடுத்த வைதிக மர்யாதைக்குப் சேராது(போந்திராது) என்று விலக்கி யருளினார்” (ஆறாயிரப்படி குருபரம்பரையைக் காண்க.) என்ற இதனால், எம்பெருமானார் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் பிராஹ்மண ரல்லாதார் செய்வதை ஏற்கவில்லை என்பதை அறியலாம்.

ஸ்ரீய:பதியான எம்பெருமானும் பஞ்சஸம்ஸ்காரத்தை ப்ராஹ்மணரல்லாதார் செய்வதை ஏற்கமாட்டான் என்பதை இனிக் காட்டுவோம்; எம்பெருமான்: ஹரிவம்ஸத்தில், “ச்சுருதி ஸ்ம்ருதி மமைவாஜ்ஞா யஸ்தா முல்லங்க்யவர்த்ததே ஆஜ்ஞாச் சேதி மமத்ரோஹீ மத்பக்தோபி நவைஷ்ணவ:” (வேதம், ஸ்ம்ருதியாம் தர்மசாஸ்திரங்கள் என்னுடைய ஆணை; அதை எவர் மீறுகின்ற னரோ அவர்கள் எனக்குத் துரோகிகள்; என்னுடைய பக்தரே யாயினும் அவர்கள் வைஷ்ணவர்கள் அல்லர்.) என்று கூறு வதிலிருந்து எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் என்ன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ப்ரமாணங்கள் இங்ஙனமுள்ளபோது, புவனகிரியார், பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் செய்வதைத் திருக்கோவலூர் எம்பெருமானார் ஜீயர் ஆமோதித்தார் என்று, ‘ஏரார்ந்த ஏலகிரி’ பத்திரிக்கையில் “நெஞ்சுகலா நினைவுகள்” என்னும் தலைப்பில் சில மாதங்களுக்கு முன்பு கள்ளக்குறிச்சி ஆராவமுதன் என்பார். தம் கவிதையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். சாஸ்திரங்கள் அறிந்தவர் எவரும் இதனை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள், இதெல்லாம் வரட்டுவாதம். வைணவத்தில் புரட்சி செய்கிறோம் என்று நினைத்து ஸம்பிரதாயத்தைக் கீழ்நிலைக்குத் தள்ளக்கூடாது; எம்பெருமானார் செய்யாத புரட்சியா இவர்கள் செய்துவிடப் போகிறார்கள்? சாஸ்திர வரம்பை மீறினால் எம்பெருமானுடைய தண்டனைக்குள்ளாக நேரிடும்.

மேலும், மேல்கோட்டையில் பகவத் விஷயத்தில் கிஞ்சித் கரித்ததால் சில பஞ்சமர்க்கு எம்பெருமானார் திருவில்ச்சினை அணிவித்து அவர்களுக்குத் ‘திருக்குலத்தார்’ என்று பேரிட்டமை யால் அன்று தொடங்கிப் பஞ்சமர்க்குத் திருக்குலத்தார் என்று பெயர் வழங்கி வருகிறது. இதைக்கண்ட ஒரு சாரார், நமக்குத் திருக்குலத் தார் என்ற பெருமை ஏற்பட்டிருக்கிறது; அதனால் நாம் எதுவும் செய்யலாம் என்று கருதி, ஞான ஆசார அநுஷ்டாநங்களில் பின்தங்கிய ஒரு ஜீயர் உத்தரவு கொடுத்துவிட்டார் என்றதன் காரணமாக சமீப காலங்களில் ஒருவர் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்வதும், ஆள் உயர அர்ச்சாமூர்த்திக்கு வர்ணதர்மங்களை மீறிப் புருஷஸூக்தம், ஸ்ரீஸூக்தம் போன்ற வேத மந்திரங்களைச்

சொல்லி ஹோமஞ் செய்து திருபிரதிஷ்டை செய்வதும், வேத சாஸ்திரங்களுக்கும் ஆகமங்களுக்கும் விரோதமாகும். இதைப் போலவே தாண்டவங்குளம் என்ற ஊரிலுள்ள ஏகாங்கிகளும் செய்கின்றனர். நாலாம் வர்ணத் தார்க்கும் ஐந்தாம் வர்ணமான பஞ்சமர்க்கும் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்ய யோக்க்யதை இல்லை என்று ச்ருதிகளும், தர்ம சாஸ்திரங்களும் கூறியிருக்கச் செய்தேயும் இவர்கள் அவற்றை ஆராயாமல் இக்காரியங்களைச் செய்வதனால் எம்பெருமானுடைய நிக்ரஹமும் (தண்டனையும்), அதோடில்லாமல் இவர்கள் எம்பெருமானிட்ட சாஸ்திரங்களின் ஆணையை மீறினமையால் இராமாநுசருடைய சீற்றத்திற்கும் ஆளாவார்கள் என்பது திண்ணம்.

இன்னமும் சிலர், கேவல பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்து கொண்டதாலேயே ஸ்ரீவைஷ்ணவர் என்றும், பரமைகாந்திகள் என்றும் பிரமித்துக்கொண்டு தங்களைப் போர்ப்பொலிய நினைத்துத் தம் ஜாதிவிட்டு வேறொரு ஜாதியிலுள்ள பெண்ணைத் திருமணஞ்செய்துகொண்டு ததீயாராதனை முதலிய கைங்கரியங்களில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். அவர்களுக்கும் மேற்சொன்ன பலனே லித்திக்கும் என்னை? எனில், “வர்ணாச்சரமாசாரவதா புருஷேண பர: புமாந், விஷ்ணுராராத்யதே பந்தா: நாந்யஸ் தத் தோஷகாரக:” (ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம்). (வர்ண தர்மங்களையும் ஆச்சரம தர்மங்களையும் மீறாமல் விஷ்ணுவாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனை எந்த மனிதர்கள் ஆராதிக்கிறார்களோ? அவர்கள் தோஷம் அற்றவர்கள் அவர்களிடத்தில் தான் எம்பெருமான் மகிழ்ச்சியடைவான் மற்றவரிடத்தில் மகிழ்ச்சி அடையமாட்டான்) என்று கூறியிருப்பதனால், இதற்கு மாறாக நடப்பவர்கள் அவ்வெம்பெருமானாலே தண்டிக்கப்படுவார்கள் என்பதே தெளிவு. இதனை ஸ்ரீமந்மணவாளமாமுநிகள் ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யாநத் திலும், தம் நித்யக்ரந்தமான திருவாராதந க்ரமத்திலும் எம்பெருமானுக்குத் திருவாராதநம் செய்யும்போது பிராஹ்மண ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தவிர மற்றவர்கள் வேதமந்திரமான அந்நஸூக்தம், புருஷஸூக்தம், விஷ்ணு ஸூக்தம் முதலான மந்த்ரங்களை விட்டுத் திவ்யப்பிரபந்த பாசரங்களையே அவ்வவ்விடத்தில் ஓத வேண்டும் என நியமனம் செய்துள்ளார் என்பதைக் கண்டு தெளிக.

ஆகில், எம்பெருமானார் நியமித்த 74 ஸிம்ஹாசனாதிபதி களின் வழிவந்த பிராஹ்மண ஸ்ரீவைஷ்ணவரிடத்திலேயே (ஆச்சரியக்க) பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்து கொள்ளச் சொன்னீர். அவர்களில் யாரை வேண்டுமானாலும் ஆச்சரியக்கலாமோ? எனில், கூடாது. “ஜ்ஞாநஹீநம் குரும் ப்ராப்ய குதோ மோக்ஷம் அவாப்நுயாத்” (ஜ்ஞானமில்லாத குருவை அடைந்தால் மோக்ஷம் எவ்வாறு கிடைக்கும்?) என்கிறபடியே, இக்காலத்தில் அந்த 74 ஸிம்ஹாசனத்திலுள்ளவர்களே சிலர் காணாமல் போய்விட்டனர்; அதனால், “ஞானம் அநுட்டானம் இவை நன்றாகவே உடையனான குருவை அடைந்தக்கால் - மாநிலத்தீர் தேனார்கமலத் திருமாமகள் கொழுனன், தானே வைகுந்தம் தரும்” (உபதேசரத்தின மாலை.) என்று, ஜ்ஞான அநுஷ்டாநம் உள்ளவர்களையே தேடிச்சென்று ஆச்சரியக்க வேண்டும்; அவ்வாசார்யர் எப்படியிருக்க வேண்டும் என்பதற்கு இலக்கணம். “ஆசினோதி ஹி சாஸ்த்ரார்த்தாந் ஆசாரே ஸ்தாபயத்யபி, ஸ்வயமாசரதேயஸ்து ஆசார்யஸ்ஸோபிதீயதே” (எவரொருவர் சாஸ்த்ர அர்த்தங்களைச் சேகரித்துத் தாமும் அவற்றின்படி ஒழுகிக் காட்டிப் பிறரையும் ஆசாரத்தில் நிலை நிறுத்துகிறாரோ அவரே ஆசார்யர் எனப்படுவார்.) என்று சாஸ்திரத்தை மீறாமல் உள்ளபடி அநுஷ்டிப்பவரே ஆசார்யர் ஆவார். அங்ஙனமின்றி க்யாதி (புகழ்) லாப பூஜைகளும் விருப்பங் கொண்டு சிஷ்யவ்ருத்தி பண்ணுபவர் ஒருநாளும் ஆசார்யராக மாட்டார்.

எனவே, பகவத் விஷயத்தில் மிக்க பக்தியும் ஜ்ஞாந வைராக்கியங்களில் வாஞ்சையுமுடைய நல்ல ஆசார்யரை அடைந்து அவரிடம் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் பெற்றுப் பேரின்பத்தை அடைவதுவே ஆதம் உஜ்ஜீவனத்திற்கு நல்வழியாம்.

பகவத் ஜ்ஞாநத்தை உபதேசிக்க எல்லாரும் அதிகாரிகள்.

காலகேபம் செய்வதற்கு ப்ராஹ்மணரல்லாதார்க்கு அதிகாரமில்லை என்ற, ஒருசிலருடைய தடை வினாவிற்கு இனி பதிலுரைக்கப்படுகிறது.

ஆகில், பகவத் ஜ்ஞாநத்தை உபதேசம் செய்வதற்கு ப்ராஹ்மண ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்கன்றி மற்றவர்க்கு அதிகாரமில்லை

என்று ஒரு சாரார் கூறுகிறார்களே என்ன என்ற ஐயப்பாட்டிற்குப் பதில் என்னவெனில், “ப்ராப்யம் ஜ்ஞாநம் ப்ராமணாத் ஷுத்ரியாத் வா வைச்யாச்சூத்ராத் வாபிநீசாதபீக்ஷணம்” (பகவத் ஜ்ஞாநத்தைப் பெறுவதற்கு ப்ராஹ்மணரிடத்தும், அவரில்லாதவிடத்து ஷுத்ரியரிடத்தும், வைச்யரிடத்தும், சூத்ரரிடத்தும், இவர்களைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவரிடத்தும் உபதேசம் பெறலாம்.) என்று வேதாந்த தேசிகரே கூறியிருத்தலால் பகவத்ஜ்ஞானமுள்ள எல்லா ஜாதியரும் பகவத் விஷயத்தை உபதேசிக்கத் தகுதியுடையவரென்று ஏற்படுகிறது.

இதற்கு உதாரணம்: முந்தைய யுகத்தில் சோமசர்மா என்ற பிராஹ்மணனொருவன் யாகம் செய்யும்போது மந்த்ரலோபம், க்ரியாலோபம் (மந்திரங்களை உச்சரிப்பதில் குறைபாடும், யாகம் செய்யும் முறையில் குறைபாடும்) ஆகியவற்றால் தேவர்களால் சபிக்கப்பெற்று பிரஹ்மராட்சதனாகித் தனக்கேற்பட்ட சாபத்தைப் போக்கிக் கொள்ள சண்டாள குலத்தில் பிறந்த நம்பாடுவானைப் பிரார்த்திக்க. அவன், அவனுக்குண்டான, ராட்சத தன்மையையும், நின்றுபோன யாகத்தையும் பூர்த்தி செய்வதற்காகத், தான் ஒரு யாமத்தில் பாடிய கைசிகப்பண்ணின் அர்த்த பலத்தை உபதேசித்து அச்சாபத்தை நீக்கியருளினான் என்பதைக் கைசிகப்புராணத்தில் காணலாம். பின்பு ஷுத்திரியனான ஜநகமகாராஜனிடம் பகவத் தத்துவத்தை வேதவ்யாசர் பிள்ளையான சுகப்ரம்மரிஷி உபதேசம் பெற்றார். இவற்றால் பிராமணருக்கு ஷுத்ரியரும் உபதேசிக்கலாம் என்று ஏற்படுகிறது. பெண்பிள்ளையான ஆண்டாள் திருப்பாவையுள் “வையத்து வாழ்வீர்கள்! நாமும் நம்பாவைக்குச் செய்யும் கிரிசைகள் கேளீரோ” என்று பாடியுள்ளதால், பெண்களும் ஆண்கள் முதலானாருக்கு பகவத் விஷயத்தை உபதேசிக்க தகுதியுண்டு என்றேற்படுகிறது.

அடுத்து, நான்காம் வருணத்தவரான நம்மாழ்வாரிடம் பிராஹ்மணரான மதுரகவி ஆழ்வார், வேதாந்த விஷயத்தை உபதேசம் பெற்றார் என்பதை “மிக்க வேதியர் வேதத்தின் உட்பொருள் நிற்கப் பாடியென் நெஞ்சள் நிறுத்தினான்” (கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு) என்பதாலே அவருக்கு நம்மாழ்வாரே எல்லா சாஸ்திரார்த்தங்களையும் உபதேசித்து ஆசார்யரானார் என்று அறியலாம். நான்காம் வருணத்தவரான பிள்ளையறங்கா வில்லி

தாஸர், “திருமந்த்ரத்திலுள்ள ‘ஆய’ பதத்தால் மனை நீராட்டுகிறது” - (ஜீவபரஸம்ஸ்லேஷம் கூறுகிறது.) என்று நிர்வாகம் செய்தருளினார் என்பதாலே, திருமந்த்ரத்தைப் பிறர்க்கு உபதேசம் செய்துள்ள மையால், அவர் ஸதாசாரியர் ஆனமை தெரிகிறது. (ஆதாரம் - வார்த்தாமாலை.) மாமுநிகளின் ஆசார்யர் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஸ்ரீவசநபூஷண திவ்யசாஸ்திரத்தை ஐந்தாம் வர்ணத்தில் தோன்றிய விளாஞ்சோலை பிள்ளையிடம் அதிகரித்ததால், அவர் திருவாய் மொழிப்பிள்ளைக்கு ஸதாசாரியரானமை தோற்றுகிறது. (ஆதாரம் - யதீந்த்ர ப்ரவணப்ரபாவம்.) “ரிஷிகள் தர்மவ்யாதன் பக்கலிலே தர்மஸந்தேகம் கேட்டுத் தெளிந்தார்கள்” என்கிறார் பிள்ளைலோகாசார்யர். (ஸ்ரீவசநபூஷணம்.) இதனால், அனைவரும் ஸதாசார்ய ராகலாம் என்பது, இவ்வாற்றால் பெறப்பட்டது; ஆனால், பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்தல் கூடாது.

அங்ஙனமே ஜ்ஞாந பக்தியாதிகளிற் சிறந்த பிரபந்த்ரங்களை ப்ராஹ்மணரும் ப்ராஹ்மணரல்லாதாரும் வணங்கலாம் என்பதை, “மிலேச்சனும் பக்தனானால் சதுர்வேதிகள் அநுவர்த்திக்க அறிவு கொடுத்துக் குலதெய்வத்தோடு ஒக்கப் பூஜை கொண்டு பாவநதீர்த்த ப்ரசாதனாம்” என்னும் ஆசார்யஹ்ருதய சூத்திரத்தின் வ்யாக்யானத்தில் ஸ்ரீமணவாளமாமுநிகள், “மத்பக்த ஜநவாத் ஸல்யம்” என்றவிடத்தில், என்னுடைய பக்தர்களிடத்தில் அன்பும், என்னை ஆராதிப்பதில் உகப்பும், அவ்வாராதநத்தை ஆளிட்டுச் செய்யாமல் தானே செய்கையும், என்னிடத்தில் ஆடம்பரமின்றியிருத்தலும், என்கதையைக் கேட்குமிடத்தில் பக்தியும், பக்தியின் காரியமான குரல் தழுதழுத்தலும், கண்ணீர் சொரிதலும், மயிர்க் கூச்சொரிதலும், எப்பொழுதும் என்னை நினைப்பதும், என்னிடத்தில் வேறு பயன் கொள்ளாதிருத்தலும் ஆகிய எட்டுவித பக்தியானது எந்தக் கீழ்க்குலத்தானிடமிருக்கிறதோ” (பாஞ்சராத்த்ரம்) என்கிறபடி, அவனைக் கீழ்க்கனாக நினையாமல் ப்ராஹ்மணனுக்குச் சமமாக நினைத்து அவனிடத்தில் ஜ்ஞாநத்தைப் பெறலாம்” என்று கூறி இதற்கு உதாரணமாக “பழுதிலா ஒழுக்கலாற்றுப் பலசதுப்பேதிமார்கள்” (திருமாலை.) என்ற பாட்டை அநுஸந்திக்கும்படி கூறுகிறார்.

“மத்பக்த ஜநவாத்ஸல்யம்” என்ற பகவத் சாஸ்திரத்தைப் பின்பற்றியே ஸ்வாமி நம்மாழ்வாரும், “குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலும் கீழிழிந்து எத்தனை, நலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர்கள் ஆகிலும், வலந்தாங்கு சக்கரத்து அண்ணல் மணிவண்ணற்கு ஆளென்று உள்கலந்தார் அடியார்தம் அடியார் எம்மடிகளே” (திருவாய்மொழி 3.7.9) நம்மாழ்வாரே எவ்வளவு தாழ்ந்த கீழ்க்குலத்தோராயினும் அவர்களே நான்வணங்கும் ஸ்வாமிகள் என்று கூறியதனால் நாம் எம்மாத்திரம்? என்று அவரவர்கள் ஆராய்ந்து கொள்ளலாம்.

இன்னும், “தமேவ சரணம் யாஹி நாபா தநயம் தூர்வாஸ முநே” (தூர்வாஸ முநிவர் நாபாகனின் பிள்ளையான அம்பரீஷனின் திருவடியில் வணங்கினார் என்பதாலே, கூடித்திரியனான அம்பரீஷ மகாராஜாவின் காலில் ப்ராஹ்மண முநிவரான தூர்வாஸர் விழுந்து வணங்கினார் என்பதாலே பகவத் பக்தனின் பெருமை சொல்லப் படுகிறது.

ஆசார்யரான பெரியநம்பி எம்பெருமானாரை வணங்கினார் என்கிறது ஆறாயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம். திருக்கோட்டியூர் நம்பிகளின் குமாரத்தி தேவகி பிராட்டியாரைத் தெண்டனிட்டார் நம் உடையவர் என்கிறார்கள் நம்பூர்வாசார்யர்கள். “கணபுரம் தொழுமிவளைப் பிள்ளையென் றெண்ணப்பெறுவதே” “வளர்த்த தனால் பயன்பெற்றேன் வருகவென்று மடக்கினியைக் கைகூப்பி வணங்கினாளே” (திருநெடுந்தாண்டகம்.) என்கிறார் திருமங்கையாழ்வார். இதனால், வணங்குவதற்கு ஜாதி உயர்வு தாழ்வு காரணமன்று; ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யமே காரணம் என்றவாறு.

ரகஸ்யத்ரயம், தத்வத்ரயம், ஸ்ரீவசநபூஷணம், திவ்யப்பிரபந்தங்களின் வ்யாக்யானம் ஆகியவற்றைக் கேட்டு நிபுணராய், அவற்றில் கூறப்பட்ட வண்ணம் அநுஷ்டிக்கத் தக்கவராய், ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்களில் தலை சிறந்தவராய், அஹங்கார, மமகாரம் அற்றவரான அதிகாரிகளான இவர்கள், வர்ணங்களில் தாழ்ந்தவரானாலும் அவர்கள் வர்ணத்தைப் பாராதே ஸ்வரூபத்தையே பார்த்து ப்ராஹ்மண அப்ராஹ்மணர் என்ற வாசிபாராமல் அவர்களை வணங்கவேண்டும் என்கிறது பகவத் சாஸ்திரமான ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரம்

கற்கோயில்கள் (கற்றளிகள்) பல்லவர் - பாண்டியர் காலக் கோயில்கள்

இதழ் 164இன் தொடர்ச்சி.

ஆசிரியர்: கே.ஆர். சீனிவாசன்.

இடைக்காலக் கட்டுமானக் கற்கோயில்கள்.

கி.பி. 1000 ஆண்டு அளவில் சோழப்பேரரசு மிகச் செழிப்பான நிலையை அடைந்தது: தமிழகம் முழுவதும் மட்டுமல்லாமல், கேரளம், மைசூரின் தெற்குப் பகுதிகள், ஆந்திரத்தின் கடற்கரைப் பகுதி, கடல் கடந்த நாடுகளான இலங்கை, அந்தமான், லட்சத் தீவுகள், மாலத்தீவு ஆகிய யாவும் அவர்கள் ஆட்சியின் கீழ் வந்தன. சோழர்களின் சமகாலத்தில் ஆட்சியில் இருந்த அவர்களின் அரசியல் எதிரிகளான தக்காண ராஷ்டிர கூடர்கள், பிற்காலச் சாளுக்கியர்கள் அல்லது மேலைச் சாளுக்கியர்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்ற கல்யாணி சாளுக்கிய மன்னர்கள், சோழர்களின் புத்தெழுச்சியைப் பாராட்டி, ஒதுங்கி வழிவிட்டனர். கற்கோயில் கட்டுமானத்தின் பெற்ற அனுபவத்தாலும், நெளிவு சுளிவுகளாலும், கட்டட அமைப்புமுறை உத்திமுறைகளில் பெற்ற புதிய பயிற்சிகளாலும், ஆகம, சிற்ப, சாத்திர நூல்களில் வகுக்கப்பட்டுள்ள விதிமுறைகள் வடிவ வகைகள் ஆகியவற்றால் பெற்ற நூல் அறிவாலும், இந்தக் காலம், கோயில்களின் உருவாக்கத்தில் குறிப்பாகத் தென்னிந்தியா விலும், இலங்கையிலும் குறிப்பிடத் தகுந்த சாதனைகளை நிகழ்த்திக் காட்டியது. முதலாம் ராஜராஜ சோழமாமன்னன் (கி.பி. 985-1014), அவனுடைய மூத்த தமக்கையார், பட்டத்தரசியர், பெரு நிலக்கிழார்கள், இறந்து போன கணவரிடமிருந்து உரிமை பெற்ற அரசியர், முதலாம் ராஜராஜனின் பெரியதகப்பன் கண்டராதித்த சோழனின் அரசியான செம்பியன் மகாதேவி ஆகியோரால் எண்ணற்ற புதிய கோயில்கள் கட்டப்பட்டன.

இரண்டாம் ராஜராஜசோழ மன்னனால் (கி.பி. 1146-1173) தாராசுரத்தில் கட்டப்பட்ட ராஜராஜேச்வரம் எனப்படும்

ஐராவதேசுவரர் கோயிலும், மூன்றாம் குலோத்துங்கச் சோழ மன்னனால் (கி.பி. 1178-1223) திருபுவனத்தில் கட்டப்பட்ட கம்பஹேரர்சுவரம் கோயிலும் (இரண்டும் தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ளன) பிற்காலச் சோழர்கள் உருவாக்கிய இறுதியான, முழுவதும் கல்லாலான, விமானங்களை உடைய, அளவில் பெரிய கோயில்கள் ஆகும். இவை, கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில், பிற்காலப் பாண்டியர்களால் சோழர்கள் ஆட்சியிலிருந்து அகற்றப்படுவதற்கு முன்னர், கட்டப்பட்டவை ஆகும்.

ஹொய்சாள மன்னர்களாலும் அவர்களின் ஆதரவினாலும் கட்டப்பட்ட, தக்காணத்திலும் மைசூரிலுமுள்ள கோயில்கள், எளிதில் கையாளக்கூடியதும் அடர்த்தியானதும் நுட்பமான செதுக்கு வேலைக்கு ஏற்றதான பாசிக உப்பு கலந்த பாறைவகை அல்லது காக்காய்பொன் பாறைவகை கொண்டு கட்டப்பட்டன வாகும். சிறிய அந்தராளத்தால் மூடிய நவரங்கத்துடன் இணைக்கப்பட்ட ஒரு விமானமும், அந்த நவரங்கத்திற்கு முன் பெரும்பாலும் மற்றொரு மண்டபமும் கொண்டதாக இக்கோயில்கள் அமைந்தன. பொதுவான நவரங்கத்தின் மூன்று பக்கங்களிலும் மூன்று முதன்மை விமானங்களைக் கொண்டு, அந்த மூன்றின் திறப்பு களும் நவரங்கத்தினுள் அமைய, அந்தராளங்களால் இணைக்கப்பட்டு, நவரங்கத்தின் நான்காவது பக்கத்தின் முதன்மை நுழைவாயில் இருக்கும் அமைப்பும் காணப்படுகிறது. 'திரிகூட சாலா' என்று இது அழைக்கப்படுகிறது. பொதுவான, அகலமான ஒருமேல்தளம் அல்லது உபபீடத்தின் மேலே, கோயில் வளாகம் முழுமையும் உயர்த்தப்பட்டுள்ளது. அனைத்தையும் சுற்றி வருமாறு, மேடையுடன் கூடிய திறந்த சுற்றுப்பாதை ஒன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது. பக்கங்களை மட்டுமின்றி, கோணங்களையும் மீண்டும் மீண்டும் ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக அமைத்ததன் காரணமாக, வரைபட அமைப்பு நட்சத்திர வடிவ அமைப்புடையதாக ஆகியுள்ளது. மையத்தில் சதுரம் ஒன்றைச் சுற்றிலும், மூலைகள் அல்லது மூலைவிட்டக்கோடுகளின் முனைகள், சுற்றியுள்ள வட்டத்தின் பதினாறு அல்லது முப்பத்திரண்டு அல்லது கூடுதலான இடங்களைத் தொடுமாறு வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. நட்சத்திர வடிவிலான அந்தப் புறவடிவ ஒழுங்கமைதி, உபபீடத்திலிருந்து விமான மேல் கட்டுமானத்தின் உச்சிப்பகுதி உரை நீட்டிக் கொண்டு

இருக்குமாறு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த அமைப்பு ஹொய்சாள மன்னர்களின் கோயில்களுக்கேயுரிய சிறப்பாகிய, அளவிற்கு மான சிற்பங்களை அமைப்பதற்கு ஏதுவாக பெரும் இடப்பரப்பை வழங்கியது. (பேலூர், ஹளபேடு திருக்கோயில்கள் இந்த அமைப்பைக் கொண்டவை.)

அதிஷ்டானத்தின் ஒப்பனைப்பட்டடைகளில் யானைகள், குதிரைகள், படைவீரர்கள், அன்னங்கள் போன்றவை இடம் பெற்றுள்ள பாங்கு வடஇந்திய பாணியைப் பெரிதும் ஒத்ததாகக் காணப்படுகிறது. அகன்ற, பட்டிகை மாதிரியான மேல்தளத்தின் முகப்பில் புராணக் காட்சிகளை எடுத்துக்கூறும் அழகிய பூவேலைப் பாடுகள் உள்ளன. சுவர்களில், பிரமிடுகளைப் போன்ற தளங்களாலான மேற்கட்டுமானங்களால் உச்சிப்பகுதியமைந்த மாடங்கள் அழகு செய்கின்றன. மாடங்களுக்குள் படிமக்கலையின் பல்வேறு சிற்பங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

இடையிலுள்ள பகுதிகள் சதுரத்தூண்களால் மேலும் புனைவு செய்யப்பட்டுள்ளன. சதுரத் தூண்களின் உச்சிப் பகுதியும் பிரமிடுகள் போன்ற தளங்களாலான மேற்கட்டுமான மாதிரிகளைக் கொண்டுள்ளன. தண்டயக்கட்டு போன்ற வெளிப்படையாகத் தெரியும் இறவாணங்களைக் கொண்ட பிரஸ்தாரங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. ஹாரம் கூறுகளை நெருக்கமாகக்கொண்டு திட்டமாக அமைக்கப்பட்டதாக மேற்கட்டுமானம் உள்ளது. ஹாரம் கூறுகள் பெரும்பாலும் கூடுகளாகவே உள்ளன. அவை ஒன்றின் பின்னால் மற்றொன்று உயர்ந்து, ஒவ்வொன்றும் ஒரு தளத்தை உருவாக்கி, உச்சியிலுள்ள மேற்பகுதி சிறிய ஒரு கிரீவத்தையும் எண்கோண சிகரத்தையும் மணிமுடியான கலசத்தையும் கொண்டுள்ளன. மேற்புற தளங்களின் முகப்புப் பக்கத்தில் மையப் பகுதி, கீழேயுள்ள அந்தராளத்தின் மேலே ஒருசுகநாசிகையினுள் முன்னோக்கி இழுக்கப்பட்டுள்ளது. மண்டபத்தின் உட்பக்கத்திலுள்ள தூண்கள், சதுரமான அடிப்பகுதியைக் கொண்டுள்ளன. தூணின் தண்டுப்பகுதியும் அகன்ற, சதுரமான பரல்கட்டை வரையுள்ள உச்சிப்பகுதியும் மழமழவென்று ஓரம் வழிக்கப்பட்டுள்ளன. இப்படிச் செதுக்கப்பட்டதால் கழுத்துப் பகுதி, மணி அச்சுருக்கள், படைப்புகளின் வரிசைகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டதாகத்

தூண்கள் விளங்குகின்றன. பின்னர் இவை நுணுக்கமாக ஆய்ந்து செய்யப்பட்ட புனைவுகளால் அணி செய்யப்பெற்றுள்ளன. கோயிலைச் சார்ந்துள்ள மற்ற உறுப்புகள் அனைத்தும் திறந்த வெளியால் சூழப்பட்டும், பிரகாரச்சுவரின் உட்புறத்தில் தூண்களுடைய மாடங்கள் நிறைந்தும் காணப்படுகின்றன. முன்புறம் மட்டும் மகாதுவார வழி அமைந்துள்ளது. அளவில் பெரியதும் சிறியதுமான ஹொய்சாளர்களின் நூற்றுக்கணக்கான கோயில்களில், மிகவும் பரவலாக அறியப்பட்ட, குறிப்பிடத்தக்கவை ஹளேபேடிலுள்ள ஹொய்சாளேச்வரர் கோயில், பேலூரிலுள்ள சென்னகேசவர் கோயில், (இரண்டு நகரங் களும் ஹாசன் மாவட்டத்திலுள்ளன; இரண்டு நகரங்களும் ஹொய்சாளர்களின் முற்கால, பிற்காலத் தலைநகரங்களாக இருந்தன), மைசூர் மாவட்டத்து சோம்நாத்தூரில் உள்ள கேசவர்கோயில் ஆகியனவாகும்.

கி.பி. 1117 ஆம் ஆண்டில் ஹொய்சாள மன்னர் விஷ்ணுவர்த்தனால் கட்டப்பட்ட, பேலூரிலுள்ள சென்னகேசவர் கோயில், விஜய நாராயணன் என்ற பெயரில் விஷ்ணுகோயிலாக குடமுழுக்கு செய்க்கப்பட்டது. பின்னர் ஏற்பட்ட பல கோயில்களைக் கொண்ட ஆலய வளாகத்துள் இது முதன்மைக் கோயிலாக இப்போது உள்ளது. மைய அலகின் ஊடச்சுக் கோட்டில் அமையும் கோபுர நுழைவாயில் ஒன்றைக் கிழக்கில்கொண்டுள்ள இக்கோயில், திருச்சுற்றுப்பாதையாலும் பிரகாரத்தாலும் சூழப்பட்டுள்ளது. கிழக்குப்பக்கத்தில், கோபுரவாயிலுக்குத்தென்புறமாக, சாதாரண நுழைவாயில் ஒன்றும் உள்ளது. இப்போது நாம் காணுகின்ற செங்கல்லால் ஆன கோபுரத்தின் மேற்கட்டுமானம் மிகவும் பிற்காலத்தில் கட்டப்பட்டதாகும். விஷ்ணுவர்த்தன மன்னன் திட்டமிட்டுக் கட்டி முடித்த இக்கோயில் நட்சத்திர வடிவில் அமைந்துள்ள அழகான விமானத்தையும், மிக நுட்பமாகச் செதுக்கப்பட்ட மேற்கதவைக் கொண்ட ஒப்பனைமிக்க கருவறை நுழைவாயிலைப் பெற்றுள்ளது. அழகிய நுழைவாயில் முன் உள்ள நீண்ட நவரங்கத்தின் கிழக்கு, தெற்கு, வடக்கு ஆகிய மூன்று பக்கங்களிலும் நீண்ட பாதையைக் கொண்ட மேலே மூடிய புகுமுக மண்டபங்கள் அமைந்துள்ளன. அவற்றின் வெளிப்புறத்தில், பெரியதாகச் செதுக்கப்பட்ட மேற்கதவுகளுடன் கூடிய நுழை

வாயில்கள் அமைந்துள்ளன. இந்த முழு அமைப்பும் 1.5மீட்டர் உயரமுள்ள உபபீடத்தில் உயர்த்தப்பட்டுள்ளது.

நட்சத்திர அமைப்பிலான விமானமும் அதே வரிசையில் அமைந்துள்ள மண்டபங்களையும் தொடர்ந்து சுற்றியுள்ள திறந்த நடைபாதையும் அதன் அமைப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. மண்டபத்தின் வெளிப்புற மூன்றுதிறப்புகளின் முன்புறத்தில் அதிஷ்டானம், உபபீடம் இரண்டின் உயரத்திற்குக் கீழே வரும் நிலையில் இரண்டு படிக்கட்டு வரிசைகள் காணப்படுகின்றன. உபபீடமேடையிலிருந்து வரும் படிக்கட்டின் உச்சியிலும் தரை மட்ட அளவிலும் இரண்டு கோடிகளிலும் சிறிய விமான மாதிரிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. நவரங்கத்தின் தூண்களின் அடிப்பாகங்களும் நவரங்கத்தின் முன்புறமுள்ள மூன்று புகுமுக மண்டபத் தூண்களின் அடிப்பாகங்களும் கச்சாசன மேடைகளால் உட்புறமாக இணைக்கப்பட்டுள்ளன. சில தலைமுறைகளுக்குப் பின்னால் (வடகிழக்கு மூலையில் குளமும் பிரகாரமும் கட்டிய இரண்டாம் வல்லாள மன்னன் காலத்தில்) இந்த மேடைகளின் மீது துளைத்துச் செல்லும் தடுப்புச் சுவர்கள் தூண்களினிடையே பொருத்தப்பட்டு, மண்டபத்தை மூடிய ஒன்றாக ஆக்கிவிட்டனர்.

விமான அந்தராளம், மண்டபம் ஆகியவற்றின் அதிஷ்டான தளங்களில், ஒப்பனைப் பட்டைகளில் விலங்குகள், மனிதர்கள், கதையுரை காட்சிகள் போன்ற சிற்பங்கள் பெருமளவில் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. படிமவியல் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் சிற்பங்கள், சுவர்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. விமான அடித்தளத்தின் மூன்று பக்கங்களிலும் இடைநிறுத்தங்கள் சிறிய நேர் மாதிரி விமானங்களைத் தாங்கும் பணியைச் செய்கின்றன. அவற்றில் கடவுளர் சிற்பங்களை உள்ளே வைப்பதற்கேற்ற கருவறைகளும் உள்ளன. மதனிகைகள் எனப்படும், அருள் பொழியும் நிலைகளி லுள்ள பெண்களின் எண்ணற்ற சிற்பங்கள் அழகாகச் செதுக்கப்பட்டு, மண்டபத்தின் தொங்கும் கபோததைத் தாங்கி நிற்கின்றன. முதன்மை விமானத்தின் மேற்கட்டுமானம் இப்போது அழிந்து விட்டது. மண்டபத்தின் உட்புறத்தில் உள்ள தூண்கள் பகட்டாகக் கடையப்பட்டு மிக நுட்பமாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் சில, நல்ல வலுவான சிற்ப

உருவங்களும் உள்ளன. மண்டபத்தின் மைய விதானம் உயர்த்தப்பட்டு உட்குழிவான கண்ணறை வடிவில், எட்டு தளங்களாக உயர்ந்துள்ளது. மூலைகளைப் பிளந்து அமையும் முக்கோணப் பாளங்களின் அடுக்கினால் எழுந்த உயர்வில் உட்புறம் குவிவதால், எண்கோண வடிவில் விதானமாக அமைந்துள்ளது. விதானத்தின் எல்லாத் தளங்களிலும் நுட்பமான சிற்பவேலைப்பாடு உள்ளது. கவிகை மாடத்தின் மேலே உள்ள கல், கீழே உள்ள மையப்பகுதிவரை செதுக்கப்பட்டு கலங்கரை விளக்க ஒளி மாடம் ஒன்றின் குவிகால் அல்லது தண்டயக்கட்டின் காணிகை போல உள்ளது. உட்கூரையின் மேல்விதானத்தின் தாழ்வான தளமும் மதனிகைகளால் தாங்கப்படுகின்றது.

தூண்களின் சதுரமான பரற்கட்டையிலிருந்து பாய்ந்து வருவதாக அமைந்து உள்ள இவை வெளிப்புறத்திலுள்ள மதனிகைகளை விடவும் மிகவும் அழகுமிக்கவை. அளவில் பெரியதும் சிறியதுமான விலங்குகள், செடிகள், மலர்கள் ஆகியவற்றின் நுட்பமான சிற்பங்கள் மிகுதியாகவுள்ள இக்கோயில் ஓர் அருங்காட்சியமாகத் திகழ்கிறது.

கி.பி. 1150ஆம் ஆண்டு வாக்கில் கட்டப்பட்ட, ஹளேபேடுவில் உள்ள கோயில்களில் ஒன்றான ஹொய்சளேசுவரர் கோயில் ஒரே மாதிரியான இரண்டு விமானங்களைக் கொண்டது. சிவனுக்குரியதான இந்த இரண்டு விமானங்களும் நட்சத்திர வடிவிலான இரண்டு உபபீடங்களைச் சேர்த்தது போன்ற உயர்த்தப்பட்ட பொதுவான மேடை ஒன்றில் அடுத்தடுத்து அமைந்துள்ளன. இரண்டும் தனித்தனியாக, நட்சத்திர வடிவிலான விமானம், முன்புறத்தில் அந்தராளம், நவரங்கம் ஆகியவற்றைக் கொண்டவையாகக் கிழக்கு நோக்கி அமைந்துள்ளன. இரண்டு நவரங்கத்திலும் சிலுவை வடிவில் முன்னே நீட்டியவாறு மூன்று வாயில்கள் உள்ளன. தென்புறமுள்ள நவரங்கத்தின் வடப்புறக் கையும், வடப்புறமுள்ள நவரங்கத்தின் தென்புறக் கையும் இணைத்து இரண்டுக்கும் நடுவில் பொதுவான வழி ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இரண்டு அதிஷ்டானங்களின் தளங்களிலும் அளவில் பெரிய விலங்குகளும் கதையுரை ஒப்பனைப் பட்டைகளும் கொண்டு அழகுபடுத்தப்பட்டுள்ளன. நீட்டிக் கொண்டுள்ள புகுமுக மண்டபங்களின் தூண்களுக்கு இடையில் உள்ள பகுதிகளில்

அடிப்பாகங்களுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ள கக்சாசன மேடைகளின் அளவிற்கு மேலே, பலகணிகள் மறைப்புகளாக வைக்கப்பட்டுள்ளன. புடைச்சிறைப்பகுதிகளை உட்புறமாக இணைக்கும் விமானச் சுவர்களும் மண்டபச் சுவர்களும் எழில் நயமிக்க, அளவில் பெரிய புடைப்புச் சிற்பங்களால் அழகு செய்யப்பட்டுள்ளன.

புகுமுக மண்டபங்கள், அந்தராளம், கருவறை ஆகியவற்றின் நுழைவாயில்கள் மிகவும் விரிவாகச் செதுக்கி உருவாக்கப்பட்ட மேற்கதவுகளால் சட்டமிடப்படும், உச்சிப் பகுதியில் மகரதோரணங்களுடனும் காணப்படுகின்றன. இரண்டு விமானங்களின் மேற்கட்டுமானங்களும் அழிந்துவிட்டன. உபபீடமேடையே இரு அலகுகளையும் சுற்றிச் செல்லும் திறந்த திருச்சுற்று நடைபாதையாகத் திகழ்கிறது. கோயில்களின் முன்னால் சற்றுத்தள்ளி தூண்களாலான திறந்த நந்தி மண்டபங்கள் இரண்டு அமைந்துள்ளன. ஒன்றுபோல அமைந்துள்ள இரண்டும் காலத்தால் பிற்பட்டவை. இரண்டும் ஒரே காலத்தில் உருவானவை என்றாலும் தெற்குப் பகுதியில் உள்ள நந்தி மண்டபத்தின் பின்புறத்தில் சிறிய கருவறை ஒன்று உள்ளது. இப்பொழுது ஹொய்சாளேசுவரம் கோயில், முழுமையற்றதாக இருப்பினும் ஹொய்சாள மன்னர்களின் கலை, சிற்ப வரலாற்றின் உச்சகட்டமாகத் திகழ்கிறது.

ஹொய்சாளர்களின் படைப்பாக்கங்களில் காலத்தால் பிற்பட்டதான சோமநாதபூரிலுள்ள கேசவர் கோயில் மிகவும் அற்புதமான ஒன்றாகும். ஹொய்சாள மன்னரின் படைத்தலை வளான சோமநாதனால் கி.பி. 1268ஆம் ஆண்டில் இக்கோயில் கட்டப்பட்டது. சிறிய அளவில், நன்குபகட்டாக செதுக்கப்பட்ட இக்கோயில், நகைப் பெட்டகம் போல உள்ளது. சம அளவிலான மூன்று முதன்மை விமானங்களைக் கொண்ட திரிகூடக் கோயில் ஆகும் இது. வடக்கு, கிழக்கு, தெற்கு ஆகிய திக்குகளை நோக்கியவாறு அமைந்துள்ள இவற்றின் முன்னே பெரியதும் மேலே மூடியதுமான பொதுவான மண்டபம் ஒன்று உள்ளது. இதன் கிழக்குப் பக்கத்தில் உள்ள பெரிய நவரங்க மண்டபம், அதன் கக்சாசன நிலைக்கு மேலாக துளையிடப்பட்ட தடுப்புச் சுவர்களால் மூடப்பட்டுள்ளது. மூன்று கோயில்களும் விஷ்ணுவிற்குரியவை யாகும். இவற்றில் விஷ்ணுவின் வெவ்வேறு கோலங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. (தொடரும்)

தூணுக்குத் தோரணம்

இந்து மத விரோத விளம்பரங்களுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிப்போம்.

ஊடகங்களில் இந்துசமய நெறிமுறைகளையும் இந்து சமயச் சடங்குகளையும் கேலி செய்யும் போக்கு அதிகரித்து வருகின்றது. பல வர்த்தக நிறுவனங்கள் தமது விளம்பரங்களில் இந்து சமயத்தைக் கேலி செய்வதை வாடிக்கையாகக் கொண்டுள்ளனர். யாரும் தட்டிக் கேட்க மாட்டார்கள் என்பதுதான் இதற்குக் காரணம். இனி ஊடகங்களில் வரும் விளம்பரங்களில் இத்தகைய போக்கு தொடருமானால் நம்மில் ஒவ்வொருவரும் உடனுக்குடன் எவ்விதத் தயக்கமும் கொள்ளாமல் கீழ்க்கண்ட முகவரிகளுக்கு ஓர் அஞ்சல் அட்டை அல்லது மின்னஞ்சல் வாயிலாகப் புகார் அளித்திடலாம்.

இது நமது சமுதாயக் கடமையாகும். ஊடகங்களில் திருமண்காப்பைக் கேலி செய்யும் உரையாடல்களும், காட்சிகளும் மலிந்து காணப்படுகின்றன. எல்லாம் எம்பெருமான் ஸங்கல்பம். நாம் ஏன் இதற்கு மறுப்புத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்று நினைப்பவர்கள் சமுதாயத் துரோகிகள். மேடைகளிலும், புத்தகங்களிலும் திருமண்காப்பின் பெருமையைப் பேசுவதால் மட்டும் நமது கடமை முடிந்துவிடவில்லை. விஸ்வரூபம் படத்திற்கு முகம்மதியர்கள் ஒன்றுதிரண்டு தமது எதிர்ப்பினைத் தெரிவித்தனர். அரசாங்கமும் அவர்களுடைய மிரட்டல்களுக்கு அடிபணிந்தது. ஆனால் இந்துக்களிடையே ஒற்றுமையில்லை. இந்துக் கடவுள்களை கேலிக்கூத்தாக்கும் காட்சிகள் திரைப்படங்களில் இடம் பெறுகின்றன. இவற்றிற்கெல்லாம் முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டுமானால் நாம் போராட்டத்தில் இறங்க வேண்டும்.

Address. 1. The advertising Standards Council of India, 219, Bombay Market, 78, Tardeo Road, Mumbai 400 034. Phone: 022 23521066 / 23516863. e-mail: contact@ascionline.org
2. Indian Broadcasting Foundation, B-304, Third Floor, Ansal Plaza, Khelgaon Marg, Andrews Ganj, New Delhi - 110 049. Phone: 011 4379 4488, e-mail:ibf@ibfindia.com ***



மே, ஜூன்-
168, 169.

2013

பொருளடக்கம்

வ. எண்	கட்டுரை	பக்கம்
1.	தலையங்கம்.	1-15
2.	நூல் மதிப்பீடு	16
3.	'வேதநாயகன் விஷ்ணுவே'	17-24
4.	எறும்பியப்பாவின் விலக்ஷண மோக்ஷாதிகாரி நிர்ணயம்	25-28
5.	மாறன் பாப்பாவின்	29-32
6.	Managerial Ability of Sri Ramanuja in Retrospection	33-48
7.	"அகஇலக்கியக் கோட்பாடுகளும் நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தமும்" என்ற தலைப்பில் தஞ்சை பல்கலைக் கழகத்தில் ஆற்றிய உரை.	49-58
8.	உண்மையான 'கடவுள் துகள்' எது?	59-64
9.	ஐஞ்சீர்ச்சடங்கு - அதைச் செய்தற்குரிய அதிகாரிகள் யாவர்?	65-72
10.	கற்கோயில்கள் (கற்றளிகள்) பல்லவர் - பாண்டியர் காலக்கோயில்கள்	73-79
11.	துணுக்குத்தோரணம்	80
12.	ஹரிதாஸரின் "இருசமய விளக்கம்"	81-84
13.	திருவேங்கடவன் உலா	85-88
14.	பன்னிரு பாட்டியலும் ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த அந்தாதி மற்றும் மடல் இலக்கியங்களுக்கான இலக்கணங்களும்	89-93
15.	நெல்லிநகர் அருளாளதாசரின் பாகவதம்	94-96
16.	திருவிருத்தத்தில் அகஇலக்கியக்கோட்பாடுகள்	97-100
17.	பின் அட்டை . மதுரைப் பேராசிரியர் ஸ்ரீ.உ.வே. இரா. அரங்கராஜன் ஸ்வாமியின் அணிந்துரை. ***	

Editor : Sri Vaishnava Sri A. KRISHNAMACHARI,

Printed at: Sri Ranganachariyacharya Achagam, 214, East Uthara St.,
Srirangam, Trichy-6. 98842 89887. www.sri vaishnavasri.com

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ வெளியீடான இராமானுசர் ஆயிரம் பாகம் நான்கு 'வேதார்த்தஸங்க்ரஹம்' நூலிற்கான மதுரைப் பேராசிரியர் முனைவர். ஸ்ரீ.உ.வே. இரா. அரங்கராஜன் ஸ்வாமியின் அணிந்துரையிலிருந்து சில பத்திகள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

"வணங்கும் துறைகள் பலபலவாக்கி மதிவிகற்பால்
பிணங்கும் சமயம் பலபலவாக்கி"

(திருவிருத்தம்.96)

என்று ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்தபடியே உலகில் பற்பல மதங்கள் தோன்றியிருந்தாலும் அவை 1. வைதிக மதம் என்றும், 2. அவைதிக மதம் என்றும் பொதுவாக இருவகைப்படும். வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளும் மதம் வைதிக மதம். வேதத்தைப் புறக்கணித்துத் தாமாகவே தோன்றிய மதம் அவைதிக மதம். வைதிக மதங்களில் விசிஷ்டாத்வைத தரிசனம் மிகச் சீரியதாய் விளங்குகிறது.

தத்வ, ஹித, புருஷார்த்தங்களை அறிந்து கொள்வதற்கு உபநிஷதங்களே புகலிடமாகும். அவற்றின் பொருள்களே ஐயம் திரிபு அற அறுதியிட்டுச் சொல்லும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தின் கருத்தினைத் தெளிவாக அறிந்தவர்களே 'வேதாந்திகள்' என்று போற்றப்படுகின்றனர். இந்த சாஸ்திரம் ஸூத்ரங்கள் வடிவில் செறிவாக இருப்பதால் அறிவுக் குறைவாளரும் எளிதில் அறிந்து கொள்ளுமாறு அவற்றிற்கு பாஷ்யங்கள் எனப்படும் விரிவுரை களை எழுதியவர்கள் ஆசாரியப் பெருமக்களாவர். த்வைதம், அத்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம் என்று மூன்று மதங்கள் எங்கும் பரவியுள்ளன. அத்வைத மதத்திற்காக சங்கராசாரியர் பாஷ்யம் (விரிவுரை) இயற்றினார்; த்வைத மதத்திற்காக ஆனந்த தீர்த்தர் என்கிற மத்வாசாரியர் பாஷ்யம் இயற்றினார்; விசிஷ்டாத்வைதமதத்திற்காக பகவத் ராமானுஜர் பாஷ்யம் இயற்றினார். மூன்று பாஷ்யங்களிலும் இதனையே 'ஸ்ரீ' என்ற அடைமொழி கொடுத்து, 'ஸ்ரீபாஷ்யம்' என்று வழங்கி வருகின்றனர். விசிஷ்டாத்வைத தரிசனத்தை அறிந்து கொள்வதற்கு மிகச் சிறந்த கருவி நூலாக 'ஸ்ரீபாஷ்யம்' விளங்குகிறது. ஸ்ரீபாஷ்ய காரரே மந்தமதி படைத்தோரும், அறிந்து கொள்ளும் வண்ணம் ப்ரஹ்ம ஸூத்திரங்களுக்கு எளிய விவரணமாக 'வேதாந்த தீபம்' அருளிச் செய்துள்ளார்.

‘வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்’ மற்றும் ‘வேதாந்த தீபம்’ ஆகிய இரு க்ரந்தங்களும் முழுமையாக இப்போது தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டு வேதாந்த விசாரத்தில் ஆர்வம் உடையோர் களுக்குச் சிறப்பு விருந்தாகப் படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் அமைந்துள்ள மூல வாக்யங்கள் தமிழ் எழுத்துகளில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. மூல வாக்யங்கள் பல பத்திகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு அதற்கான வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திற்கு அமைந்துள்ள ச்ருதபிரகாசிகா பட்டர் அருளிச்செய்த ‘தாற்பர்யதீபிகை’ என்றழைக்கப்படும் விளக்கஉரையின் தமிழ்ஆக்கமும், அதன்மேல் சிறப்பு விளக்கமும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

சில இடங்களில் திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களும், பாசுரார்த்தங்களான ஈட்டு விளக்கங்களும் உதாஹரிக்கப் பட்டுள்ளன. அவற்றின் மூலம் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் திருவாய் மொழியை அடியோற்றியே வேதாந்த விசாரங்களை செய்தருளினார் என்பது நிரூபிக்கப்படுகிறது. “பாஷ்யகாரர் இது கொண்டு ஸூத்ர வாக்யங்கள் ஒருங்க விடுவர்” என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய வாக்யம் உயிரானது. அதுக்கு மூலம் என்று எடுத்து ஆளவந்தார் ஸ்ரீ ஸூக்தியை நாயனார் காட்டியுள்ளார். அதில் வைதிகவாதிகள் ஆழ்வாருடைய ஆழ்ந்த எண்ணங் களையே பின்பற்றிச் செல்வதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதாவது ஆழ்வாருடைய எண்ணங்களை வேதம் அவ்வாறே அடியொற்றியது என்றதால் திருவாய்மொழியின் ப்ராதான்யம் காட்டப்பட்டது.

‘வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்’ மற்றும் ‘வேதாந்த தீபம்’ ஆகிய நூல்களின் தமிழாக்கத்தில் பல இடங்களில் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ அ.கிருஷ்ணமாசார்யர் மிக விரிவாக இதனை நிரூபித்துள்ளார்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகம் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விரு நூல்களையும் மிகவும் உழைத்து எளிமையாக்கத்தையே கடமையாகக் கருதி உருவாக்கியுள்ள ஸ்வாமி பல்லாற்றானும் பெருமையுற்று அனைத்து மக்களையும் நல்லாற்றுப்படுத்தும் வகையில் பெரிய பெருமானும் திருவரங்க நாச்சியாரும் அருள்புரிய வேண்டுகிறேன். ★ ★ ★

Registration No.TNTAM/2000/5374, Registered as a Newspaper
Registered Newspaper - Posted at Srirangam H.P.O.

ஸ்ரீ:



ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமத் வரவர முநயே நம:

பாஷ்யஜன்யம்

இதழ் எண். 168, 169 மே, ஜூன் - 2013

இலக்கியம், வரலாறு, கல்வெட்டுகள், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தக் கோட்பாடுகள், மற்றும் மரபு மீறல்களைக் கண்டித்து எழுதப்படும் கட்டுரைகளைக் கொண்ட ஒரு புரட்சிகர பல்சுவை மாத இதழ்.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ அ.கிருஷ்ணமாசார்யர்.

தனிப்பிரதி ரூ.20/-

ஆண்டு சந்தா ரூ.200/-

கிடைக்குமிடம்: ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ,

214, கீழை உத்தரவீதி, திருவரங்கம், திருச்சி-6.

☎: 0431-2434398. www.srivaishnavasri.com